

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

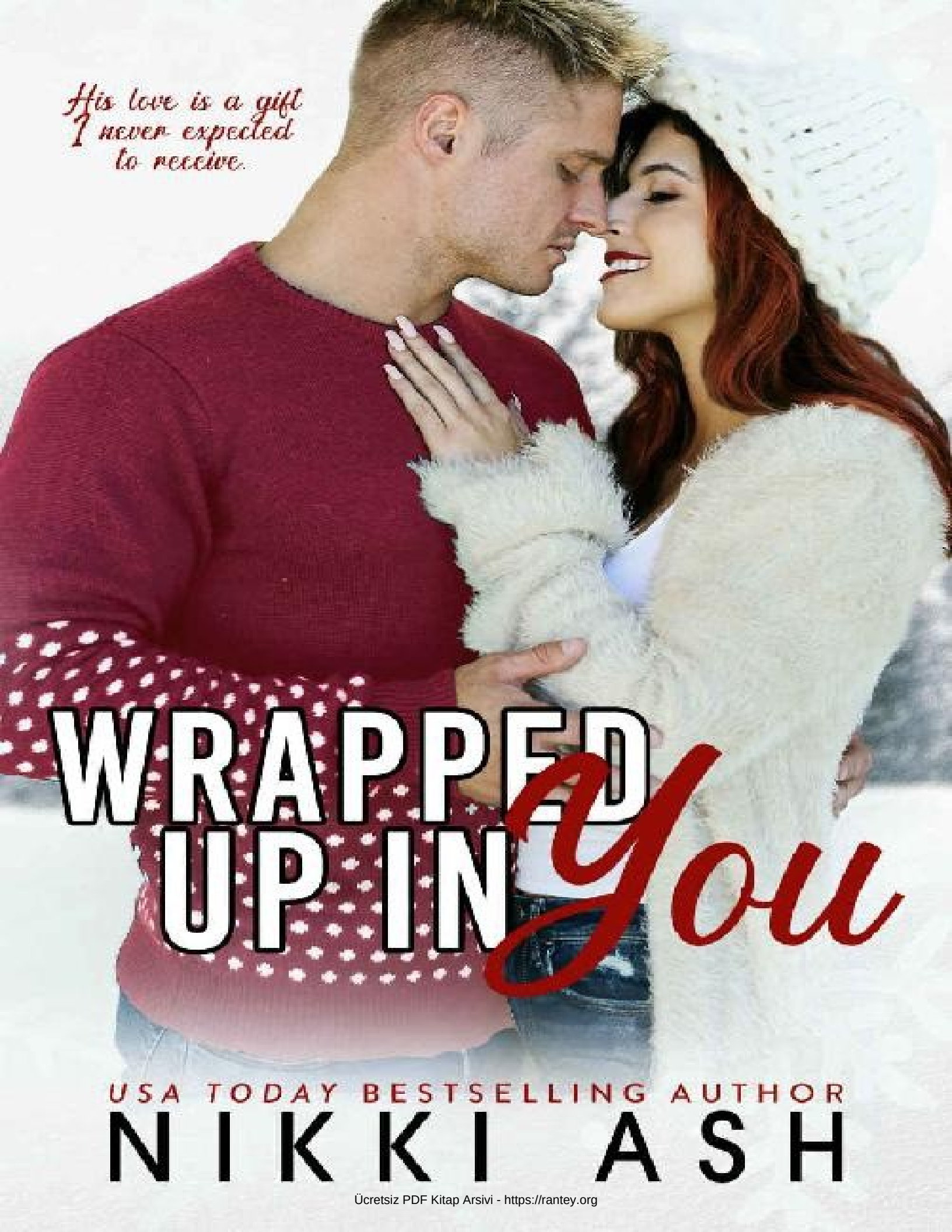
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*His love is a gift
I never expected
to receive.*

WRAPPED UP IN *You*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NIKKI ASH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

His love is a gift I never expected to receive.

WRAPPED UP IN *You*

ABD TODAY BESTSELLING AUTHOR

NIKK IASH

C O N T k N T S

Wrapped Up in You Çalma

Listesi Önsözü

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi Altıncı

Bölüm Yirmi Yedinci

Bölüm Sonsöz

Tesadüfî Bir Karşılaşma Önizleme

Yazar Hakkında

Sana sarılmış

Telif Hakkı © 2023 Nikki Ash

Kapak Tasarımı ve Biçimlendirme: Jersey Girl

Designs Fotoğrafçı: Wander Aguiar Fotoğraf

Editörü: Emily A. Lawrence

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazar/Yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

WR APPk D U P I N Y O U P 1 A Y 1 I S T

Unlonely - Jay

Wave of You - Surfaces

Flowers Need Rain - Preston Pablo & Banx & Ranx Butterflies

- MAX & Ali Gatie

Heaven - Kane Brown Yours

- Russell Dickerson

God Gave Me You - Blake Shelton

Bless the Broken Road - Rascal Flatts

My Wish - Rascal Flatts

[Çalma listesini dinleyin!](#)

*Noel büyüü sessizdir.
Dıymıyorsun.
Hissediyorsun
. Bunu
biliyorsunuz.
Buna
inaniyorsun.
-Bilinmiyor*

*Lisa,
Umarım bu hikaye sizi Noel ruhuna sokar.
Bu senin için!*

P R O l O G U k

"ANNE, OWIE."

Biricik kızım gözleri yaşlı bana bakıyor, çünkü kulak enfeksiyonu ağrılarına neden oluyor. Antibiyotik kullanıyor ve işe yaraması zaman alsa da bir ağrı kesici aldı bile.

"Biliyorum Uğur Böceği."

Onu yakınımda tutuyorum ve parmaklarımı benimkine benzeyen yumuşak, kırmızı buklelerinde gezdiriyorum. Ağlamaktan biraz terliyor ve acısını dindirebilmeyi dileyerek nemli alnından öpüyorum.

Ebeveyn olduğunuzda kimse sizi çoğu zaman ne kadar çaresiz hissedeceğiniz konusunda uyarmaz. Ben onun annesiyim. Sorunun ne olduğunu düzeltebilmeliyim, ancak onu daha iyi hissettirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu elimden geldiğince rahatlatmak ve doktorun reçete ettiği ilaçları vermek dışında elim kolum bağlı.

"Baba," diye sızlanıyor Jordan, babasını istiyor.

Normalde yatağımız daha büyük ve rahat olduğu için onu bizim odamıza getirirdim ama sınavları yaklaşıyor. Son birkaç haftadır deli gibi ders çalışıyor. Eğer onunla aynı yatakta olursak, kendini uyanık olmak zorunda hissedecek ve dinlenmeye ihtiyacı var. Trent üniversite son sınıfta, mimarlık bölümünde okuyor ve bu onun en zor dönemi. Jordan'la evde kaldığım için yarın o uyuduğunda ben de uyuyacağım ama Trent'in böyle bir lüksü yok.

Jordan'ın saçlarını okşamaya ve parmaklarımı yumuşak yanaklarında hafifçe gezdirmeye devam ediyorum, ta ki benimkilerle aynı olan yeşil gözleri kapanana ve uykuya dalana kadar. Onu beşiğine yatırmayı ve aşağıya, yatağına dönmeyi düşünüyorum ama çok yorgunum. Yakında tekrar uyanacağını ve daha fazla ağrı kesiciye ihtiyaç duyacağını biliyorum. Bunun yerine, iki yaşındaki çocuğum göğsüme sarılmışken, onun odasındaki şiltede uykuya dalıyorum.

NEFES ALMAK ÇOK ZOR.

Keskin bir nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim yanıyor, gözlerim sulanıyor. Hava boğucu derecede sıcak.

Trent kaloriferi çok mu açtı? Jordan ağlıyor.

Acı içinde uyanmış olmalı.

Bu koku da ne? Neden... gibi kokuyor?

Sisli odayı kavramadan önce birkaç kez gözlerimi kırpttırıyorum. Uykulu beynimin sendeleyerek uyanması sadece birkaç saniye sürüyor. Ev yanıyor. Ve alarm hiç çalmadı. Başımı kaldırıp bakıyorum ve birkaç hafta önce duman dedektörünün pilinin bittiğini gösterecek şekilde öttüğünü hatırlıyorum. Trent sürekli biptlemeyi durdurmak için pili çıkarmıştı ama yerine takmamış olmalıydı.

"Anne!" Jordan öksürük krizindeyken ağlıyor, ben de onu battaniyeye sarıyorum ki bizi buradan çıkarabileyim. Yangının ne kadar kötü olduğu ya da nerede başladığı - Trent'in nerede olduğu - hakkında hiçbir fikrim yok ama ikinci katta olduğumuz için bizi dışarı çıkarıp güvenli bir yere götürmek için merdivenlerden inmekten başka çarem yok.

Kapıyı açtığımda ilk duyduğum şey bir alarmin çaldığı. Umarım bu Trent'in itfaiyeyi aradığı anlamına geliyordur. *Tabii dışarı çıkmadıysa...* Bazen stresli olduğunda yürüyüşe çıkar ya da bir şeyler içip gevşemek için yerel bir bara gider.

Dumanla dolu koridora adım attığımda, korkulukların üzerinden bakıyorum ve aşağıdan gelen bir parıltı görüyorum, yangın olmalı. Boğuk bir hıçkırık salıyorum, bizi nasıl dışarı çıkaracağımdan emin değilim. Ev ahşaptan yapılmış. Merdivenler güvenli mi? Düşecek miyiz? Yapmak istediğim son şey alevlerin arasından koşmaya çalışmak ve Jordan'ın yanması riskini almak.

Yatak odasına koşup kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Dışarı çıkmamızı sağlayacaksa ikinci katın penceresinden atlamaya hazırım ama perdeleri kaldırdığımda kalbim sıkışıyor.

Pencerelerde parmaklıklar var. Bu ev eski, Boston'da ucuza kiralayabilmemizin nedenlerinden biri de bu. Parmaklıkların eve nasıl büyüleyici bir hava kattığını düşündüğümü hatırlıyorum ve Trent bunun evi daha güvenli kıldığından bahsetmişti. Jordan ve benim her gün saatlerce evde yalnız kalmamızdan endişeleniyordu. O zamanlar bunun çok tatlı bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, Jordan'ın çığlıkları arttıkça ve ben dışarı çıkmak için hiçbir yol bulamadan olduğum yerde kalakaldıkça, keşke parmaklıkları söktürme basiretini gösterseydik diyorum. Ama kimse evinin yanacağını düşünmez... ta ki yanana kadar.

Kızım için sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Sorun yok Uğur Böceği," diye mırıldanıyorum. Gerçek şu ki, ödüm kopuyor. Duman odayı görmeyi zorlaştıracak kadar bulandırmaya başladı ve nefes almakta zorlanıyorum. Jordan öksürürken boğuluyor ve bizi kurtarmak için ne yapacağımı bilmiyorum.

Lütfen, Tanrım, itfaiyenin yola çıkmasına izin ver.

Pencereyi açıyorum, düşünebilmek için temiz havaya ihtiyacım var. Cep telefonum alt katta. Trent'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Trent!" Cevap vermesini umarak bağıyorum ama sadece sessizlikle karşılaşıyorum. "Trent!" Tekrar bağıyorum, şimdi tam bir çıldırma modundayım. Jordan stresimi anlıyor ve ağlamaları panik içinde hıçkırıklara dönüşüyor.

Pencerenin açık olması Jordan ve benim biraz olsun nefes almamızı sağlasa da duman çok yoğun ve başımın dönmesine neden oluyor. O kollarımdayken, okulda bana öğretilenleri düşünüyorum. Dur, bırak ve yuvarlan bu durumda kesinlikle işe yaramayacak. Bir şekilde bizi merdivenlerden aşağı indirip indiremeyeceğimi görmek için tekrar koridora yaklaşmaya çalışıyorum ama alevler çok yüksek ve sıcak.

Buradaki tek oda burası. Bir banyo var ama penceresi yok. Trent'in bizim için kiraladığı iki yatak odalı, iki banyolu küçük bir ev, okuduğu üniversiteye yakın. Okulda kaldığı sürece ailesi masrafları karşılıyor.

"Tanrım," diye bağıyorum, durumun gerçekliği yüzüme çarpıyor. Kapana kısıldık ve bir mucize olmazsa burada öleceğiz. Kızımı olabildiğince sıkı tutarak duvardan aşağı kayarken, düşüncelerim ona hamile olduğumu öğrendiğim güne geri dönüyor.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye tısladı annem. "Önünde koca bir hayat var." "Böyle olmasını istememiştik," diye boğuluyorum. "Korunduk ama-"

"İşte bu yüzden sana evlenene kadar beklemeni söylemiştim. Şimdi kürtaj yaptırmak zorunda"

kalacaksın.

hiçbir kadın birlikte yaşamak istemez."

Bekle, ne dedin? "Hayır." Başımı sallıyorum. Bu bebek bir kaza sonucu olmuş olabilir ama ondan kurtulmayacağım. Bu benim seçimim ve ben bebeğimi doğurmayı seçiyorum. "Trent'le bu konuyu konuştuk ve bunun bana bağlı olduğunu söyledi. Elbette zor olacak ama bunu birlikte atlatacağız."

"Kelsie," diyor annem, sesinde hiçbir duygu yok. "On sekiz yaşında hamile kalmak ve evlilik dışı bir bebek sahibi olmak bu aile için utanç verici. Herkes ne düşünecek? Trent'in ailesi biliyor mu?"

Cidden mi? En büyük endişesi kulüp arkadaşlarının ne düşüneceği mi? "Şu anda onlara söylüyor."

"Annen ve ben bunu desteklemeyeceğiz," diyor babam. "Eğer bu bebeği doğurmaya devam edersen, paran kesilecek. Üniversite yok, vakıf fonu yok. Artık bu ailenin bir parçası olmayacaksın."

"Ama..." Aileme bakıyorum. Her zaman muhafazakâr taraftaydılar, doğum kontrolü yaptırmama izin vermeyi reddediyorlardı çünkü bunu yapmaları evlilik öncesi cinsel ilişkiye göz yumdukları anlamına geliyordu. Bu yüzden kürtaj olmamı onaylamakla kalmayıp bunda ısrar etmeleri beni çok şaşırttı. Kızacaklarını biliyordum ama Trent'le evlenmemizi önereceklerini düşünmüştüm... "Bu bebeğimi öldürmek anlamına gelir."

"Bu bebeği doğurmakla bir geleceğe sahip olmak arasında kalırsan seni seçeriz," diyor annem. "Senin geleceğin."

"Ben bebeğimi seçiyorum," diye cevap veriyorum, başımı dik tutarak.

"O zaman kendini tek başına say," diyor babam. "Liseyi çoktan bitirdin ve on sekiz yaşındasın. Eğer bu aileyi utandırmakta ısrar ediyorsan, artık bu ailenin bir parçası değilsin demektir."

"Beni kovuyor musun?" Nefes nefese kaldım.

"Hayatını mahvetmeni izlemeyeceğim," diyor annem. "Tüm geleceğini mahvetmek mi istiyorsun? Bunu bizim çatımız altında yapmayacaksın."

Trent'e koşup söylediklerini anlattığımda beni kollarına çekti ve "Bunu başaracağız, Kelsie. Kolay olmayacak ama birlikte başaracağız."

Bir ay sonra, Trent ve ben bu eve taşındık. Onun ailesi de benimkiler kadar kızgındı ama yine de onun üniversite masraflarını karşılayacaklarını söylediler. Kreş ya da bebekle ilgili herhangi bir şey için ödeme yapmayı reddettiler, eğer bebek yapacak kadar yetişkinsek, bebeğimize bakacak kadar da yetişkin olduğumuzu söylediler. Ben de üniversiteyi erteledim ve kızımızla evde kaldım.

Her ne kadar keşke okulda olsaydım demek istesem de, gerçek şu ki günlerimi değerli kızım ile geçirmeyi seviyorum. Bana hep bir sonraki adımın üniversite olduğu söylenirdi. Hamile kalmadan önce gitmeye tamamen hazırdım ama ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bana kalsa hiç gitmezdim. Anne olmayı ve kızıma bakmayı seviyorum ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca evde oturan bir anne olmayı sorun etmezdim.

Elbette, Trent'in çalıştığı, okula gittiği ve mimarlık firmasında staj yaptığı birçok gün zor geçiyor. Sadece yirmi bir yaşındayız ama çoğu gün sanki yaşlı bir evli çiftmişiz gibi hissediyoruz. Trent mezun olup istikrarlı bir iş sahibi olduğunda işler daha da kolaylaşacak ve birbirimize ve geleceğimize daha fazla odaklanabileceğiz.

Ağlayan kızıma bakarken, onunla asla yapamayacağımız her şeyi düşünüyorum. Onu asla Disney'e götürüp sevdiği prensesleri göremeyeceğiz ya da okuldaki ilk gününe gidemeyeceğiz çünkü hayatlarımız burada, bu evde, hiçbirimiz gerçekten yaşama şansı bulamadan sona ermek üzere. Tek umudum Trent'in dışarı çıkmış olması, güvende olması ve hayatını yaşamaya devam edebilmesi.

Jordan gözlerini ovuşturarak, "Anne, ah," diye ağlıyor. Bana attığı korkulu bakışla yardım çılgınlıkları atıyorum, her ne kadar kimsenin beni duyabileceğinden şüphelensem de.

"Biri yardım etsin lütfen!" Öksürüyorum. Boğazım kaşınıyor ve ciğerlerim yanıyor ama

pes etme düşüncesi. "Yardım edin!" Yüzümü Jordan'ın boynuna sokmadan önce tekrar çığlık atıyorum. "Çok üzgünüm Uğur Böceği," diye ağlıyorum.

Ayağa kalkıp onu merdivenlerden aşağı taşımak istiyorum, sonuçlarına katlanmak zor ama bedenim güçsüz ve nefes almakta zorlanıyorum. Beynim bulanık ve gözlerimi açık tutmak giderek zorlaşıyor.

"Seni seviyorum Jordan," diye fısıldıyorum, kızıma söyleyeceğim son sözlerin sevgi sözcükleri olmasını istiyorum. "Öğrendiğimiz günden beri sen bizim tüm dünyamız oldun-" Öksürüğümde boğuluyorum, düşüncelerimi tamamlayamıyorum.

Gözlerim kızıma takılıyor, gözleri yaşlarla dolu ve kaderimizi kabullenirken, acı çekmemesi için dua ediyorum. Tek istediğim ona hayat vermektir... ve şimdi, çok yakında, bu hayat elinden alınıyor.

Gözlerim kapanırken bir ses bana sesleniyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Bunun Trent mi yoksa benim hayal gücüm mü olduğundan emin değilim - ya da belki de Jordan ve beni eve davet eden Tanrı'dır - ama görmek için gözlerimi açamadan, beynim kapanırken her şey kararıyor.

BIP. BIP. BIP.

Yüksek sesli bip sesi gözlerimi açmaya ve çevreme bakmaya zorluyor. Beyaz duvarlar ve etrafıma yerleştirilmiş monitörler bana bir hastanede olduğumu söylüyor.

Neden hastanedeyim?

Bir düğmeyi çevirir gibi, her şey geri geliyor. Jordan'ın kulak enfeksiyonu geçirmesi.

Onu sallayarak uyutuyordum.

Uyandığımda ev yanıyordu. Bizi dışarı çıkaramadılar.

Trent için çığlık atıyor.

Hızlı ve acısız bir ölüm için dua ederken Jordan'ı tutuyordum.

Sadece ölüm hiç gelmedi çünkü ben hayattayım, bu da demek oluyor ki...

"Jordan! Trent!" Panik içinde çığlık atıyorum, oksijen tüpünü burnumdan çekip çıkarıyorum ve ağır battaniyeyi üzerimden atıyorum.

"Jordan!" Bağırarak kapıya doğru ilerliyorum. Hâlâ nefes alıyorsam, bu küçük kızımın da hayatta olduğu anlamına geliyor olmalı, değil mi? "Trent!" Lütfen, lütfen ikisi de hayatta olsun. Hayatta kalan tek kişi ben olamam.

Elim kapı koluna gitmeden hemen önce bir hemşire içeri giriyor. "Uyanmışsınız."

"Kızıma ihtiyacım var. Jordan Penelope Monroe. İki yaşında ve benimki gibi kıvrıkcık, kızıl saçları var. Benimle aynı soyadını taşıyor çünkü babası ve ben... Trent..." Kalbim göğüs kafesimin arkasında düzensiz bir şekilde atıyor. "Evlenmek için mezun olmasını bekliyorduk."

Hemşire elini omzuma koydu. "Derin bir nefes al. Panik atak geçiriyorsun."

"Ben... Ben nefes alamıyorum," diye boğuluyorum. "Kızıma ve Trent'e ihtiyacım var. İyi olduklarını bilmem gerek.

Lütfen," diye yalvarıyorum, "bana iyi olduklarını söyle." "Kelsie, sakinleşmen gerek."

Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bana kötü haber vermeye hazırlanıyor. Bayılmamak için nefesimi kontrol etmeye çalışarak yatağımın kenarına doğru

tökezliyorum. Boğazım yanıyor, hiç yardımcı olmuyor.

"Lütfen," diyorum biraz sakinleştikten sonra. "Bilmem gerek... Kızım hayatta mı?" Bir şey yok

Kızımın var olmadığı bir dünyada yaşamak isterdim. Eğer başaramazsa.

"Evet," diyor hemşire küçük bir gülümsemeyle. "Kızınız hayatta. İkinci de duman solumaktan muzdaripsiniz, ancak ciğerleriniz güçlü olduğu için tamamen iyileşeceksiniz."

Oh, Tanrı'ya şükür. "Ya Trent?" Biz kurtulduysak, eminim o da kurtulmuştur. Biz ikinci kattaydık, o da birinci kattaydı. Tek yapması gereken-

"Trent Monroe başaramadı," diyor ve düşüncelerimi -ve kalbimi- keskin bir bıçakla kesiyor.

"O... o başaramadı mı?" Nefes alıyorum. "Emin misin? Belki de dışarı çıktı ve yaralanmadı, bu yüzden hastaneye yatırılmasına gerek kalmadı."

"Üzgünüm," diyor, gözleri sempatiyle dolu. "Dışarı çıkamadığını doğruladılar. Dumandan zehirlenerek ölmüş."

"O..." Boğazımı temizliyorum. "Bizi kurtardı mı?" Ne olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum. Biz nasıl kurtulduk ama Trent kurtulamadı. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Duyduğuma göre, bir itfaiyeci sizi ve kızınızı dışarı çıkarmış ama Trent için içeri girdiklerinde çok geç kalmışlar. Çok üzgünüm."

"Ama o birinci kattaydı. Neden dışarı çıkmadı?" O elimi sıkıp beni rahatlatmaya çalışırken ben ağlayarak cevaplar için yalvarıyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Peki emin misin?" Tekrar soruyorum, çünkü beynim bunu kabul etmek istemiyor.

"Evet," diyor usulca. "Eminim."

Vay anasını. Trent gerçekten gitmiş. Bu nasıl olabilir? Masada oturmuş yemek yiyorduk. Jordan huysuzdu ve ona kulak enfeksiyonu olduğunu söyledim. Yemek yerken onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı, bir süre mutlu bir şekilde yattı.

Yemekten sonra, her akşam yaptığı gibi yanağımdan öpüp yemek için teşekkür ederek okul ödevlerini yapmak için izin istedi. Bulaşıkları yıkadım ve Jordan'a banyo yaptırdım. Bu onu son görüşümüz oldu.

Onu rahatsız etmek istemedim, bu yüzden Jordan'ı kendim yatırdım. Dikkatini dağıtmak istemedim, bu yüzden odasında onunla kaldım. Ve şimdi, onu bir daha asla göremeyeceğiz. Çünkü o gitti. Jordan ve ben başardık. Trent başaramadı.

Bir anda Trent'in hayatı sona erdi.

Erkek arkadaşımı, kızımın babasını kaybettim.

Ve Jordan... O da babasını kaybetti.

Aman Tanrım. Trent gitmiş.

Hemşireye "Kızımı görmem gerek" diyorum, bebeğimi kucağıma alıp onu rahatlatmak istiyorum. Babasını soracak. Ne diyeceğim? Babasının öldüğünü ona nasıl söyleyeceğim? O çok küçük. Anlayamaz.

Trent'in kaçıracağı her şeyi düşündükçe kalbim sızlıyor. Jordan'ın büyümesi, okula gitmesi... Peki ya biz? Hiç evlenemedik. Güzel bir düğüne paramız yetene kadar bekledik.

Hemşire, "Sizi kızınızı görmeye götürebilirim," dedi. "Bir tekerlekli sandalye getireyim."

Beni koridorun sonundaki odaya götürüyor ve orada biricik bebeğimi Trent'in babası Ron'un yanında oturduğu yatakta yatarken buluyorum. Gözleri kısılmış ve uyuyor olsa da yüz ifadesinden bunun uygun bir uyku olduğunu anlayabiliyorum.

Ama o yaşıyor. Trent'in aksine.

Bir hıçkırık kopuyor ve Silvia ile Ron başlarını çevirip bana bakıyorlar. Ron bana sempatik bir bakış attı.

Ama Silvia çok kızgın.

"Hepsi senin suçun!" diye tıslıyor. "Oğlumun hayatı senin yüzünden sona erdi! Onu hata yaptığı konusunda uyardım ama beni dinlemedi. Bak şimdi ne oldu! O öldü!" Bana doğru yürüyor ama hemşire aramıza giriyor.

"Hanımefendi, eğer sakinleşmezseniz, sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım."

Ron ayağa kalkar ve karısını kucasına alır. "Şşş, Silvia, canının yandığını biliyorum -herkes yanıyor- ama bu Kelsie'nin suçu değil. İtfaiye müdürünü duydun. Fırın arızalıydı. O ve Jordan kolayca ölebilirdi."

"Silvia, çok özür dilerim," diye boğuldum. "Jordan'la üst kattaydık ve dışarı çıkamadık. Trent için bağırdım ama-"

"Fark etmez," diyor Silvia, bana doğru bakarak. "O gitti. Ateşin içinde çürümeye terk edildi ve hiçbir şey onu geri getirmeyecek."

Neyse ki Ron, şu anda duyguların yüksek olduğunu ve herkesin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek Silvia ile birlikte yürüyüşe çıkmaları konusunda ısrar eder.

Jordan'ın yatağına tırmanıyorum, ona sarılma ve atan kalbini hissetme ihtiyacı duyuyorum. Bütün günü orada geçirdik. Ve babasının nerede olduğunu sorduğunda, ona cennete gittiğini söylemek zorunda kalıyorum. Anlamıyor ve üzülüyor, onu istiyor. Ben ona sarılıp hayatta olduğu için Tanrı'ya şükrederken ağlayarak uyuyor. Trent'e küçük kızımızın onu asla unutmayacağına dair söz veriyorum. Jordan'a hem anne hem de baba olabilmek için dua ediyorum.

Günün ilerleyen saatlerinde doktor geldi ve beni taburcu etti, ancak Jordan sadece iki yaşında olduğu için onu biraz daha uzun süre izlemekte ısrar etti. Neyse ki, izinli olduğum için beni taburcu edebiliyor, böylece tüm zaman boyunca onunla kalabiliyorum.

Birkaç gün sonra, temiz bir sağlık raporu ile taburcu edildi, ancak eşyalarımızı toplarken, gidecek hiçbir yerimiz olmadığını fark ettim. Param ya da telefonum yok. Ne evim ne de arabam... Bu yüzden hemşire odasındaki telefonda ailemi arıyorum ve bir kez olsun anlayışlı olacaklarını umuyorum.

Telefonu açtığında "Anne," diye boğuluyorum. "Bir kaza oldu ve-" "Duyduk," diyor.

"Silvia herkese Trent'i öldürdüğünü söylüyor."

"Ne?" Aman Tanrım. "Bu doğru değil! Bir yangın çıktı ve-"

"Geleceğine odaklanmak yerine o bebeği doğurmayı seçersen neler olacağı konusunda seni uyarmıştım. Bak şimdi ne oldu."

"Anne!" Tıslıyorum. "Bir saniyeliğine itibarını düşünmeyi bırak lütfen," diye yalvarıyorum. "Ben senin kızınım ve Jordan da senin torunun. Aynı yangında neredeyse ölüyorduk. Ben erkek arkadaşımı kaybettim. Jordan babasını kaybetti! Her şeyimizi kaybettik." Hıçkırıklarımı geri çektim. "Ve şimdi, gidecek hiçbir yerimiz yok." "Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?" Annem diyor. "Paranız yok. Evin yok. İşin yok. Çocuğuna nasıl bakacağını sanıyorsun? Sevgi ve gökkuşaklarıyla mı? Hayat böyle işlemiyor. O

Ona verebileceğinden daha iyisini hak ediyor,
Kelsie." "Ne söylemeye çalışıyorsun?"
Fısıldıyorum.

"Sanırım gerçeklerle yüzleşmenin zamanı geldi. Sen annelik için uygun değilsin. Çok gençsin. Eğitimin yok. Gelirin yok. Eve dönmek istersen sana yardımcı olabiliriz. Ebeveynlik haklarını bize devretmek istersen, okula gitmene yardımcı olabiliriz ve ben de-"

"Çocuğumdan vazgeçmemi mi istiyorsunuz?" Çılgılık atarak hemşirelerin bana bakmasını sağlıyorum. Bana Trent'le ilgili haberi veren hemşire Jordan'ı benden almak için kollarını uzatıyor ve ben de ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Her şeyimi kaybettim. Sevdığım adamı, kızımın babasını. Kızım bildiği tek yuvasını kaybetti. Ve sen benim, *bizim yanımızda* olmak yerine, kızımdan vazgeçmemi istiyorsun.

Sen de mi? Senin derdin ne be?" Tıslıyorum. "Uzun zamandır, belki bir gün yola gelirsın diye düşünüyordum ama çok aptalmışım. Beni zerre kadar sevgi ve şefkat göstermeden yetiştirdikten sonra kızımı sana teslim edeceğimi mi sanıyorsun? Sen aklını kaçırmışsın."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıyorum ve alnımı tezgâha dayayıp düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyorum.

"Bizimle eve gelebilirsin," diyor erkeksi bir ses. Başımı kaldırdığımda Ron'un karşımda durduğunu görüyorum. "Trent senin ve Jordan'ın kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalmanızı istemezdi."

"Peki ya Silvia?"

Ron irkilir. "Bu zaman alacak... hepimiz için."

Ailemin evi dışında gitmek isteyeceğim son yer Trent'in ailesinin evi. Yine de başka seçeneğim olmadığı ve küçük kızımın bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacı olduğu için yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Teşekkür ederim. Eşyalarımı yerleştirir yerleştirmeden seni rahat bırakacağız."

"Aceleye gerek yok," diyor Ron. "Koşullar ne olursa olsun, Jordan'ın evimizde olması güzel olacak. Sanki Trent'in bir parçası hâlâ bizimle olacak."

CHAPTRON k

Üç Yıl Sonra

"İŞÇİ BAYRAMI HAFTA SONU İÇİN BİR PLANIN VAR MI?" MARISSA SORUYOR, BİZ İŞİMİZDEN ÇIKARKEN.

Son üç yıldır çalıştığım yerel bir kafe olan The Omelet'te çift vardiya çalışıyorum. Başlangıçta Jordan'la evde kalabilmek için geceleri çalışmaya başladım, ancak o okula başlayınca sabah vardiyasına geçecek kadar şanslıydım.

Birkaç kişinin beklenmedik bir şekilde işten ayrılması nedeniyle, son zamanlarda birkaç çift vardiya üstlendim. Jordan'ı yaz kampından alması için Silvia'ya güvenmekten ve öğleden sonrayı onunla geçirememekten nefret ediyorum, ancak kendi evimizi almak için para biriktirmeye çalışırken saatleri geri çevirmek zor.

"Bütün hafta sonu çalışıyorum. Sanırım Silvia ve Ron Jordan'ı barbeküye götürecekler." Benden nefret ediyor olabilirler -Silvia Ron'dan daha çok- ama Jordan'a karşı iyiler. Bu kadar uzun süre onların çatısı altında yaşamamı sağlayan tek şey bu.

Bu ve şehirde bulabileceğimden daha az kira talep ettikleri gerçeği - inanın bana, baktım ve çok pahalı. Ne yazık ki Jordan'ın anaokulu ve yaz kampı masraflarının yanı sıra kıyafet, cep telefonu, araba taksiti ve benzin gibi diğer masraflar da cabası. Ron kendi adına olduğu için sigortayı ödüyor, ki bu çok hoş bir davranış ama yine de ay sonunda geriye pek bir şey kalmıyor. Yavaş yavaş para biriktiriyorum ama her küçük parça Jordan ve benim için bir ev almaya bir adım daha yaklaşmak demek.

"Soğuk havalar başlamadan önce muhtemelen son güzel hafta sonu olacağı için bir grup arkadaş evimizde bir havuz partisi düzenliyoruz. Eğer bir şey yapmayacaksan..."

"Teşekkürler," diyorum ona, Marissa gibi bir arkadaşına sahip olduğum için minnettarım. Muhtemelen teklifini asla kabul etmeyeceğimi anlıyor ama yine de beni davet ediyor.

Planladığımdan birkaç saat erken çıkabildiğim için Jordan'a sürpriz yapmak ve parka gitmek üzere hemen eve geldim. Yolda markete uğrayıp küçük bir piknik için birkaç denizaltı, atıştırmalık ve içecek aldım.

Kapıdan içeri girdiğimde her yer sessizdi. Jordan'ın adını söylemek üzereydim ki burnunu çekişini ve ardından Silvia'nın kısık sesini duydum. Kapının aralık olduğu kütüphaneye doğru yürüdüğümde onu ve Jordan'ı kanepede oturmuş, Jordan'a babasını hatırlaması için hazırladığım fotoğraf albümüne bakarken buluyorum. Yangında her şeyimizi kaybettik ama neyse ki çektiğim dijital fotoğraflar internete kaydedilmişti.

Silvia burnunu çekerek, "Bu babanın liseden mezun olduğu zaman," diyor. "Çok zekiydi. Not ortalaması beş nokta iki idi."

"Not ortalaması nedir?" Jordan büyükannesine bakarak soruyor.

"Bu notlar. Bir gün okulda not alacaksın. İyi notlar almak istiyorsun, böylece tıpkı baban gibi üniversiteye gidebileceksin."

"Annem üniversiteye gitti mi?"

"Hayır," diyor Silvia. "Senden hamile kaldı."

"Oh," diyor Jordan, sayfayı çevirerek. "Bak, annem, babam ve ben annemin karnındayız!" Sayfayı tekrar çeviriyor. "Bu benim doğuşum."

"Öyle," diyor Silvia, bir damla gözyaşını silerek. "Baban seni çok seviyordu."

"Ağlama büyükanne. Annem babamın hâlâ burada olduğunu söylüyor" -göğsünü işaret ediyor-

"kalplerimizde." Silvia'nın gözleri ince yarıklara dönüşür. "Annen olmasaydı, o hâlâ burada olurdu."

Jordan, "Annem ona zarar vermedi," diye savunuyor. "Ateş verdi! Anneme sordum ve o da bana söyledi! Babamı sevdiğini ve onun zarar görmesini istemediğini söyledi."

"Evet," diyor Silvia, "onu o kadar çok seviyordu ki, onu bir bebekle birlikte tuzağa düşürdü ve sonra da kendisini yerin dibine sokmaya zorladı. Ateşten çıkamayacak kadar yorgun olduğu için öldü. Annenin sevdiği tek kişi kendisi."

"Bu kadar yeter!" Silvia'nın kızına benim hakkımda nefret dolu şeyler söylemesinden bıkmış bir şekilde kapıdan içeri girdim. Yıllar boyunca Jordan'ın bana sorduğu sorular Silvia'nın bunu yaptığına inanmama neden oldu. Yanıldığımı umuyordum ve kanıt olmadan bu işin peşini bırakmayı tercih ettim. Ama şimdi kendi ağzımdan duyunca, Silvia'nın arkamdan söylediği tüm o korkunç şeyleri hayal bile edemiyorum.

"Anne!" Jordan koltuktan fırlayıp kollarıma atladı. "Büyükanne bunun doğru olmadığını söyle. Ona babama zarar vermediğini söyle. Yangın yaptı."

Onu yere bıraktım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirerek önünde diz çöktüm. Silvia'yı yok etmek istememe rağmen, kızımın iyiliği için daha büyük bir insan olmayı seçiyorum. "Büyükanne yangın yüzünden olduğunu biliyor Bug, ama bazen insanlar üzgün olduklarında kötü şeyler söylerler."

Jordan dudaklarını büzer ve Silvia'ya bakar. "Bu hiç hoş değil, büyükanne."

Silvia bana ters ters bakıyor ve yolun sonuna geldiğimizi anlıyorum. Jordan büyüyor ve çok fazla şey anlıyor ve onun bu kadar düşmanlık ve husumetin olduğu bir evde yaşamasına izin veremem. Daha önce taşınmalıydım ama gerçek şu ki korkuyorum. Daha önce hiç tek başıma yaşamadım ve bunun korkusu beni ve Jordan'ı çok uzun zamandır bu çatı altında tutuyor.

Jordan'a "Parka gidebiliriz diye düşünüyordum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Neden gidip ayakkabılarını giymiyorsun, ben de büyükannele konuştuktan hemen sonra seninle ön kapıda buluşayım."

"Yaşasın!" Parka gitme fikriyle dikkati dağılan Jordan hazırlanmak için dışarı koştu ve Silvia ile beni yalnız bıraktı.

"I-" Silvia konuşmaya başladı ama ben elimi kaldırarak sözlerini

kestim. "Her ne saçmalayacaksan, hiç zahmet etme."

Gözleri şok içinde açıldı çünkü onunla daha önce hiç bu kadar kaba konuşmamıştım. Biri size ve kızıma indirimli bir fiyatla yaşayacak bir yer veriyorsa, ona bulaşmazsınız. Her sözünde ağzımı kapalı tuttum, Jordan'ın ve benim başımızı sokacak bir evimiz olduğu için şükrettim.

Ama şimdi, kırılma noktama ulaştım. Artık korkmuş, hamile bir genç ya da yas tutan yirmi bir yaşında bir kız değilim. Bana bok gibi davranmasına izin vermeye devam edersem, kızıma nasıl bir örnek olurum?

"Son üç yıldır Jordan ve bana kalacak bir yer verdiğiniz için size ve Ron'a minnettarım ama benden nefret eden biriyle aynı çatı altında yaşayamam. Bu kimse için iyi değil, özellikle de kızım için. Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Jordan ve ben mümkün olan en kısa sürede taşınacağız."

"Gidecek hiçbir yerin yok," diye alay ediyor Silvia. "Garson olarak çalışarak ona nasıl bir hayat vereceğini sanıyorsun?"

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıdan çıkmadan önce söylediğim tek şey "Sevgi ve şefkatle" oldu.

"KENDİ ODAM OLACAK MI?" JORDAN ONU SALINCAĞA İTERKEN SORUYOR. KENDİ BAŞINA SALLANABİLİYOR. Ama o zorlanmayı seviyor, ben de onu zorlamayı seviyorum.

"Tabii ki." İki yatak odalı bir yer bulmak için aklıma bir not alıyorum. Tek yatak odalı bir yerden daha pahalıya mal olacak ama Jordan kendine ait bir odaya ve alana sahip olmayı hak ediyor.

"Dots'u yanımda getirebilir miyim?" diye soruyor, birkaç yıl önce Noel için ona aldığım doldurulmuş uğur böceğine atıfta bulunarak. Ona Dots adını verdi ve kelimenin tam anlamıyla onu her yere götürüyor.

"Evet, tüm eşyalarını alabilirsin." Silvia, Jordan'ın eşyalarını almamı engellemeyi aklından bile geçirirse, bir sorunumuz olacak demektir.

"Nerede yaşayacağız?" Jordan hiçbir çocuğun sahip olmaması gereken endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. "Büyükkannem paranız olmadığı için onunla yaşayacağımızı söyledi."

Salıncağı itmeyi bırakıp salıncağın önünde diz çökmek için etrafından dolaşıyorum ve destek için zincirleri tutarak onu hapsediyorum. "Büyükkannemin benim hakkımda çok şey söylediğini biliyorum. Eğer sana bir şey olsaydı, tıpkı baban öldüğü için büyükkannen gibi ben de *çok* üzülür ve *çok* kırılırdım. O onun bebeğiydi, tıpkı senin benim bebeğim olduğun gibi. Ama benim hakkımda sana söylediği şeyler doğru değil. Üzgün olduğu için bana kızgın ama bu onu iyi yapmaz. Üzölmek ve incinmek normaldir ama kaba olmak normal değildir."

Jordan başını sallar.

"Evimiz yandığı için büyükkannem ve büyükbabamın yanına taşındık ama sanırım artık kendi evimize çıkmamızın zamanı geldi. Yakında anaokuluna başlayacaksın ve taşınmak için mükemmel bir zaman olacak."

Jordan'ın gözleri anaokulundan bahsedilince parlıyor. Okulu çok seviyor. "Kuzey Kutbu gibi eğlenceli bir yere taşınabilir miyiz? Noel Baba'nın yakınında yaşamak çok eğlenceli olmaz mı? Elf okuluna gidebilirim!"

Onun maskaralıklarına gülüyorum. Noel onun en sevdiği bayram. Hem Trent'in hem de benim en sevdiğim bayramdı, bu yüzden bunu ona aktarmaya özen gösterdim. Silvia süslemelerin asılmasına ya da ana evde bir ağaç olmasına izin vermezdi çünkü Trent'in yokluğunda bunun çok zor olduğunu söylerdi. Bu yüzden her tatil sezonunda Jordan'ı başka yerlerdeki süslemeleri görmeye götürüyorum ve Noel Baba'nın Jordan'a giden yolu bulabilmesi için odasına süslemeli küçük bir masa ağacı kuruyoruz.

"Bundan emin değilim," diyorum ve telefonumu çıkarıp harita uygulamama tıklıyorum. Massachusetts'i yakınlaştırıyorum çünkü uçak bileti param yok, bu yüzden nereye taşınırsak taşınalım sürüş mesafesinde olması gerekecek. Telefonu Jordan'a uzatarak, "Bir yer seç, herhangi bir yer." diyorum.

Sürecin bir parçası olduğu için heyecanlı bir şekilde sırtıyor ve telefonu benden alıyor. Okumayı öğreniyor, bu yüzden birkaç şehri seslendiriyor, sonra kafasını sallıyor, hiçbirinin adını beğenmiyor.

"Ç-ş-ş-ş," diyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılıyor. "Ne yazıyor?" Kelimeyi işaret ediyor ve kalbim tekliyor, çünkü bunun olasılığı nedir ki?

"Noel yazıyor."

Jordan'ın gözleri büyür. "Noel mi? Noel Baba, hediyeler, ren geyikleri ve Elf okulu gibi mi?"

"Christmas Valley," diyorum ona şehrin tam adını vererek.

"Vay canına, sence Noel Baba orada olacak mı?" diye sorar, bu düşünceye hayranlıkla. "Belki."

"Eminim oradadır," diyor. "O ve elfler."

"Ama olmama ihtimali de var," diye uyarıyorum onu, hayal kırıklığına uğramasını istemediğim için. "Ama Noel'deyiz! Noel Baba oraya gitmek *zorunda*."

Kıkırdıyorum. "Orada mı yaşamak istiyorsun? Noel Vadisi mi?"

"Evet!"

"Pekala Uğur Böceği, o zaman Noel Vadisi olsun."

İki Hafta Sonra

GERTRUDE, JORDAN VE BANA SEVİMLİ EVİ GEZDIRİRKEN "BÜYÜK OLMADIĞINI BİLİYORUM," DİYOR.

iki yatak odalı, iki banyolu bir ev. İnternette resimleri görmüş, emlakçıyla sanal bir tur yapmış ve kira sözleşmesini imzalamıştım ama Gertrude geldiğimizde bize evi bizzat gezdirmek için ısrar etti.

Son otuz yıldır kocasıyla birlikte burada yaşadığını anlattı. Hiç çocukları olmadığı için taşınma ihtiyacı da hissetmemişler. Kocasını birkaç yıl önce vefat etti ve şimdi bir destekli yaşam tesisine taşınmaya karar verdi çünkü ev onsuz boş hissediyordu. Gertrude henüz vazgeçmeye hazır değildi, onun yerine evi kiraya veriyordu.

Jordan kendisine ait olacak odaya doğru ilerlerken ona "Mükemmel," diyorum. İlk kez bağımsız yaşayacağımız için iki katlı bir ev istemedim. Yangının anıları hâlâ çok taze ve odalarımızdan biri ikinci katta olsaydı uyuyamayacağımdan endişe ederdim.

Onun yerine odalarımız karşı karşıya. Ebeveyn odasının ebeveyn banyosu var ve Jordan'ın banyosu odasının hemen yanında, misafir banyosu olarak ikiye katlanıyor - ailemle aramız pek iyi olmadığı ve Trent'in annesi taşındığımız için kızgın olduğu için yakın zamanda misafir ağırlayacağımızdan değil. Jordan'ın oynayabileceği makul büyüklükte bir oturma odası, güncellenmiş bir mutfak, tek arabalık bir garaj ve etrafı çevrili ahşap bir sundurma var. Ayrıca çitle çevrili güzel büyüklükte bir bahçeye sahip perdeli bir arka sundurma da var. Ev çok sevimli ve Gertrude ile kocasının eve özen gösterdikleri çok açık.

Burayı bulduğum için şanslı olduğuma inanamıyorum. Oraya vardığımızda dolandırıldığımızı öğreneceğimizden emindim - ki bu berbat bir şey olurdu çünkü Silvia'dan tekrar taşınmasını isteseydim bana siktir olup gitmemi söyleyeceğinden neredeyse emindim.

Ona bir yer bulduğumu söyledikten sonra, küçüklüğü çirkin yüzünü gösterdi. Bize sadece satın aldığı evden hiçbir şey ayrılmayacağını söylemekle kalmadı, aynı zamanda artık onun çatısı altında yaşamayacağım için araba ve sigorta ödemelerini yapmaktan sorumlu olacağımı söyledi. İtiraz edebilirdim ama boşuna olurdu. Gerçekten bir araca ihtiyacım vardı, bu yüzden onu almama izin verdiği için minnettardım. Bunun beni cezalandırma yolu olduğunu biliyorum, kırılacağımı ve kalmayı isteyeceğimi umuyordu, ama bu olmadı.

Onun yerine Jordan'ın ve benim eşyalarımı topladım ve arabayı yükledim. Yol bir saatten biraz fazlaydı. Yol boyunca yanlış bir karar verdiğimden endişelendim, ancak kasaba tabelasını geçtiğimizde şöyle yazıyordu: *Christmas Vadisi'ne Hoş Geldiniz-Nüfus: 6.494 yazan* tabelayı geçerken, bunun ikimiz için de yeni bir başlangıç olduğunu hissetmekten kendimi alamadım.

Odaya girdiğimizde Gertrude, "Burası da ebeveyn yatak odası," diyor. Yumuşak bir griye boyanmış ve beyaz badanalı ahşap bir orta boy yatak, iki yanında birbirleriyle uyumlu iki komodinin ve yatağa bakan aynalı bir şifonyer ile döşenmiş.

"Bu harika. Mobilyaların ne zaman kaldırılacağını biliyor musunuz?" Oturma odası ve yemek odası mobilyalarının hala orada olduğunu fark ettim ama yatak odası mobilyalarını görene kadar bir şey anlamadım. İkimize de yatak odası takımı alacak param yok ama ikinci el eşya satan bir dükkândan ikimize de birer yatak ve şifonyer almayı planlıyorum.

"Kalıyor," diyerek beni şaşırttı. "Hiç mobilyan olmadığından ve taşındıktan sonra mobilya bulmak zorunda olduğundan bahsettiğinde, bunu kullanabileceğini düşündüm. Taşındığım yer mobilyalı. Bunların hepsini bağışlayacaktım." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi elini havada sallıyor ve benim kalbim onun düşünceliliği karşısında kabarıyor. Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Bana ne kadar para kazandıracağını. Birine borçlu olma düşüncesinden nefret ediyorum ama...

"Emin misiniz?" Bu kadının önünde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Aklımı kaçırdığımı düşünüp teklifini geri çekebilir. Ve bu kadar ucuza kiralayacak başka bir yer bulmamın imkânı yok.

"Evet canım," diyor tatlı tatlı. "İstemediğin bir şey varsa bağışlayabilirsin." "Anne, gel de odamı gör!" Jordan bağılıyor.

Koridoru geçip odasına gidiyorum ve onu yatakta dizlerinin üzerinde zıplarken buluyorum.

"Bunu sen mi aldın?" Gertrude'a pembe ve beyaz puantiyeli nevresimli, beyaz hasır yatağı ve uyumlu perdeleri incelerken soruyorum. Buradaki yatak takımının onun olmasına imkân yok. Bu ancak küçük bir kızın seçebileceği bir yatak takımı.

"Yatak takımımı yanıma alıyorum." Omuz silkiyor. "Küçük kızının çarşafsız kalmasını istemedim. İndirimdeydi."

"Gertrude," diye nefes alıyorum, gözyaşlarımı tutamıyorum. "Bunların hepsi çok fazla."

"Saçmalık," diyor. "Bunu yeni eve taşınma hediyesi olarak düşün." Kolumu şefkatle okşuyor. "William ve ben işe başladığımızda hiçbir şeyimiz yoktu. Ama ailemiz ve dostlarımız bir araya gelerek burayı bir yuva haline getirmemize yardımcı oldular. Şimdi aynısını yapma sırası bende. Umarım siz de burada William ve benim gibi harika anılar yaratırsınız."

Gözlerine ıslaklık doluyor ve onu kucaklıyorum.

"Teşekkür ederim. Bu ev sevgiyle dolacak." "Öyle olacağını biliyorum canım. Bunu şimdiden hissedebiliyorum."

Bize evin geri kalanını gösterdikten sonra, elektrik ve elektrik tesisatının üzerinden geçtik ve sonra Gertrude, Jordan ve beni yeni evimizle baş başa bırakarak gitti.

Jordan pencereden dışarı bakarak, "Burayı seviyorum anne,"

diyor. "Ben de seviyorum Uğur Böceği."

"Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye soruyor. "Belki Noel Baba'yı ya da elflerini görürüz."

"Elbette," diyorum ona, kitabımızın bir sonraki bölümü için heyecanlanmasına bayılıyorum. Kim bilir? Kasabanın adı Noel Vadisi. Belki Noel Baba'yı buluruz... ya da onun elflerini.

CHAPTERTWO

İki Ay Sonra

"HANIMEFENDİ, KARTINIZ REDDEDİLDİ."

Kahretsin. Boğazımı temizledim ve utancımı gizlemeye çalışarak gülümsedim. Alışverişi yapıp eve dönmek ve akşam yemeğini hazırlamak için acele ederken banka hesabımı iki kez kontrol etmeyi unutmuşum.

"Ne kadar?" Sırayı bekletmek istemediğim için soruyorum. Bahşışlerimden kalan nakit param var ve onunla ödeyebilirim-

"Kırk bir dolar ve otuz iki sent."

Tamam, o kadar nakit paramın olmasına imkan yok. Arkamdaki insan kuyruğuna bakıyorum ve paramı hızlıca sayıyorum. Yirmi altı dolar. Kahretsin.

Neyin gerekli olmadığını anlamaya çalışarak eşyalara göz gezdiriyorum. "Kek karışımını ve kremasını yerine koyabilir misiniz lütfen?"

"Anne, hayır," diye sızlanıyor Jordan. "Bu-" "Jordan, şimdi olmaz," diye tıslıyorum, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissederek. "Otuz dört dolar yetmiş sekiz sent," diyor kasiyer.

"Anne," diye ağlıyor Jordan, kek karışımını ve kremasını yerine koyduğum için üzgün. "Kek önemli. Lütfen. Da-"

"Jordan, dur," diyorum, ona nadiren ortaya çıkan 'anne sesimi' vererek.

Gözleri yaşıyor ve ona istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi veremediğim için kendimden nefret ediyorum. Ama ona yemek yedirmekle pasta yapmak arasında kalırsam, yemeği seçmek zorundayım.

Çantamda gizli para var mı diye bakıyorum ama tabii ki yok. "Şunu yerine koyabilir misin..." Başka neye ihtiyacımız olmadığını anlamaya çalışarak market alışverişine bakarken gözlerim meyveli atıştırmalıklara takılıyor. Bunlar indirimde değildi ama Jordan bunları almak için yalvardı çünkü sınıfındaki küçük bir kızın beslenme çantasında bunlar vardı. Şampuan ve saç kremi var. Saçımı yıkamam gerekiyor ama... "Saç kremi yerine koyar mısın lütfen?"

Kasiyer başını sallıyor ve parayı tekrar tarayıcıdan geçiriyor. "Otuz, yirmi üç," diyor sempati dolu bir bakışla.

Sıradaki biri iç geçiriyor ve ben irkiliyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanırken göz kapaklarıma sıcak yaşlar doluyor. Daha dikkatli olmalıydım. Zor birkaç hafta geçirdim.

Jordan gribe yakalandı ve ona bakaçak başka kimsem olmadığı için evde onunla birlikte olmak için işten izin almak zorunda kaldım. Sonra o da bana geçti ve beni *daha fazla* izin almaya zorladı; bu da

neredeysse iki hafta boyunca hiç para gelmemesi anlamına geliyordu.

Üstüne üstlük Trent'in ölüm yıldönümü ve doğum günü de yaklaşıyor. Beynim dağınık ve para sıkıntısı çekiyorum. Kırım makul olmasına rağmen Jordan'ın yeni bir okula başlaması okul kıyafetlerine ve malzemelerine ihtiyaç duymam anlamına geliyordu. Ayrıca bir iş bulmak düşündüğümünden daha uzun sürdü ve sonunda bir iş bulduğumda - "The Busy Bean" adında şirin bir kafede- birikimlerim sıfıra inmişti ve maaş çekiyle yaşamaya başladık.

Arkamdan erkeksi bir ses, "İşte, seni yakaladım," diyor.

Arkama bakıyorum ve büyüleyici gözlerle karşılaşıyorum. Ela renkteler ama kahverengi, yeşil ve altın rengi daha önce hiç görmediğim kadar parlak. Hayat dolu.

Elini beş dolarlık banknotla uzatıyor, ben de hızla yüz hatlarına bakıyorum. Dağınık kahverengi saçları, güçlü, sakallı çene hattı ve soğuk kış ayları nedeniyle kuzeylilerde pek rastlanmayan bronzluk. Ama dikkatimi çeken şey dudaklarına yayılan yumuşak gülümseme. Bu bir acıma ya da sempati bakışı değil, sadece gerçek bir gülümseme, sessizce bana *sorun olmadığını* söylüyor.

Başımı sallayıp ona *teşekkürler ama hayır, teşekkürler* demek istiyorum, ama aynı zamanda bu utanç verici çileyi gerçekten sona erdirmek istiyorum, bu yüzden takdirle başımı sallayıp ondan alıyorum, sonra kasiyere veriyorum.

"Anne, kek karışımını alabilir miyiz lütfen?" Jordan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken hıçkırıyor.

Dışarıdan bakıldığında pasta isteyen beş yaşında şımarık bir çocuk gibi görünüyor ama bu sırada bekleyen hiç kimse pastanın bir gelenek olduğunu bilmiyor. Her yıl Trent'in onuruna bir tane yaparız. Doğum gününden dört gün önce öldü ve çikolata kremalı vanilyalı pastayı çok severdi.

Silvia'yı çıldırtırdı çünkü onun ölümünün ve doğum gününün yasını ağlayarak, öfkelenerek ve bana korkunç şeyler söyleyerek tutmayı tercih ederdi. Ama ben kızımı böyle yetiştirmek istemiyorum.

Pastamızı yedikten sonra Jordan için hazırladığım fotoğraf albümünü açıyorum ve üçümüzün fotoğraflarını gözden geçiriyorum. Babasının onu ne kadar çok sevdiğini asla unutmasın diye, hatırlayamayacak kadar küçük olduğu hikâyeleri yeniden anlatıyorum.

"Bugün olmaz," diyorum kasiyerden para üstünü alırken.

"Ama babam o pastayı çok severdi," diye hıçkıran Jordan kalbimi paramparça ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum arkamdaki adama, göz teması kurmayı reddederek. Tüm bu durum zaten yeterince utanç verici.

Jordan sessizce ağlamaya devam ederken, omuzları titrerken ve gözleri şiş ve kızarmışken arabayı mağazanın dışına itiyorum.

"Uğur Böceği, özür dilerim."

Onu alışveriş arabasından çıkarıp ayağa kaldırıyorum ki eve doğru yola çıkabilelim. İki gün önce Ron ve Silvia'nın kullanmama izin verdiği araç, ödemeyi geciktirdiğim için çekilmişti. Bunu söylemek için onları aradığımda, aracı çektirenin Silvia olduğunu bilmeden, bana gerçek dünyada geç kalmanın arabaya el konulması anlamına geldiğini söyledi. Jordan ve benim hasta olduğumuzu ve neredeyse iki haftadır maaş alamadığım için faturaları ödemede biraz geciktiğimi anlatmaya çalıştım. Bunu duymak istemedi.

Arabam olmadığı için her yere yürüyerek gitmek zorundayım. Şu anda çok kötü değil, kırkların üstünde, ama daha da kötüleşecek. Boston'un aksine Christmas Valley'de toplu taşıma yok. Neyse ki kiraladığımız ev, neredeyse her şeyin bulunduğu şehir merkezine sadece beş blok uzaklıkta - mağaza, çalıştığım kafe ve Jordan'ın okulu.

Arabayı ağıla koydum ve elimizde çantalarımızla eve doğru yürümeye başladık. Mağazadan bir iki blok uzaktayken "Hanımefendi, hanımefendi!" diye bir ses duydum.

Arkama bakıyorum ve market poşetlerini taşıyan gencin koşarak bana doğru geldiğini görüyorum.

"Vay be," diyor, nefes almak için ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Bunu yapacağımı sanmıyordum"

Seni yakalayacağım." Elini uzatıyor, önümde plastik bir torba tutuyor.

"Oh, bir şey mi unuttum?"

"Sayılır." Çantayı ondan alıp içine baktığımda titreyerek gülümsüyor: kek karışımı, krema ve saç kremi.

"Kim yaptı bunu?" Soruyorum, göz kapaklarım yaşlarla doluyor.

"Anne, babam için kek karışımı orada!" Jordan heyecanla çığlık atıyor. "Teşekkür ederim!" Kollarını oğlanın bacaklarına doluyor ve oğlan kıkırdayarak başının üstünü okşuyor.

"Aslında ben değildim," diyor garip bir omuz silkmeye.

"Bunları ben almadım" diyorum, çantayı geri vermeye çalışıyorum çünkü belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş ve en son isteyeceğim şey hırsızlıkla suçlanmak.

"Biliyorum," diyor. "Ama onlar için para

ödendi." "Kim tarafından?"

"Umm..." Bana rahatsız bir şekilde bakıyor. "Sanırım bunun anonim olması gerekiyordu."

Bunu kimin yapmış olabileceğini düşündüm. Sinirli sesler çıkaran kadın rahatsız olmazdı. Kasiyer de olabilirdi ama... "Arkamdaki beyefendi" sanırım. Bana beş dolar veren adam.

"Evet." Çocuk başını sallar.

"Bu onun için çok hoştu. Teşekkür etmek için onu nasıl bulabileceğimi

biliyor musun?" Çocuk kaşlarını kaldırır. "Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Burada yeniyiz. Christmas Vadisi'ne sadece birkaç ay önce taşındık." "Ahh, bu

mantıklı. Adı Pierce Adler. İtfaiye istasyonunda çalışıyor." "Hangisi olduğunu

biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Sadece bir tane var." Şehir merkezini işaret ediyor. "İki katlı kırmızı tuğlalı binayı kaçıramazsınız."

Jordan ve ben çantayı bana ulaştırdığı için ona teşekkür ettikten sonra eve döndük ve günün geri kalanını pasta yaparak ve fotoğraf albümüne bakarak geçirdik.

"Anne," diyor Jordan onu yatağına yatırırken esneyerek. "İtfaiyeciye babamın pastasından bir parça götürmeliyiz, çünkü o kurtardı. Ödeyebiliriz... sonra?"

Kızıma gülümsüyorum, büyüdüğü küçük insanla gurur duyuyorum. Eve dönerken ona, arkamızda sırada bekleyen itfaiyecinin eşyaların parasını ödeyerek günü kurtardığını ve bir gün paramız olduğunda bunu karşılayacağımızı ve ihtiyacı olan başka birine yardım edeceğimizi açıkladım.

"İleriye dönük öde," diye düzeltiyorum onu. "Ve bunu yapabiliriz." Eğilip alnından öpüyorum. "Yarına ne dersin?"

"Tamam! Bir de ağaç alabilir miyiz? Şükran Günü yakında ve süslemek için bir ağaca ihtiyacımız var."

Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ve tatillerin hala biraz uzakta olduğunu söylüyorum, ancak tarihi görmek için telefonuma tıkladığımda haklı olduğunu anlıyorum. Şükran Günü yaklaşıyor. Bu da Şükran Günü yemeğimizi yedikten sonra ağacı süsleme geleneğimizi sürdürmek istiyorsak yakında bir ağaç almamız gerekeceği anlamına geliyor. Tıpkı büyükannem hayattayken onunla, o doğduktan sonra da Trent ve Jordan'la yaptığımız gibi.

Tek sorun şu ki, Jordan banyo yaparken banka bilgilerime baktım ve ekside olduğumu, dolayısıyla kartımın reddedildiğini öğrendim. Jordan'ın okuluna yapacakları gezi için yazdığım çeki unuttum. Sonra elektrik ve su faturaları geldi. Neyse ki çek karşılıksız çıktı, ancak diğer her şey karşılıksız çıkınca hesabım hem ekside kaldı hem de kredili mevduat ücreti ödemek zorunda kaldım.

Yetişkin olmak zordur. Hayatım boyunca her şeyim benim için halledildi. Hatta Trent ve

Birlikte yaşıyorduk, çek hesabı ve faturalarla o ilgileniyordu. Silvia ve Ron'un yanına taşındığımda da faturaları ben ödedim. Silvia'ya taşınacağımı söylediğimde, asla tek başıma yapamayacağımı söyledi, ama şimdiye kadar ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Faturalar birikiyor ve kazandığım para ancak yetiyor. Jordan ve ben hasta olduğumuzda izin almak zorunda kaldığım için, zaten kıpırdayacak yerim yokken her şeyin gerisinde kaldım, bu da demek oluyor ki...

"Çok üzgünüm," diyorum kızıma, annemin haklı olup olmadığını ilk kez merak ederken sesim duygusallıktan çatlıyor. Belki de anne olmaya uygun değilim. "Şu anda bir ağaç için hiç param yok."

Sadece param yok değil, aynı zamanda elektrik ve su faturaları da gecikti - neyse ki kış aylarında kesemiyorlar, ama daha fazla borçlanmak istemiyorum. Başımıza bir şey gelse bizi kurtaracak bir kredi kartım bile yok. Sanırım Silvia'nın kullandığım arabayı geri alması iyi oldu çünkü bu ödemeyi, artı sigorta ve benzini karşılayabilmemin imkanı yok.

Jordan sanki kırılmak üzere olduğumu hissetmiş gibi, sadece başını sallıyor ve minik kollarını bana doluyor. "Sorun değil anne. Belki kağıt ve kalemlerimle bir ağaç yapabilirim, böylece Noel Baba bizi bulabilir."

Noel Baba... Hediyeler...

Daha Şükran Günü'nü bile atlatamadım.

CHAPTER 1

İTFAİYE Binasına vardığımızda Jordan, "Vay canına! Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük itfaiye binası," diyor.

İstasyon.

Filmlerde gördüğünüz o klasik itfaiye istasyonlarına benziyor; iki katlı, kırmızı ve gri tuğlalı. Amerikan bayrağı rüzgarda dalgalanıyor. Çok güzel, tıpkı bu kasabadaki diğer her şey gibi. Burada bir Hallmark Noel filmi çekilirse hiç şaşımam. Eğer çekilmediyse, çekilmeli.

Girişe doğru ilerlerken sevimli bir Dalmaçyalı köpek yavrusu köşeden uçarak geliyor ve Jordan'ı öpücüklerle boğarak kıkırdamasına neden oluyor.

Kızımı ve yavru köpeği izlemekle o kadar meşgulüm ki, derin ve erkeksi bir ses "Cinder, buraya gel kızım" diyene kadar birinin bize katıldığını fark etmiyorum.

Arkamı dönüyorum ve bakkaldaki beyefendinin arkamda durduğunu görüyorum. Ela gözleri benimkilere kilitleniyor ve yıllardır hissetmediğim bir sıcaklık içimi ısıtıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyor beyefendi.

Çantacı çocuk adının ne olduğunu söylemişti?

"Ben Pierce."

Evet! İşte bu

kadar.

"Ve bu da benim yavrum, Cinder."

"Cinder nedir?" Jordan, köpek kuyruğunu sallayarak etrafında daireler çizerken şaşkınlıkla burnunu kıvrarak soruyor.

Pierce, "Cüruf yanmış bir kömür parçasıdır," diye açıklıyor.

"Yavru köpeğine yanmış bir şeyin adını mı verdin?" Jordan, Pierce'a aklını kaçırmış gibi bakarak soruyor.

Pierce kıkırdıyor. "Yanmış kömür ısınmak için kullanılır," diyor. "Ben bir itfaiyeciyim ve o da benim itfaiye köpeğim.

Ve"-sanki ona bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor-"Cinder, Cinderella'nın kısaltılmışı."

"Prenses gibi mi?" Jordan nefes nefese kalıyor, gözleri heyecandan kocaman oluyor.

"Evet," diyor. "Yeğenim ona isim koymama yardım etti." Bana bakıyor ve fısıldıyor, "Cinder kulağa daha hoş geliyor, bu yüzden ona bağlı kalıyorum, ama yeğenim sorarsa, Sindirella."

Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Peki sen kimsin?" diye soruyor Jordan'la bana bakarak. "Ben Kelsie,"

diyorum ona. "Bu da kızım Jordan."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor sırtarak ve bir an için onun içinde kayboluyorum.

Bugün gözleri güneş ışığında o kadar parlak ki, neredeyse ışıltı ışıltı parlıyorlar. Sol yanağında tek bir

gamzesi var ve daha önce bakkaldaki kaşları tarafından kapatılmıştı. Ama şimdi görünüyor,

çünkü sakalları düzgünce kesilmiş.

Gözlerim yüzünden aşağıya doğru kayıyor, lacivert gömleğine gidiyor; bu gömlek pazularını ortaya çıkaracak kadar dar ama altında ne olduğunu hayal gücüme bırakacak kadar da bol... Yıllarca süren perhizden ve aşk romanları okuyarak geçirdiğim saatlerden sonra hayal gücüm çılgına dönmüş durumda, ne yapabileceğini merak ediyorum.

Bir gırtlak sesi fantezi balonumu patlatıyor ve bakışlarım Pierce'ın yüzüne geri dönüyor, dolgun dudaklarında yayılan bir sırıtiş buluyorum. Onu süzerken beni yakalamıştı.

Tanrım, Kelsie, kendine gel. Bu adam senin liginin çok dışında ve zaten kimin biriyle çıkacak zamanı var ki?

"Anne, Sindirella çok tatlı!" Jordan ona doğru bakmamı sağlayarak şöyle diyor. "Bir köpek yavrusu alabilir miyiz?" diye soruyor kıkırdamaları arasında. Şimdi yere uzanmış, sırt üstü dönmüş ve ilginin tadını çıkaran yavru köpeğı okşuyor.

"Bugün olmaz," dedim ona.

Suratını asıyor ama köpek yavrusuyla o kadar meşgul ki gerçekten karşı çıkamıyor.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Pierce neden burada olduğumuzu hatırlatarak soruyor. "Evet," dedim ona. "Muhtemelen hatırlamıyorsun ama senden önce sıraya girmiştin..."

"Hatırlıyorum," diyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Senin gibi güzel bir kadını unutmam için hafıza kaybı yaşamam gerekirdi."

İltifatı karşısında yanaklarım anında ısınıyor, beni hatırlamasına mı yoksa güzel olduğumu söylemesine mi daha çok şaşırdığımdan emin olamıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "O zaman hatırlarsın, benim yiyeceklerimin bir kısmını sen ödemiştin."

"Anne, çişim geldi," diye araya giriyor Jordan, peşinde köpek yavrusuyla koşarak yanımıza geliyor. "Gerçekten çok kötü," diyor ve bana bir şey söylemek için son saniyeye kadar beklediğini ifade eden bir bakış atıyor.

Jordan vücudunu kıpırdatarak "Şimdi işemem lazım" dansı yaparken Pierce gülerek "İstasyonda bir tane var" diyor.

Pierce Cinder'ı kucağına alıyor ve biz de onu istasyona kadar takip ediyoruz. Ana alan da en az dışarısı kadar muhteşem. Şık gri duvarları ve rahat görünümlü pelüş koltuklarıyla bir itfaiye istasyonundan çok bir oturma odasına benziyor. Odanın içinde yürürken Pierce Cinder'ı bir kafese koyuyor, sonra bizi yirmi kişilik bir masanın bulunduğu büyük bir yemek odasının önünden geçiriyor. Mutfak gibi görünen bir yere girdiğimizde, birkaç adam adada oturmuş kahve içip sohbet ediyor.

"Buyurun," diyor Pierce, mutfağın hemen ilerisindeki kapıyı işaret ederek.

"Teşekkür ederim!" Koşarak içeri giriyor ve kapıyı çarparak sesin tüm mekanda yankılanmasını sağlıyor. "Özür dilerim." İrkildim.

"Endişelenmeyin," diyor Pierce. "Onun yaşlarında görünen bir yeğenim var. Kaç yaşında? Beş mi? Altı mı?"

"Beş yaşında, iki katı yaşında birinin kişiliğine sahip," diye şaka yapıyorum.

Pierce gülüyor ama sonra yüzü ciddileşiyor. Bana doğru bir adım atıyor, o kadar yaklaşıyor ki ona bakmak zorunda kalıyorum çünkü 1.80 boyumdaki benden epeyce uzun.

"Umarım paramı geri vermek için burada değilsinizdir," diyor. "Çünkü eğer durum buysa..."

"Değilim," diyorum kalın kalın yutkunarak. "Ne kadar istesem de, şu anda buna sahip değilim," diyorum.

dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama"-çantamdan Tupperware'i çıkarıyorum-"Jordan'ın aklına sana teşekkür etmek için yaptığımız pastadan bir parça getirme fikri geldi." Kabı ona uzatıyorum ve sanki ona bir milyon dolar vermişim gibi bana gülümsüyor.

"Hepsi bitti!" Jordan bize katılıyor. Pastayı gördüğünde yüzü aydınlanıyor. "Bu pastayı babamın doğum günü için yaptım," diyor Pierce'a. "Pasta sever misin?"

"Evet," diyor.

"Çikolata kremalı vanilyalı. Babamın favorisi." "Lezzetli

görünüyor," diyor Pierce ona.

Jordan pastaya bakarak, "Şimdi yemelisin," diyor. "Ve eğer çok olursa, ben de bir parça alabilirim.

Annem ve Sindirella da."

Pierce gülerken ben "Jordan," diye azarlıyorum.

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," diyor Pierce. "Mutfakta yiyelim... ama Cinder yiyemez. O bir köpek yavrusu ve sadece köpek maması yiyebilir."

Mutfaktaki adamlar hâlâ oradalar ve Pierce bizi tanıştırıyor. "Bunlar Garrett ve Wade. Benimle aynı vardiyada çalışıyorlar," diye açıklıyor Pierce. "Bu Kelsie ve kızı Jordan. Bana pasta getirmişler."

Büyük kek parçasını üç küçük porsiyona böler ve Jordan kendi kekini yemek için tabureye tırmanır.

"Sizinle tanıştığuma memnun oldum," diyor çocuklar hep bir ağızdan.

"Şehirde yeni misin?" Wade soruyor. "Seni daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Buraya birkaç ay önce taşındık," diye açıklıyorum. "Bayan Jenson'ın Holly Lane'deki evini kiraladık. Her sokak adı Noel ya da kışla ilgili. Çok sevimli.

"Doğru ya," diyor Wade. "Bir eve taşınacağını söylediğini hatırlıyorum." Wade ve Garrett ayağa kalkar.

Wade gülümseyerek, "Sizinle tanışmak çok güzeldi," diyor.

"Eminim görüşürüz," diye ekliyor Garrett, ikisi de müsaade istemeden önce.

Jordan konuşmadan önce üçümüz birkaç dakika boyunca sessizce pasta dilimlerimizi yiyoruz.

"Noel Baba'yı gördün mü?" diye soruyor pastasından bir ısırık alırken.

"Son zamanlarda değil," diyor Pierce, son lokmasını alıp tabağı ve çatalı fırlatarak. "Onu mu arıyorsunuz?"

"Şey, evet. Belki burada yaşıyordur diye düşündüm çünkü burası bir Noel yeri ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Elflerini ya da ren geyiklerini bile." Jordan hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor ve Pierce'in gülmesini bastırarak ciddi bir yüz ifadesi takındığını fark ediyorum.

"Buralarda," diyor. "Muhtemelen Noel yaklaştığı için meşguldür."

Jordan, "Yakında Kuzey Kutbu'na gitmek için ayrılacak," diye yakınıyor. "Gitmeden önce onu nasıl görebilirim?"

Dilimini bitirdi ve tabureden atladı. Onun tabağını ve benimkini alıp çöpe attım.

Pierce ona, "Bu çok basit," diyor. "Noel festivalinde olacak."

Jordan'ın gözleri açılıyor ve bakışları bana kayıyor. "Anne, lütfen festivale gidebilir miyiz?" diye yalvarıyor.

"Bakarız," diyorum ona, gerçekleştiremezsem diye evet dememek gerektiğini bilerek.

Pierce bizi itfaiyenin önüne götürürken Jordan'a "Pasta çok lezzetliydi," diyor. "Lütfen babana teşekkür ettiğimi söyle."

"Oh," diyor ona bakarak. "Babam şimdi cennette. Annem ve ben bunu yiyoruz çünkü onun en sevdiğiydi ve benim de favorim."

Pierce'in gözleri anlayışla yumuşar. "Bu, benimle paylaşmanı daha da özel kılıyor.

Teşekkür ederim."

"Vay canına!" Jordan soluk soluğa köşedeki güzel ağaca doğru koşuyor. "Bu çok güzel." Parmaklarını kolların üzerinde gezdiriyor. "Neden ağacında şimdiden süsler var? Annem ağaçların

herkes hindiyi yiylene kadar süslenmez."

Pierce sırtıyor. "Bu özel bir ağaç," diye açıklıyor ve ağaçtan bir kâğıt parçası koparıp önünde diz çöküyor. "Meleklerle dolu. İnsanlar ihtiyacı olan birine yardım etmek için ağaçtan bunun gibi bir bilet alırlar."

Jordan bilete bakıyor. "Herkes melek ağacında yer alabilir mi?" "Elbette," diyor.

"Anne!" Jordan bana doğru bakıyor. "Melek ağacına bir bilet koyabilir miyiz? O zaman biri bize ağaç alabilir çünkü ağaç alacak paramız olmadığını söylemiştin."

Oh, Tanrım. Yerin yarılp beni bütünüyle yutmasını dilerken, sıcaklık boynumdan ve yüzümden yukarı doğru süzülüyor -ve bu daha önce hissettiğim sıcaklık *değil*.

Pierce ile göz teması kurmadan -çünkü gözlerindeki acımayı görmek istemiyorum- Jordan'a odaklanıyorum. "Hayır Uğur Böceği," diyorum ona. "Bu ihtiyacı olan insanlar için."

"Ama bir ağaca *ihtiyacımız* var!" diye karşı çıkıyor. "Noel Baba ağaç olmadan bizi nasıl bulacak? Büyükbabam ve büyükbabam gibi bir şöminemiz bile yok!"

"Melek ağacı bunun için değil," diye açıklıyorum. "Kıyafet gibi şeylere ihtiyacı olan çocuklar içindir." Kafası karışmış görünüyor ve Pierce'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, bu yüzden ekliyorum, "Eve gittiğimizde açıklayacağım."

Hemen vedalaşmak için Pierce'a baktığımda, gözlerinde acıma ifadesi bulmayı umuyorum ama o bunu saklamak için mükemmel bir iş çıkarmış. Bunun yerine bana usulca gülümsüyor ve neden bilmiyorum ama bir şekilde bu beni daha da duygulandırıyor. Acıma gibi, başa çıkabilirim. Kendi kendime "Siktir git, benim için üzölmene ihtiyacım yok" diye düşünebiliyorum. Sadece bana bakışı... Bunu açıklayamam. Sıcaklıkla dolu ve kendimi güvende hissedeceğimden hiç şüphem olmayan kollarına gömölmek istememe neden oluyor.

"Para için teşekkürler," diyorum ona, boğazıma düğömlenen duygu yumağına rağmen sesimin normal çıkması için dua ederek. "Seni rahat bırakalım. Eminim yapacak işlerin vardır."

Cevap vermek için ağzını açtığında kapı açılır ve sarı atkuyruklu küçük bir kız koşarak içeri girer. "Pierce Amca, nerede-" Kız cümlesini tamamlayamadan gözleri Jordan'a takılır. "Jordan! Burada ne işin var?" Kollarını kızıma doluyor ve iki kız kıkırdarak birbirlerine sarılıyor.

"Annem ve ben babam için bir pasta yaptık ve itfaiyeciye bir parça getirdik" - Pierce'ı işaret ediyor -"Çünkü annem pastayı kurtardığını söyledi."

Küçük kız Jordan'dan Pierce'a bakar. "Bu benim amcam Pierce. Pastayı o mu kurtardı? Yanıyor muydu?" Kızın gözleri büyüyor ve Jordan'ın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Sanmıyorum ama fırın çok sıcaktı ve annem soğuyana kadar dokunmama izin vermedi."

Pierce ve ben kızlar arasındaki masum sohbete kıkırdıyoruz.

"Doğum günöme gelmelisin!" diyor kız, o kadar hızlı konu değiştiriyor ki başım dönüyor. "Bu gece! Penguen ve kardan adam partisi veriyorum! Sıcak kakao içeceğiz ve *Neşeli Ayaklar*'ı izleyeceğiz çünkü o benim en sevdiğim film."

"Üzgünüm Tilly, ama gelemem," diyor Jordan, sesi kısık. "Annem partilere hediye getirmen gerektiğini söyledi ve bizim hediyemiz yok."

Yüce İsa. Böyle bir şey olamaz. Önce para, sonra ağaç. Karşılaştığımız onca insan arasında Jordan'ın sınıfındaki küçük kız Tilly, Jordan'ın doğum günü partisine davetliydi. Gitmeyi çok istiyordu ama hediye alacak param yoktu ve eli boş gitmek kabalık olurdu. Ona gidemeyeceğini söylemekten nefret ediyordum ama insanların *kendilerinden aşağı* olanlar hakkında nasıl konuştuklarını ve *onlara* nasıl davrandıklarını gördüm.

Ortaokuldayken, özel okuluma burslu olarak giden bir arkadaşım vardı. O

Herkesin giydiği tasarımcı markalarını alamazdı, partilere katıldığımızda herkesin aldığı pahalı hediyeleri alamazdı ve veliler ve öğrenciler onun arkasından fısıldaşırlardı.

Christmas Valley güzel bir yer gibi görünüyor, ancak kasabanın çoğunun gelir merdiveninin üst ucunda olduğu açık. Kızımın partiye hediye getirecek parası olmadığı için alay konusu olması isteyeceğim son şey.

"Büyükannem bana bir sürü hediye veriyor," diyor Tilly. "Sana bir tane verebilirim ve sonra gidebilirsin!" "Gerçekten mi?" Jordan umutla "Gerçekten mi?" diyor. "Gidebilir miyim anne?"

"Oh, umm..." Bakışlarım Jordan'dan Pierce'a kayıyor, Pierce'ın yüzü yumuşaktan sert dönmüş. Tanrım, dünyanın en kötü annesi olduğumu düşünüyor olmalı.

Trent'in ölümünden sonra gözlerim yaşarırken annemin söyledikleri aklıma geliyor: *Sen anne olacak biri değilsin. Çok gençsin. Eğitimin yok. Gelirin yok.*

"Göreceğiz," diye boğuk bir ses çıkardım. "Gitmemiz gerek." Elini tutuyorum, hızlıca bir veda mırıldanıyorum ve Pierce beni ağlarken yakalamadan dışarı fırlıyorum.

Jordan, "Anne, çok hızlı gidiyorsun," diye yakınıyor ve elimi çekerek beni yavaşlamaya zorluyor.

"Üzgünüm, Bug," diye mırıldandım.

Eve gittiğimizde ona uyku vakti olduğunu söylüyorum. Her zaman uyuyamıyor ama okuldan sonra dinlenmesi ve uzun okul gününün ardından gevşemesi için onu yatırıyorum. Bunu genellikle hafta sonları yapmıyorum ama her şeyden sonra kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var.

Neyse ki itiraz etmedi. Onu yatağına yatırdıktan ve alnından öptükten sonra kapısını kapatıp odama gidiyorum. Jordan'ın duymaması için yastığa doğru usulca ağılıyorum - annemin sözleri tekrar tekrar çalıyor.

Kapı çalındığında hâlâ ağılıyordum. Hiç düşünmeden, Jordan uyuyordur diye aceleyle kapıyı açtım. Ancak bunu yaptığıma pişman oldum çünkü diğer tarafta elinde bir hediye tutan Pierce Adler'dan başkası yoktu.

CHAPTER FOUR

KUMRAL SAÇ.

Kremsi bir cilt.

Seksi çiller.

Hüzünlü zümrüt
gözler.

Kelsie'nin yanında kızıyla birlikte itfaiyeden Ana Cadde'ye doğru koşmasını izliyorum. Dün market alışverişinin bir kısmını ödediğimde onun kim olduğunu biliyordum. Burası küçük bir kasaba ve insanlar konuşur. Bayan Jenson'ın evini kiralayan bekar anne. Kadınların söylediğine göre sessiz ve içine kapanık biriymiş. Köşedeki "The Busy Bean" adlı kafede çalışıyor ve kibar ama temkinli. Kızı, yeğenim Tilly ile aynı sınıfta okuyor ama hiçbir etkinliğe ya da partiye katılmıyor. İnsanlar babanın nerede olduğunu merak ediyor ama kimse sormaya cesaret edemiyor ve Kelsie de asla paylaşmıyor.

Babam şimdi cennette.

Eski sevgilimle ayrıldığımızdan bu yana geçen üç yıl boyunca bir kadına göz ucuyla bile bakmadım. Kariyerime, aileme, evimi inşa etmeye odaklandım ve kendime eski sevgilimin ardında bıraktığı enkazı atlatmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ailem iyileştiğimde ve ilerlemeye hazır olduğumda bunu anlayacağımı söylemişti ve haklıydılar. Çünkü Kelsie ve Jordan'ın sokakta kayboluşunu izlerken, ikisini de kucağıma alıp onlarla ilgilenmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kelsie mücadele ediyor, iki yakasını bir araya getirmeye çalışıyor. Elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapıyor. Parası ve maddi varlığı olmamasına rağmen çok iyi bir anne olduğu açık. Kızına sunabileceği her şeyi veriyor, ama ben onlara daha fazlasını sunmak istiyorum. Hatta onlara *her şeyi* vermek istiyorum.

Tanya ile yedi yılı aşkın bir süre birlikte oldum ve bir sonraki adımı atmayı reddettim. Bu kadını ve kızını sadece bir dakikalığına tanımış olsam da, onları benim yapacağımdan hiç şüphem yok.

Kulağa çılgınca geliyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Çünkü bunu hissedebiliyorum. Babam ilk buluşmalarından sonra annemin doğru kişi olduğunu anlamıştı. İki hafta sonra nişanlandılar, bir ay sonra da evlendiler ve kırk yılı aşkın süredir mutlu bir evlilikleri var. Babam hep der ki, "Bildiğin zaman bilirsin."

Tanya ile, biliyordum... Her şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Birbirimize uygun olmadığımızı. Bunu hissettim, kopukluğu. Bir şeyler hep ters gidiyordu.

Şimdi tekrar hissediyorum, ama bu sefer doğru geliyor. Çok doğru. Kardeşlerimin b u n u n hakkında konuştuklarını duydum, deneyimlediklerini izledim. Elektrik. Bağlantı. Hızlanan nefes alma ve

Kalbin çarpması. Ama şimdiye kadar bunu hiç anlamamıştım.

Şimdi anlıyorum. Markette gözlerimiz birleştiği anda ve burada istasyondayken tekrar hissettim. Bunu sorgulamak için bir dakikamı bile harcamayacağım. Kesinlikle hayır. Onu kovalayacağım, kucaklayacağım, keşfedeceğim. Yanılıyor olma ihtimalim var ama bunu öğreneceğim.

Kardeşim Beckett istasyona girerken, "Neden kafan yanacakmış gibi bakıyorsun?" diye soruyor. Kendisi İtfaiye Şefi - birkaç yıl önce emekli olduğunda babamızın yerini almıştı - ama bu hafta sonu yeğenimin doğum günü için izinli.

"Bir kadın," diyorum ona, lafı dolandırmadan.

Ağzımdan çıkan bu sözleri duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Ayrıldıktan sonra acı çekiyordum. Tanya için evimi ve işimi terk ettiğim için kızgındım. Neyse ki içgüdülerime kulak verdim ve ona evlenme teklif etmeyi reddederek ağırdan almamız konusunda ısrar ettim. Tanya pek heyecanlanmadı ama ben şehre bir şans vermeyi kabul ederek uzlaştım.

Oraya gittikten sadece birkaç ay sonra, onu yanında çalıştığı evli avukatla sevişirken yakaladım ve doğru kararı verdiğimi anladım. Kavgaya ettik, sonra yalvardı, ağladı ve bunun sadece bir kez olduğuna ve bir daha asla olmayacağına yemin etti. Çok fazla çalıştığımı ve ona yeterince ilgi göstermediğimi söyleyerek beni suçlamaya bile çalıştı ama bana vedadan başka söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Bu kadını tanıyor muyum?" diye sorar.

"Hayır, ama yapacaksın," diyorum ona sırtarak. "Çünkü onu benim yapacağım." Bir kahkaha attı. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Baba!" Tilly, Cinder'ı okşamaktan koşarak geliyor ve bağırıyor. "Büyükanne mi görmem gerek. Partime gelebilmesi için arkadaşım Jordan'a vermek üzere ondan bir hediye almalıyım."

"Çok tatlısın," diyorum Tilly'ye, yeğenimin kocaman yüreğiyle gurur duyarak. "Ama bunu yapmana gerek yok. Jordan bu gece bir hediyeyle orada olacak."

Beckett bize şaşkın şaşkın bakıyor ama mağazaya gitmem gerektiği için açıklama yapacak vaktim yok.

Neyse ki vardiyam biraz önce bitti ve önümüzdeki dört gün boyunca izinliyim.

Cinder'ı kucağıma alıyorum, yeğenime bir öpücük veriyorum ve ona bu akşam partisinde görüşeceğimizi söylüyorum. Sonra kamyonetimle baldızım Allison'ın sahibi olduğu butiğe doğru yola çıkıyorum. Ailemizin çiftliğini işleten diğer kardeşim Jackson'la evli.

Tilly için biri benden, diğeri Jordan'dan olmak üzere iki hediye seçmeme yardım ettikten sonra Bayan Jenson'ın evine gidiyorum. Yolda araba yok ama garajda olabilir, o yüzden kapıyı çalmayı deniyorum. Birkaç saniye sürüyor ama sonunda kapı açılıyor ve Kelsie kafasını dışarı çıkarıyor. İlk fark ettiğim şey, daha önce giydiği omuzları açık seksi kazağı ve dar kot pantolonunun artık üzerinde olmadığı. Şimdi uzun kollu bir gömlek ve flanel pantolon giyiyor. Hâlâ seksi ama farklı bir şekilde.

Bakışlarım vücudunda gezinip yüzüne iniyor. Gözleri kırmızı ve şiş, yanakları gözyaşı lekeli. Ağlıyordu.

"Pierce, burada ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor, hüzünlü gözleri ellerimdeki hediyeyle birleşiyor.

"Tilly'nin partisi saat dörtte Snow Hill Park'taki topluluk ahırında." Hediyeyle ona uzattım. "Sıkı giyinin. Bu gece hava serin olacak."

"Anlamıyorum." Gözleri şimdiki zamandan bana kaydı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Onu markette kuyrukta gördüğüm andan beri aklımdan geçen her şeyi ona anlatmayı düşünüyorum ama Kelsie bana ailemin çiftliğindeki kurtarılmış at Tinsel'i hatırlatıyor. Ürkek ve korkaktır ve eğer ona yavaşça ve dikkatlice yaklaşıp güvende hissetmesini sağlamazsanız, sizi korkutur. Kelsie'nin hikayesini bilmiyorum ama gözlerinden anlayabiliyorum. Yavaşça yaklaşmama ihtiyacı var.

"Çünkü hayat bir partiye katılmamak için çok kısa," diyorum ve çenesinin düşmesine neden oluyorum. "Jordan'la bu akşam görüşürüz." Şakacı bir göz kırpmayla topuklarımın üzerinde dönüp kamyonetime geri dönüyorum, içgüdülerimin doğru olduğunu ve Jordan'la bu gece orada olacaklarını umuyorum.

CHAPTER IV

JORDAN'A PARTIYE KATILABİLMESİ İÇİN BİR HEDİYE GETİRDİ. JORDAN'IN PARTIYE KATILABİLMESİ İÇİN bir hediye satın aldı ve paketletti, sonra da bana vermek için evimize getirdi. Tüm bunlar Jordan'ın yeğeninin doğum gününe katılabilmesi içindi. Bunu büyütmedi, sadece yeri ve zamanı hatırlattı. Bana hayatın bir partiye katılmamak için çok kısa olduğunu söyledi. Sonra seksi bir göz kırpışıyla doğrudan kalçalarımın arasındaki tepe noktasına gitti ve kamyonetine doğru yürüdü, ben ise onu izledim, olduğum yerde donup kalmıştım, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

Kamyonu gözden kaybolana ve ben güzelce paketlenmiş hediyeye bakana kadar ona hiç teşekkür etmediğimi fark ettim.

Sanırım bir partiye gidiyoruz.

Geç kalkacağımız için Jordan'ın uyumasına izin verdim. O uyurken ben de giyinip kitap okuyarak vakit geçiriyorum. Uyandığında ve hediyeyi gördüğünde, doğum günü partisine katılacağı için çok heyecanlanıyor. Başta ona gidemeyeceğini söylediğimi hatırlayınca kalbim sıkışıyor ve bu kasabayla ilgili önyargılarımın kızımı etkilemesine izin verdiğimi fark ediyorum. Çalıştığım kafenin sahipleri anlayışlı. Bayan Jenson çok tatlı ve Pierce da çok iyi biri. Yeğeni bile Jordan'ın katılabilmesi için hediyesini sunarak büyük bir yürek gösterdi.

Elbette beni yargılayacak ve hakkımda varsayımlarda bulunacak insanlar her zaman olacaktır, ancak birilerinin ne düşüneceği veya söyleyeceği korkusunun hayatımızı yönetmesine izin veremem. Buraya yeni bir başlangıç yapmak için taşındık ama ben geçmişimi de yanımda getirdim. Ve bu ikimiz için de adil ya da sağlıklı değil.

"Anne, şu dev televizyona bak!" Jordan partinin yapıldığı ahıra girdiğimizde haykırıyor. Her yerde mavi ve beyaz balonlar var. Yiyecek ve içecek istasyonları ve Jordan'ın da bahsettiği gibi, filmi oynatacaklarını tahmin ettiğim devasa bir şişme ekran.

"Jordan, gelmişsin!" Tilly bağılıyor, son sürat kızıma doğru koşuyor.

"Sana bir hediye getirdim," diyor Jordan, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle hediyeyi arkadaşına uzatırken. Nereden aldığını sormadı, sadece sarılıp teşekkür etti ve bana dünyanın en iyi annesi olduğumu söyledi.

"Teşekkür ederim!" Tilly, "Teşekkür ederim," dedi. "Gel de sıcak kakao al." Jordan'ın elini tutuyor ve iki kız birlikte koşuyorlar.

"Geldiğine sevindim," diyor erkeksi bir ses ve sıçramama neden oluyor.

Dönüyorum ve Pierce'ı orada durmuş, yumuşak bir gülümsemeyle bana bakarken buluyorum. "Hediye için teşekkür ederim. Jordan'ın gününü güzelleştirdi."

"Rica ederim," diyor ve dışarısı soğuk olmasına rağmen içimi ısıtan ateşli bir bakış fırlatıyor.

Neredeyse beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissederek birkaç saniye arkama bakıyorum. Trent'le yıllar geçirdim, ondan etkilendim ve tahrik oldum. Yine de onun tek bir bakışıyla bende bu kadar farklı duyguyu uyandırabildiğini hatırlamıyorum. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu.

"Pierce, işte buradasın," diyor yaşlı bir kadın, Pierce'ın beni tutuşunu kırarak. "Ben Marta Adler," diyor ve elimi iki elinin arasına alıp sıkıyor. "Pierce'ın annesi ve Tilly'nin büyükannesi."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık veriyorum. "Ben Kelsie Albright. Kızım Jordan buralarda bir yerlerde koşturuyor."

Gözlerim etrafı tarıyor ve Jordan'ı Tilly'nin yanında, bir elinde içecek, diğerinde kurabiye ile dururken buluyorum. Kulaktan kulağa gülümsüyor. Bu görüntü karşısında mutluluktan ağlamak ve Pierce'a günü kurtardığı için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum... bir kez daha.

"Oh, evet," diyor tatlı tatlı. "Dorothy ile Busy Bean'de çalışıyorsun."

"Onu tanıyor musun?" Buranın küçük bir kasaba olduğunu ve herkesin herkesi tanıdığını unutarak aptalca soruyorum.

"Tabii ki. O iyi bir arkadaş ve benimle birlikte etkinlik komitesinde." Pierce ve benim aramda bir bakış atıyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor, Pierce'a tek kaşını kaldırarak.

Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten kurnazca, anne."

Kolunu Jordan'ın omuzlarına doluyor ve onu yanına çekip yanağından öpüyor; ikisi arasındaki bu yakın ilişki karşısında kalbim kabarıyor. Umarım Jordan ve ben de o büyüdüğünde böyle yakın oluruz - annemle aramızdaki ilişkisizliğin aksine.

"Kelsie ve kızı nefis bir pasta yapmışlar ve benimle paylaşacak kadar da tatlılar," diyor annesi kolunun altında olduğu için sadece benim görebildiğim bir göz kırpmayla.

Annesi biraz kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor ama soru sormuyor. Bunun yerine bana doğru bakıyor ve gülümsüyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Eminim seni buralarda göreceğim." Pierce'ın karnını okşuyor. "Sara sana bir kek kapsan iyi olacağını çünkü çabuk bittiklerini söylememi istedi."

"Mmm," diye homurdanıyor Pierce, "Sara benim baldızım ve Tilly'nin annesi ve ortasında şekerleme olan en iyi çikolatalı kekleri o yapar." Kolunu annesinin etrafından çekip elimi tutuyor. "Hadi Kelsie, bir kek ve bir kızak alalım. Benimle paylaşabilirsin."

"Kek mi?" Aptalca soruyorum çünkü onun eli beynimi allak bullak ediyor. "Hayır."

Kıkırdıyor. "Ben kekleri paylaşmam. Kendin yemek zorundasın."

Şakacı bir sırıtışla bana bakıyor, sonra eğiliyor, yüzü benimkine çok yaklaşıyor. Ne yaptığını merak ederek nefesimi tutuyorum. *Beni öpmesine imkan yok, değil mi? Bu çılgınlık olurdu.*

Saat beş yönündeki gölgesi yanağımı çiziyor ve dudakları kulağıma o kadar yaklaşıyor ki sıcak nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Yine de kızıağı paylaşabiliriz," diye mırıldanıyor. "Seni sıcak tutacağıma söz veriyorum."

Ne halttan bahsettiğini soramadan beni yiyecek ve içecek istasyonuna sürüklüyor.

Kek ve kurabiye stokluyor, sonra bana sıcak çikolata veriyor, bir tane de kendine ayırıyor.

Dev ekranın olduğu yere doğru yürüdüğümüzde, sevimli kızaklar alanın her yerine dağılmış durumda. Etrafıma bakıyorum ve Jordan'ın yüzünü boyattığını görüyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve onu görebildiğimi bilmesi için el sallıyorum. O da bana el sallıyor ve en değerli gülümsemesini takınıyor.

Dikkatimi tekrar Pierce'a yöneltiyorum. "Jordan ve benim için çok şey yaptın ve bizi tanıımıyorsun bile. Teşekkür ederim," diyorum ona, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini isteyerek. Birinden yardım kabul etmek kolay değil ama Jordan'ı mutlu görmek gururumu bir kenara bırakmaya değer. "Size borcumu ödememin bir yolu varsa..." Ona geri ödeme yapmama izin vermeyeceğini biliyorum, ama eğer bir yolu varsa

İyilik.

"Bu kızakta bana katılabilir ve benimle birlikte *Neşeli Ayaklar*'ı izleyebilirsin," diyor, gözleri ışıktan parlıyor. Bir an için sıcak kakaosunu bana uzatıyor, sonra kızağın içine uzanıp sevimli, kabarık bir *Neşeli Ayaklar* battaniyesi çıkarıyor. Ahır ısıtılmıyor, bu yüzden rüzgârı ve soğğun çoğunu dışarıda tutuyor olsa da, içerisi hâlâ serin.

"Bu çok şirin bir parti," diyorum ona, kızağın içine girip otururken.

Bana katılıyor ve kakaosunu geri alıp kızaktaki bardak tutucuya yerleştiriyor. "Sara artık evde oturan bir anne ama Tilly doğmadan önce parti planlaması yapıyordu. Böyle şeyler için yaşıyor."

"Jordan çok eğleniyor," diyorum, şu anda Tilly ve başka bir küçük kızla birlikte kızağa binen bebeğime bakarak, üçü de konuşup gülüyor.

Film başladı ve tüm çocuklar yerlerini buldu. Pierce battaniyeyi üzerimize atıyor ve kızak çok büyük olduğu için bacaklarımız birbirine değiyor.

Filmi sessizlik içinde izliyoruz -çocukların gevezelikleri ve kahkahaları dışında- ama Pierce'ın varlığı dikkatimi dağıttığı için neler olup bittiğini zar zor anlatabiliyorum. Yiyeceklerimin parasını ödemesinden kızakta birlikte film izlemeye nasıl geçtik hiçbir fikrim yok ama buna kızdığımı söyleyemem. Pierce'ın bana hissettirdiği şeyleri hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve bundan hiçbir şey çıkmayacak olsa da, stresten uzaklaşmak ve bir süreliğine rahatlamak güzel.

"O güzel kafandan neler geçiyor?" Pierce fısıldıyor, sıcak nefesi boynumu gıcıklıyor.

"Bu çok güzel," diye itiraf ediyorum. "Jordan ve ben dışarı çıkıp böyle eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu."

Pierce'ın hararetli bakışlarını üzerimde hissederken bile gözlerim aslında izlemediğim filmde, dümdüz ileriye bakıyorum. Ona doğru bakmamaya çalışıyorum ama hain beynim buna dayanamıyor ve dikkatimi ona çeviriyorum.

"Benimle çık," diye mırıldanıyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle ama etrafımızdaki kimsenin duyamayacağı kadar sessiz.

"Ne?" Onu duymuştum ama tekrar etmesini istiyordum çünkü bana çıkma teklif etmesinin imkânı yoktu. O bekâr ve hiçbir sorunu yok, iyi bir kariyeri ve sevgi dolu bir ailesi var, bense iki yakasını bir araya getirebilmek için garsonluk yapan bekâr bir anneyim.

"Benimle çık," diye tekrarlıyor. "Seni gerçek bir randevuya çıkarmak istiyorum. Kızaksız bir randevu." Sırıttıyor ve bir kıkırdama kabarcıklanıp dışarı dökülüyor.

Ben cevap veremedi telefonunu alıyor ve çıkarıp kimin aradığını kontrol ediyor. "Bana bir saniye ver," dedi. "Karakoldan arıyorlar."

Kabul tuşuna basıyor. Karşıdaki kişinin ne söylediğini bilmiyorum ama erkek kardeşi kızının doğum günü için hafta sonu izinli olduğu için hemen orada olacağını söylüyor.

Telefonu kapatıyor ve bana bakıyor, gözlerinde pişmanlık var. "Bunu yaptığım için üzgünüm ama gitmem gerekiyor. Nöbetçiyim çünkü bu hafta sonu birkaç adamımız dışarıda olacak. Kuzey ormanlarında bir çalı yangını var çünkü hiç yağmur yağmadı. Biri çıkarmış olmalı ve bana ihtiyaçları var."

Beynimin onun ne dediğini anlaması bir saniye sürüyor ama anladıktan sonra her şey yerine oturuyor. Pierce bir itfaiyeci... Geçimini yangın söndürerek sağlıyor. Bunu biliyordum. İstasyonuna gitmişim ve onu iş üniforması içinde görmüştüm ama şu ana kadar tam olarak algılayamamıştım.

"Git," dedim boğuk bir sesle. "Ben burada iyiyim."

Sorusuna cevap verme şansım olmadığı için şükrederek yüzümü gülümsemeye zorladım. Evet demeye çok yaklaşmıştım ama bu yanlış bir cevap olurdu. Çünkü günlerini yangınlarda mahsur kalan insanları kurtarmak için hayatını riske atarak geçiren bir adamla nasıl çıkabilirim ki? Bu asil bir davranış.

ama aynı zamanda pervasız bir meslek.

Pierce düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana bakıyor ama onları sorgulayacak zamanı yok. "Tamam," diyor, sesi pişmanlık ve yenilgi karışımı. "Ama bu konuşma henüz bitmedi."

"Git," diye tekrarlıyorum, kabul edemiyorum çünkü gerçek şu ki, bu konuşma daha başlamadan bitmişti. Pierce tatlı, özverili ve çok seksi biri. Kuşkusuz onu tanımak hoşuma giderdi ama bu mümkün değil. Trent'i bir yangında kaybetmek yıkıcıydı. Kızımın birlikte yanan bir evde mahsur kalmak ve neredeyse ölmek *asla* unutamayacağım bir şey. Trent'in hayatını sona erdiren ve Jordan'ın ve benim hayatımızı geri dönülmez bir şekilde değiştiren yangın gibi yangınları söndürmek için hayatını isteyerek riske atmayı kariyer haline getirmiş bir adamla çıkmam mümkün değil.

Filmin geri kalanını Pierce'ın iyi olup olmadığını merak ederek geçiriyorum. Yangın kontrol altına alındı mı ve o güvende mi?

Bu da ilk düşüncelerimi destekliyor: Pierce'la aramızda daha fazla bir şey olamaz.

Film bittiğinde çocukların Tilly'ye "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemesini ve pastanın tadını çıkarmasını izliyorum. Hediyelerini açtıktan sonra Jordan'a eve gitme vaktinin geldiğini söylüyorum. O kadar yorgun ki itiraz bile etmiyor. Onu yıkadıktan sonra yatağına gidiyor ve ben de Pierce'ın eve gelip gelmediğini merak ederek kendi düşüncelerime dalmış bir halde uyanık yatmak zorunda kalıyorum.

Sonunda huzursuz bir uykuya dalıyorum ve geceyi bir kâbusun içinde hapsolmuş bir şekilde dönüp durarak geçiriyorum. Korkunçtu. Jordan ve ben yine yanan evde mahsur kalmıştık ama ben bayılmak yerine Pierce'a bizi kurtarması için bağıırıyordum.

CHAPTER SIX

KELSIE'YE KONTROLDEN ÇIKAN BİR ÇALI YANGININA YARDIMA GITMEM GEREKTİĞİNİ SÖYLEDİĞİMDE, TEŞEKKÜRLER Birkaç gencin ormanda oynaşmasına ve her şeyi kuru bırakan yağmurun olmamasına rağmen tavırlarında bir şeyler değişti. Gözlerimin önünde bir tür duvar dikildi. Nedenini anlamadım ve ne yazık ki soracak zamanım da yoktu.

Üstümü değiştirebilmek için önceliğim istasyona varmak olmalıydı. Giyindiğimde, diğer her şeyi bir kenara itmek zorundayım. Tek düşüncem ne yaptığım olmalı. Motora her bindiğimizde odaklanmamız gerekir. Bazen fırının alev alması gibi basit bir şey olur ama diğer zamanlarda hayatlar söz konusudur. İşime odaklanmadığım ve Kelsie'nin yüzünün birkaç saniye içinde nasıl mutluluktan korkuya ve tüm duygulardan yoksun hale geldiğini düşündüğüm için birinin canı alınsaydı kendimi asla affedemezdim.

Uzun bir gece oldu ama yangın kontrol altına alındı ve herhangi bir yaralanma olmadı. Neyse ki şenlik ateşi yakmaya çalışan çocuklar yangın kontrolden çıkar çıkmaz ihbarda bulunmuşlar. Aksi takdirde yangın kasabanın yakınlarına kadar yayılabilir ve birkaç ev zarar görebilirdi.

Geceyi duş alarak geçirdikten sonra uzanıp biraz uyumam gerekiyordu ama bunun yerine giyinip Kelsie ve Jordan'a kahvaltı ve kahve almak için pastaneye gittim. Önce arayacaktım ama numarasını alamadım. Umarım bugün Pazar olduğu için kızlar evdedir ve ayrıca The Busy Bean'e uğradım ve Dorothy bana Kelsie'nin hafta sonları çalışmadığını söyledi.

Kapıyı çalıyorum, Kelsie'yi göreceğim için gergin ve heyecanlıyım. Pencerede bir hareketlenme oluyor ve bir saniye sonra kapı açılıyor, Jordan bana gülümsüyor.

"Merhaba, Bay İtfaiyeci."

"Bana Pierce diyebilirsin," diyorum gülerek. "Annen evde mi?" "Yalnız kalamam. O-"

"Jordan Penelope Monroe, kapıyı sen mi açtın?" Kelsie üzerinde "Beni gerçekten seviyorsan bırak uyuyayım" yazan sevimli bir pijama tişörtü giymiş olarak belirir: *Eğer beni gerçekten seviyorsan, bırak uyuyayım* yazılı sevimli bir pijama tişörtü ve kremsi, dolgun bacaklarını gösteren, ekstra kısa ekose bir şort giymiştir.

Jordan'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Önce ben baktım! Bu Bay İtfaiyeci...

Yani Pierce." "Kim olduğu umurunda değil. Bensiz kapıyı açmayacaksın.

Anladın mı?" Kelsie kaşlarını kaldırdı, Jordan da "Anladım" diye mırıldandı.

"Hey," diyor, dikkatini bana çeviriyor, gülümsemesi tatlı ama temkinli.

"Önce ben arayacaktım ama numaranı alamadım." Bir an "Ah, evet, sana vermem gerek!" gibi bir şey söylemesini bekliyorum ama o sessiz kalınca devam ediyorum. "Kahvaltı ve kahve getirdim."

Poşetleri kaldırıyorum ve Jordan ciyaklıyor. "Oh! The Busy Bean," diyor logoyu tanıyarak.

"Teşekkür ederim," diyor Kelsie, sesi daha az hevesli.

Birkaç garip saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Beni burada istemediği çok açık olduğu için yiyecek ve içecekleri vermek üzereydim ki kapıyı aralayıp "Lütfen içeri gelin" dedi.

Biraz zorlanmış hissediyorum. Muhtemelen reddetmeli, ona yiyecek ve içecekleri vermeli ve sabahlarının tadını çıkarmalarına izin vermeliyim, ama ne olduğunu, neyin değiştiğini bilmem gerekiyor. Birbirimizi sadece bir saniyedir tanıyoruz ama ona gitmem gerektiğini söylemeden önce benimle ilgileniyor ve daha fazla zaman geçirmeye açık görünüyordu.

Onun yerine teklifini kabul ettim ve evine girdim. Buraya daha önce de girmiştım, Bayan Jenson'ın destekli yaşam evine götüreceği bazı eşyaları taşımak için yardıma ihtiyacı olduğunda.

Oturma odasındaki mobilyalar hâlâ aynı, yani mobilyalı olarak kiralamış olmalı. Ama duvarlara Jordan'ın çizdiği sevimli resimler eklenmiş. Çerçevelendikleri için profesyonel görünüyorlar, her ne kadar çubuk figürler ve parmak resimleriyle dolu olsalar da.

Yiyecek ve içecekleri masaya koyuyorum, Kelsie de tabak ve peçete alıyor. Jordan poşetleri açıp kahveleri Kelsie ve bana dağıtıyor, sütü kendine saklıyor.

"Partide iyi vakit geçirdin mi?" Jordan'a sohbet etmek için soruyorum.

"Evet! Çok eğlendim. Tilly benim yeni en iyi arkadaşım. Bunu bana o verdi." Gömleğinden bir kolye çıkarıyor ve üzerinde tırtıklı bir kalp bulunan gümüş bir zinciri gösteriyor: *st ends*

"En iyi arkadaşların ikinci yarısı," diyor Kelsie gülümseyerek. "Tilly dün gece partide ona verdi."

"Bu harika," diyorum ona, kruvasanımdan bir ısırık alırken.

Yemek yerken Jordan sohbeti yönlendiriyor, partiden ve okulda yapacakları Noel gösterisinden bahsediyor. Tüm bu süre boyunca Kelsie dikkatini kızına odaklıyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Bu, düşündüğüm şeyi doğruluyor - dün gece benden uzaklaşmasına neden olacak bir şey oldu. Tek düşüncem, iş için beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldığım için üzgün olduğum. Tanya eskiden çalıştığım saatlerden nefret ederdi ama o zamanlar yükselmeye çalışıyordum. Şimdi pozisyonumdan memnunum ve ara sıra nöbete kalmak dışında, planlanmış vardiyalarım sadık kalıyorum.

Jordan yemeğini bitirdiğinde ellerini yıkamak için mutfığa koşuyor, ardından oturma odasına geçip televizyonun karşısına geçiyor ve izlediği program neyse onu açıyor.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum Kelsie'ye. Mesafeli davranmasının nedeni bu olmasa bile, yine de özür dilemem gerektiğini hissediyorum.

"Ne için?" diyor, dikkatini kahve fincanına vermeden önce hızla bana bakıyor. "Partiden erken ayrılmak zorunda kaldım. Normalde sadece planlanmış vardiyalarımda çalışırım, ama nöbetçiydim, o yüzden

kardeşim Tilly'nin doğum günü hafta sonunun tadını çıkarabilir."

"Özür dilemene gerek yok," diye mırıldanıyor, gözlerini fincandan ayırmadan. "Bu senin işin." Omuz silkiyor ama ses tonu umursamazlığıyla uyuşmuyor. "Ayrıca, plan yapmış falan da değiliz. Hediye aldığın için minnettarım. Bunu yapmak zorunda değildin ama yaptın ve Jordan harika vakit geçirdi."

Gözleri hâlâ hayatın gizemlerinin cevaplarını barındırıyormuş gibi o lanet bardağa dikilmişken, birkaç saniye ona bakıyorum, acaba havlu atıp kaybettiğimi mi söylesem diye düşünüyorum. Ama onda beni kendine çeken bir şey var.

Bir kadının ilgisini çekmek için hiç çalışmak zorunda kalmadım. Ailem zengindir - bu zenginlik doğrudan kardeşlerime ve bana ait olmasa da, ebeveynlerimizin bizim için inşa ettiği evler dışında

Ailemin çiftliğinde iyi bir işim var, yakışıklı bir adam olduğum söylendi ve lisede futbol oynadım, bu da kadınları mıknatıs gibi çekiyordu.

Tanya ve ben çıkmaya başladığımızda, bunun nedeni onun beni takip etmesiydi. Birlikte yaşamamız için bizi zorlayan oydu ve o işe girdiğinde benim de onunla birlikte şehre taşınmamın tek nedeni beni buna zorlamasıydı. Gerçek şu ki, ilişkimize hiçbir zaman kendimi vermedim ve belki de bu yüzden sonunda beni aldattı. Ama burada oturup Kelsie'ye bakarken, ilk kez denemek istiyorum.

"Hey, Kels..." Kafasını kaldırmadığında, çenesini hafifçe yukarı kaldırarak gözlerini benimkilerle buluşturuyorum. "Dün gece benimle çıkmak isteyip istemediğini sordum ama sen cevap vermeden ayrılmak zorunda kaldım. Bu yüzden, bir gece benimle çıkmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum."

Gözleri açılıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, sonunda konuşmadan önce farlara yakalanmış bir geyik gibi birkaç uzun saniye boyunca bana bakıyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim," diyor, "ama şu anda biriyle çıkmayı düşünmüyorum. Jordan, iş ve baharda bazı dersler almayı ummak arasında zamanım yok."

Verdiği cevap içimde bir şeyleri sızlattı. Sağlam bir cevap. Tartışamayacağım bir cevap ve çoğu erkek bunu yoluna devam etmek için bir işaret olarak kabul ederdi, ama gözlerindeki hüznü onu daha da yakınma çekmek istememe neden oluyor. Eğer söyledikleri doğruysa, o zaman benimle çıkmak istemediğinden değil, tabağına başka bir şey ekleyemeyeceğini hissettiğindendir. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor.

"Anlıyorum," diyorum ona. "O zaman arkadaşlar."

Kaşları havaya kalkıyor, alnını öpüyor. "Arkadaş mı?" diye şaşkınlıkla kekeliyor, belli ki benden böyle bir cevap beklemiyordu. "Arkadaş olmak mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Umursamazca söylüyorum. "Sizden ve kızınızdan hoşlanıyorum. Etrafınızda olmaktan keyif alıyorum ve sizi tanımayı çok isterim. Çıkacak durumda olmadığını söyledin, o zaman geriye arkadaşlar kalıyor."

Ayağa kalkıp masadaki çöpleri alıyorum, sonra mutfığa girip hepsini biraz önce Jordan'ın kullandığını gördüğüm çöp kutusuna atıyorum. Masaya geri döndüğümde Kelsie hâlâ orada oturmuş, yavaşça kahvesini yudumluyordu.

Karşısına oturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. "Fırtınaya hazır mısınız?"

Bu onu, içinde kaybolduğu düşüncelerden sıyrıp çıkarıyor. "Ne fırtınası?" "Bu gece gelecek olan fırtına. Yaklaşık bir metre kadar kar yağacağını tahmin ediyorlar." "Ciddi misin?" diye homurdanıyor. "Televizyon izlemediğim için başıma bunlar geliyor."

"Televizyon seyretmiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Okumayı seviyorum. Eskiden arabadayken haberleri dinlerdim ama..." Sesi kesiliyor ve başını sallıyor. "Her neyse, mağazaya gitmem gerekiyor. Hiçbir fikrim yoktu." İç geçiriyor. "Bu muhtemelen kafenin yarın kapalı olacağı anlamına geliyor, ha?"

Başımı salladığımda kaşlarını çatıyor. "Harika, işe gitmediğim bir gün daha," diye homurdanarak ayağa kalktı. Telefonunu eline alıp kontrol ettikten sonra bana bakıyor. "Okuldan ve işten fırtınayla ilgili mesajlar aldım. Telefonum sessizdeydi." Gözleri hâlâ ekrana yapışmış olan kızına bakıyor. "Jordan, *Güzel ve Çirkin*'i durdur ve gidip kalın bir şeyler giy. Markete gitmemiz gerekiyor. Kar geliyor."

Jordan filmine ara verip yukarı bakıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Kar mı? Yaşasın!" Koltuktan fırlıyor ve giyinmek için odası olduğunu tahmin ettiğim koridora doğru koşuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Hayır, böyle iyiyim."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Pekâlâ, o zaman mağazaya gitmene izin vereyim."

"Kahvaltı için teşekkür ederim... ve hediye için... ve her şey için," diyor, sanki bu beni son

görüŖüymüş gibi.

"Rica ederim," diyorum ona, bunun beni son görüşü olmayacağından bahsetme zahmetine girmeden, çünkü hiçbir yere gitmeye niyetim yok. Tüm zamanını almaya çalışmadığımı anladığında -sadece bir kısmını- randevuma evet demeye daha meyilli olacaktır.

Beni kapıya kadar geçiriyor ve ona bir şekilde dokunmak için kaşınıyorum ama kaçınıyorum. "Kendine iyi bak, Kels. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, yanakları pembenin en güzel tonuyla renkleniyor.

Sokağını yarılamaştım ki, bir şeye ihtiyacı olduğunda bana ulaşmasının mümkün olmadığını fark ettim çünkü numaram onda yoktu. Arkamı dönüp evine doğru giderken Jordan'la kaldırımda yürüdüklerini gördüm.

Yanlarına yanaşıp camımı indirdiğimde "Hey," diyorum. "Araban nerede?" Dışarısı neredeyse otuz derece.

"Umm, benim yok," diye mırıldanıyor, bana mahcup mahcup bakarak. "Bu uzun bir hikaye."

Jordan şaşkınlıkla burnunu kıvrarak, "Hayır, değil," diye karşı çıkıyor. "Büyük kamyonlu adam onu alıp götürdü ve büyükanneme geri getirdi."

Kelsie gözlerini kapatır ve başını sallar. "Sağ ol evlat."

"Hoş geldiniz!" Jordan, annesinin ses tonundaki alaycılığı ve utancı fark etmeden, "Hoş geldin," diyor. "Bin bakalım."

"Ne?" Kelsie kaşlarını çatı.

"Atlayın. Hava yürümeniz için çok soğuk. Ben sizi götürürüm. Zaten markete gidiyordum."

Gitmiyordum ama bunu bilmesine gerek yok.

Yola bakıyor, inatçı olup olmamayı tartışıyor, sonra "Tamam, teşekkürler" diyor.

Kamyonetim kaldırılmış olduğu için inip kalkmalarına yardım ediyorum. Jordan'ı Tilly için hazır tuttuğum yükseltici koltuğa oturtuyorum, sonra Kelsie için yolcu kapısını açıp arkasına geçiyorum.

"Alabilir miyim?" İzni olmadan ona dokunmak istemediğim için soruyorum. Başını sallıyor ve ben de kalçalarının kıvrımlarını kavrayarak onu koltuğuna çekiyorum.

Kamyonuma döndüğümde "Biliyor musun?" dedi. "Okuduğum kitaplarda, bu kadar büyük kamyon kullanan erkekler her zaman *küçük* olan diğer şeyleri aşırı telafi ediyorlar."

Bana doğru sırtıyor ve şaka yapmasına o kadar şaşıyorum ki gülmeye başlamadan önce ona bakmam bir dakikamı alıyor.

"Oh, Kels," diyorum başımı sallayarak. "Ailemin bir çiftliği var. Kamyonetim engebeli araziden geçebilmek için kaldırılmış durumda ama aşırıya kaçmadığımı kanıtlamamı istersen söylemen yeterli." Ona çapkınca bir göz kırpıyorum ve inliyor, yorumu açıkça planladığı gibi gitmiyor.

Arabayı -ve Jordan'ı- mağazanın içinde gezdirirken onunla takılıyorum ve aldığı şeylerde tutumlu olduğunu fark ediyorum. Bir noktada, fazla almadığından emin olmak için her bir ürünün fiyatını saydığından neredeyse eminim. Keşke istediğini alabilmesi için ödeme yapmayı teklif edebilseydim ama bunu zaten bir kez yaptım ve istediğim son şey, öyle olmadığı halde ona kendini hayırsever biriymiş gibi hissettirmek.

Buraya gerçekten geliyormuşum gibi görünmesi için birkaç şey alıyorum ve sonra başka bir kasaya yöneliyorum, böylece kendini bilinçli hissetmiyor ve kendime Kelsie ile olan bu şeyin hızlı olmayacağını söylüyorum. Zaman ve sabır gerektirecek ama benim için sorun değil çünkü ikisinden de bolca var.

Evine kadar sessiz bir yolculuk oldu. Anladığını söylemesine rağmen, kamyonundan inmelerine yardım ettim ve yiyecekleri taşımakta ısrar ettim.

"Teşekkür ederim," diyor ve sonra gözlerini deviriyor. "Tanrım, son birkaç gündür sana kaç kez teşekkür ettiğim için bozuk plak gibi konuşuyor olmalıyım."

"Sesin hiçbir şeye benzemiyor," diyorum ona. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaşlar birbirlerine yardım eder."

"Evet." Mizahsız bir kahkaha attı. "Yardıma ihtiyacın olacağı günü bekliyor olacağım."

"Hiç belli olmaz." Omuz silkiyorum. "Telefonun yanında mı?"

"Umm, evet..." diyor yavaşça. "Neden?"

"Böylece sana numaramı verebilirim."

Kaşları çatılır ve dudakları seksi bir şekilde büzülür.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa diye," diye açıklıyorum. "Unutma... Fırtına... bu gece geliyor."

Sert bir nefes veriyor. "Doğru. Teşekkür ederim." Kıkırdıyor ve bu iki kelimeyi tekrar söylediği için başını sallıyor.

Telefonunu aldı ve ona numaramı verdim, bir şeye ihtiyacı olursa arayacağına söz verdirdim.

Büyük bir fırtına olması beklenmiyordu ama o bu kasabada yeniydi ve kızıyla yalnızdı.

Bu kez beni kapıya kadar geçirdiğinde eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Güvende kal, Kels," diye mırıldanıyorum, hafifçe nefes alışını duyuyorum. Beni istemeyebilir ama gerçek şu ki hâlâ istiyor.

CHAPTER V

"ANNE! KAR YAĞDI! KAR YAĞDI!" JORDAN YATAĞIMA ATLAYARAK BAĞIRIYOR. "KAR YAPMAK İSTİYORUM. Kardan adam!"

Gözlerimi açmadan küçük kar meleğime uzanıyorum ve onu yorganın altına çekerek bizi sıcak battaniyelere sarıyorum. "Bence burada, sıcak olan yerde kalmalıyız," diye şaka yapıyorum, yüzümü boynuna gömüp onu güldürüyorum.

"Olmaz, anne!" Sıcaklığı da yanına alarak battaniyenin üzerinden yuvarlanıyor. "Bay İtfaiyeci bütün karı almadan önce bir kardan adam yapmalıyız."

Pierce için kullandığı lakap gözlerimi fal taşı gibi açtı. "Pierce burada mı?"

"Evet, bütün karı alıp götürüyor," diyor Jordan, yataktan sıçrayıp odadan koşarak çıkıyor.

Çabucak bir sütyen giyiyorum, pijama tişörtümün üzerine kapüşonlu bir tişört geçiriyorum ve Jordan'ın peşinden koridorda ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığı anda ön bahçemde kaldırımımı ve araba yolumu küreyen ve tuzlayan Pierce'tan başkası yoktu.

"Jordan!" Tilly köşeden fırlayarak bağırıyor. "Kardan adam yapıyorum ama Pierce Amca kapıyı çalamayacağını çünkü uyuyor olabileceğinizi söyledi."

"Uyandım!" Jordan kıkırdarak kollarını arkadaşına doluyor. "Anne, oynayabilir miyim lütfen?"

"Elbette," diyorum ona. "Yine de git ceketini ve eldivenlerini al." Üzerini çoktan değiştirdi. pijamalarını, kar pantolonunu, uzun kollu gömleğini ve botlarını giydi.

"Peki," diye yanıtlıyor, içeri koşmadan önce kelimeyi dramatik bir şekilde uzatarak.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra geri döndü, önümde duruyordu ve fermuarını çekmeye hazır. Fermuarını çektikten sonra eldivenlerini giymesine yardım ediyorum. Hazır olduktan sonra Tilly ile birlikte karda oynamak için bahçeye çıktılar. Görünüşe bakılırsa bir metreye yakın iyi bir miktar var. Karlı bir günde eğlenmek için kesinlikle yeterli.

Küreği bırakıp bana bakan Pierce'a "Hey," diyorum. "Hey," diye yarım bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin ama teşekkür ederim."

İkimiz de bu iki kelimeyi fazla kullandığım için kıkırdıyoruz.

"Anne!" Jordan bağırıyor, Tilly hemen arkasındayken köşeden uçarak geri dönüyor. "Tilly'nin büyükannesinin atları var ve bugün amcasının bütün karı temizlemesine yardım ettikten sonra onlara binecek. Biz de gidebilir miyiz?"

"Oh, umm..."

"Siz de gelmelisiniz," diyor Pierce, ben neden gidemeyeceğimize dair bir neden bulamadan. "Ata binmek için çok güzel bir gün. Hiç gittiniz mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Hep gitmek istemişimdir ama gerçekten atı olan birini hiç tanımadım."

"Artık biliyorsun," diyor sırtarak. "Kürekle kazmam gereken birkaç ev daha var, ama işim bittiğinde Tilly ve ben seni alacağız."

"Rahatsız etmeyeceğimizden emin misiniz?"

"İmkansız. Ailemin çiftliği açık bir davete sahip. Annem her zaman ne kadar çok, o kadar iyi der."

Kızlar oynarken ve Pierce kürek çekerken ben de içeri girip kızlara sıcak kakao, Pierce ve bana da kahve yapıyorum.

İşini bitirdikten ve kızlar gelmiş geçmiş en iyi kardan adamı yaptıktan sonra -onların deyimiyle- Tilly'ye kamyonu atlamasını söylüyor ve sonra bana doğru yürüyor. "Muhtemelen numaranı almalıyım," diyor ciddi bir ifadeyle.

"Oh, öyle mi? Neden peki?"

"Böylece yola çıktığımızda seni arayabilirim."

Bir kahkaha attım. "Hazır olacağız. Aramanıza gerek yok."

İçinden kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Bilirsin, arkadaşların birbirlerinin numaraları vardır."

"Arkadaşlığımızda o noktada olduğumuzdan emin değilim," diye şaka yapıyorum.

"Ciddi misin? Bana ettiğin onca teşekkürden sonra, sanırım arkadaşlık rozetini ve numaranı hak ettim."

"Hmmm." Dudaklarıma şakacı bir şekilde dokunuyorum. "Tamam, bunu hak ettin."

Cebimden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum, böylece numaram onda var. Telefonu çaldığında tüm yüzü aydınlanıyor ve midem düğümleniyor.

"Arkadaşlar, Pierce," diyorum, ona ve kendime hatırlatarak. "Sana verebileceğim tek şey bu."

"BU KONUDA BİR ŞEY BILMIYORUM."

Devasa ata bakıyorum, tereddütlerim var. Çok güzeller ve onlara binme düşüncesi kulağa eğlenceli geliyor, ama bir kez önlerinde durduğunuzda, biraz korkutucu oluyorlar.

"Hadi anne, yapabilirsin!" Jordan, Tilly ile birlikte üzerinde oturduğu attan bağırıyor, Pierce'ın aile çiftliğini işleten erkek kardeşi Jackson ise atın bir yere gitmemesi için ipi tutuyor. Tilly daha yürümeye başlamadan önce ata bindiği için genellikle tek başına biniyor ama kızlar birlikte binmek istedikleri için Pierce, Jackson'dan onları çekip güvende olduklarından emin olmak için bize katılmasını istedi.

Bu sırada ben Jingle Bells'in yanında duruyorum -çünkü tüm atlar kasabanın havasına uyacak şekilde Noel temalı- Pierce ellerini kavuşturuyor, böylece onları eğreti bir üzengi olarak kullanabiliyorum. Görünüşe göre eyer için fazla havalı. Tüm bu durum beni korkup kaçmak için çok geç olup olmadığını düşünmeye itiyor çünkü at çok uzun ve düşersem aşağı inmek için uzun bir yol var.

"Anne, korkma," diye ekliyor Jordan, ona doğru bakmamı sağlayarak.

"Jordan, sıkı tutunuyor musun?" Bindikleri attan kızların paylaştığı bir eyer olmasına rağmen soruyorum.

"Duh." Gözlerini deviriyor. "Bin hadi!"

Pierce kıkırdıyor ve fısıldıyor, "Seni yakaladım, Kels." Pierce'la en fazla arkadaş olabileceğimizi kendime ne kadar sık söylesem de tüm vücudumun ürpermesine neden oluyor.

"Eğer bu attan düşersen, ölürsün," diye uyarıyorum, ona doğru şakacı bir bakış fırlatarak.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve az önce gözlerinde beliren kahkaha kayboluyor. "Benimle her zaman güvende olacaksın. Söz veriyorum."

Sözleri damarlarımdan sıvı ısı gibi geçerek içimi ısıtıyor. Geçmişimi bilmiyor ve bu sözlerin benim için ne anlama geldiğini bilmiyor ama bir şekilde bunları duymaya ihtiyacım olduğunu biliyor.

Başımı sallıyorum ve parmaklarını tekrar birbirine kenetliyor, böylece onlara basıp kendimi yukarı kaldırabiliyorum. Onun yardımıyla bacağımı sallıyorum ve atın sırtına biniyorum. Pierce atı geri çekiyor ve yakındaki bir saman balyasını kullanarak kendini yukarı kaldırıyor. Kaslı kalçaları benimkilerin dışına doğru kayıyor ve dizginleri kontrol edebilmek için kollarıyla beni kavıyor. Eğiliyor ve kokusu -rahatlıkla karışık erkeklik- beni sarıyor. Ona bu kadar yakın olmak garip olmalı, ama bir şekilde, onu sadece kısa bir süredir tanımama rağmen, vücudunun benimkine sarılması doğru hissettiriyor.

Bu düşünceyi hemen uzaklaştırdım. O bir itfaiyeci. Kollarında ne kadar rahat hissettiğimin bir önemi yok. Zaten sevdiğim birini yangında kaybettim ve bir başkasını kaybetmeye dayanmamın imkânı yok.

"İyi misin?" diye soruyor, dudakları kulağıma değiyor çünkü saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. "Evet," diye ciyaklıyorum.

"Pekala, gidelim."

Jingle Bells'in yan tarafını hafifçe dürtüyor ve at ilerlemeye başlıyor. Jordan'ı arıyorum ve kızlar hararetli bir şekilde konuşurken Jackson'ın çoktan onları çitlerle çevrili alanda gezdirdiğini görüyorum.

Atan kalbimin sakinleşmesi birkaç dakika alıyor ama sakinleşince etrafımı seyredebiliyorum. Pierce'ın aile çiftliğine hayranlık duyuyorum. Arazi, etrafını saran ağaçlar ve çalılıklarla birlikte görebildiğim yerin çok ötesine uzanıyor. Ortada muhteşem, modern, kırmızı bir ahır bulunuyor ve zemin ince bir kar tabakasıyla kaplı olduğundan her şey mükemmel görünüyor.

Kızların arkasında kalarak birkaç dakika sessizce yol alıyoruz ve kendimi Pierce'a karşı rahatlamış ve yolculuğun tadını çıkarırken buluyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Pierce bir süre sonra sessizliği bozarak soruyor.

Kendi kafamın içinde kaybolduğumu nasıl anladığını bilmiyorum ama düşünmeden dürüstçe cevap veriyorum. "En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum."

"Güzel," diyor. "Benimleyken hep böyle hissetmelisin."

Buna ne diyeceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine telefonumu çıkarıp kızların at üzerindeki birkaç fotoğrafını çekiyorum, Jordan'ın ata ilk binişini yakalamak istiyorum. Çitlerle çevrili alanda birkaç tur attıktan sonra kızlar sıkılıyor ve Tilly'nin ağaç evinde oynayıp oynayamayacaklarını soruyorlar.

"Onları ben alabilirim," diyor Jackson. "Siz yolculuğunuzu bitirin."

Jordan'a birazdan ana eve çıkacağımızı ve uslu durmasını söyledim, sonra Pierce ters yöne doğru yola koyuldu. Biz kızları takip ederken ağırdan almasının aksine, şimdi hızını artırıyor. Soğuk hava etrafımızı kırbaçlarken, yolculuğun ve etrafımızdaki manzaranın güzelliğinde kayboluyorum.

"Orası Jackson'ın evi," diyor Pierce ve beni o andan koparıyor. İşaret ettiği ev ahır tarzı bir ev, ebeveynlerininkine benziyor ama biraz daha küçük ve gri.

"Çok güzel."

Bir klik sesi çıkarıyor ve at tekrar havalanıyor. Tek katlı çiftlik tarzı bir eve rastlamadan önce birkaç dakika at sürüyoruz. Beyaz, siyah panjurlu ve siyah kapılı.

"Burası Beckett'ın yeri," diyor. "İki kardeşin de çiftlikte mi yaşıyor?"

"Hepimizin var," diyor ve atın bir kez daha ileri doğru koşmasını sağlayan sesi çıkarıyor.

Pierce'ın yazın herkesin yüzdüğünü söylediği büyük bir göletin etrafında ve Pierce'ın bir sürü ekipman barındırdığını söylediği başka bir ahırın yanından geçerek bir süre daha gidiyoruz.

"Burası da benim evim," diyor, avcı yeşili çatısı, evin yan tarafından yükselen büyük bir bacası ve etrafını saran ahşap verandasıyla iki katlı, çok güzel bir kulübenin önünde durduğumuzda. İnternette gördüğünüz o pahalı kayak merkezlerinin reklamını yapan kulübelere benziyor. Bırakın satın almayı, ziyaret etmeye bile paramın yetmeyeceği kulübelere.

"Muhteşem," diye nefes alıyorum. "Muhteşem ötesi." "Teşekkür ederim," diyor. "İçini görmek ister misin?"

"Elbette." Dışı bu kadar nefes kesici bir güzelliğe sahipse, içinin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Pierce verandada durdu ve attan indi. İnmemeye yardım ediyor ve sonra dizginleri bu nedenle oraya konmuş olması gereken bir kancaya bağlıyor.

Elimi tutarak bizi verandadan yukarı ve ön kapıya doğru götürüyor. "Kapını kilitlemiyor musun?"

"Hayır," diyor gülererek. "Kimse bu araziye gelmeye cesaret edemez ve gelseler bile ana yoldan kilometrelerce uzaktayız."

Girişte duruyoruz ve evin içi beni şaşkına çeviriyor. Duvarlar ve tavan ahşaptan yapılmış. Dairesel bir merdiven var, o da ahşap ve ahşap kirişler tonozlu tavanlar boyunca uzanıyor ve açık olan ikinci kata çıkıyor. Odaları göremiyorum ama ferforje bir korkuluk bir uçtan diğerine yatay olarak uzanıyor. En sağdaki duvara muhteşem bir tuğla şömine inşa edilmiş ve minimalist country şık mobilyalar açık alanı dolduruyor.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun?" Soruyorum çünkü burası bir aile evine benziyor, otuz yaşında bir bekârın yaşayacağı bir yere değil.

"Şimdilik," diyor. "Bir gün bu evi karımla ve eğer kısmet olursa çocuklarımızla paylaşmayı umuyorum."

"Yani bu evi bir gün evlenip çocuk sahibi olma umuduyla mı inşa ettiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, "meşgul olmak için inşa ettim."

Kıkırdıyorum. "Bu süper büyük, pahalı evi canın sıkıldığı için mi yaptırdın? Canım sıkıldığında kitap okurum."

Bana bakıyor ama gülmüyor. "Eminim anlayabileceğin gibi, ailemin biraz parası var. Bu çiftlik yıllardır annemin ailesine ait. Babam burada yaşamayı seviyor ama onun hayali itfaiyeci olmaktı. Kardeşim Jackson devralana kadar büyükbabam işletiyordu. Küçük yaşlardan itibaren çiftlikte çalışmayı sevdiği için burayı işletmesi mantıklı geldi.

"Beckett ve ben babamızın izinden gittik ve itfaiyeci olduk. Şimdi babam emekli olduğu için çiftlikte daha sık yardım ediyor. Beckett ve ben de ara sıra yardım ediyoruz ama işlerin çoğuyla Jackson ilgileniyor. Ailemin parası olması bizim de paramız olduğu anlamına gelmiyor," diyor. "Ben itfaiyeci maaşı alan bir itfaiyeciyim."

Sesindeki ton savunmaya geçmeme neden oldu. "Paran umurumda değil ve mali durumun beni ilgilendirmez. Sadece şaka yapıyordum çünkü bunu meşgul olmak için yaptığını söylemiştin."

Dönüyorum, gitmeye hazırım ve Pierce nazikçe elimi tutup beni geri döndürüyor. "Özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim." Beni kanepeye doğru çekti. "Bir süredir ciddi bir ilişkim vardı. Arkadaşlarına bir itfaiyeciyi çıkıldığını söyleyip övünürdü. Sosyal medya ve benimki gibi işlerin cinselleştirilmesi, itfaiyeci olmanın seksi bir şeymiş gibi görünmesine neden oluyor." Bana bakıyor

ve ben de gülümsemeden edemiyorum çünkü haksız değil - seksi itfaiyecinin tanımı bu.

"Seni kesinlikle bir takvimde görebilirim," diye yarı şaka yapıyorum ve onun bir kahkaha atmasına neden oluyorum.

"Aslında geçenlerde hayır için bir tane yaptım. Elimde Cinder var." Omuz silkiyor ve ben de umursamazca bu takvimi nereden alabileceğimi soruyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Şehirdeki birkaç mağazada mevcut" diyor. Göz kırıyor ve yanaklarım ısınıyor.

Bu kadının kim olduğunu ve hayatını kurtarmak için flört edemeyen utangaç, gergin kadınla ne yaptığını merak ederek, "Yani, yeni bir takvim arayışındayım," diye flört ediyorum.

"Sana bir tane getireceğim," diye yanıtlıyor. "Ancak beni buzdolabına asacağına söz verersen seninle kahvaltı edebilirim."

Gülmekten kırıldım. "Anlaştık."

İkimiz de bir dakika boyunca sessiz kaldık ve Pierce konuşana kadar neredeyse bu konuşmanın amacını unutuyordum, sesi bir kez daha ciddiye.

"Ona zengin olmadığımı, ailemin zengin olduğunu söyledim ama beni dinlemedi. Sanırım ben de onu pek çok açıdan dinlemedim. Sürekli daha fazlasını istediğime dair yorumlar yapıyordu. Lüks geziler ve pahalı hediyeler bekliyordu. Onu ne zaman mutlu etmeye çalışsam, bu asla yeterli olmadı." İç çekiyor. "Birbirimiz için yanlış olduğumuzu biliyordum, ama birlikte uzun yıllar geçirdiğinizde, yanlış olanı düzeltme fikri yeniden başlamaktan daha kolay görünüyor.

"Bu tavrı ailemin onu sevmesini zorlaştırdı, özellikle de benimle sadece yalan söylediğimi ve gerçekten zengin olduğumu umarak kaldığını düşündüklerinde." Başını iki yana sallıyor. "Christmas Vadisi'nde yaşamaktan sıkıldı ve bir aile kurmak istedi ama ondan bir bebek sahibi olma fikri beni panikletti. Babasının arkadaşı olan bir avukatın yanında stajyer olarak çalışmak üzere kendisine verilen bir iş fırsatı için şehre taşınmak istediğinde kabul ettim. Boston'daki istasyonlara başvurdum ve işe alındım.

"Şehirde bir daire kiralamıştık ve ikimiz de çok fazla saat çalışıyorduk. Bir gece ofiste geç saate kadar çalışması gerektiğini söyledi, ben de ona akşam yemeği sürprizi yapabileceğimi düşündüm. Şaka yapıyordum çünkü o zaten yemek yiyordu." Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Onu evli patronunun siki ağzındayken yakaladım ve resmen bir klişe haline geldim."

"Özür dilerim," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak. "Ama klişe olan sen değilsin. O öyle."

Yumuşakça gülümsüyor ve başını sallıyor. "Aramızdaki ilişkiyi bitirdim ve eve geri taşındım. Neyse ki burada tekrar iş bulabildim ve son üç yılımı işime ve burayı inşa etmeye odaklanarak geçirdim."

"Gerçekten çok güzel bir ev."

"Ailemiz maaşlarımızla bunu yapamayacağımızı bildiği için kardeşlerime ve bana kendi evimizi inşa etmemiz için para verildi. Birbirimize yakın bir yerde yaşamamız onlar için, özellikle de annem için önemliydi. Kardeşlerime para düğün hediyesi olarak verilmişti ama annem ayrılıktan sonra benim zorlandığımı ve biriyle çıkmayı reddettiğimi görünce parayı bana erken verdi."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "*Düşler Tarlası*'ndaki o ünlü söze dayanarak bunu yaptığından neredeyse eminim: 'Eğer inşa edersen, gelecekler.' Kıkırdıyor. "Sanırım evi inşa ettikten sonra içini bir aileyle dolduracağımı umuyordu." Gözleri benimkilerle kilitleniyor, bakışları ısınıyor. "Şimdiye kadar anlamamıştım."

"Pierce," diye fısıldıyorum. "Ben... Ben o kişi olamam," diyorum ona, olmayı istememe rağmen. "Neden?"

"Çünkü..." Sertçe yutkunuyorum, ona doğruyu mu söylesem yoksa yalan mı söylesem bilemiyorum. Onun bakışları

Neden asla çalışamayacağımızı söylemem için bana yalvaran gözleri gerçeği söylememi sağladı. "Jordan'ın babasını bir yangında kaybettim." Ağlamak istemediğim ama ne olursa olsun ağlayacağımı bildiğim için gözlerimi kapatıyorum. "Bir dakika önce Trent hayattaydı, bir dakika sonra ise cenazesine katılıyordum."

"Kahretsin, Kels."

Gözlerimi açamadan güçlü kolları beni sarıyor. Beni sıkıca tutuyor, ben göğsüne yaslanıp ağlarken ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Hâlâ Trent'in özlemini çektiğimden değil. Onun gittiğini biliyorum. Bir gün doğru adamla tanıştığımda ve hayatımda doğru yerde olduğumda, yoluma devam edeceğim ama bu Pierce ile olmayacak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum göğsüne doğru. "Jordan ve benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum ama bunu yapamam. Seni içeri alma düşüncesi ve..."

"Şşş, anlıyorum," diyor. "Bundan hoşlanmıyorum ve keşke seni başka türlü ikna edebilseydim, ama anlıyorum."

Birbirimizden uzaklaştığımızda, uzanıp yanaklarımın üst kısımlarına yerleşmiş gözyaşlarımı siliyor. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ana eve dönmeye hazır mısın?"

"Evet, Jordan ve ben gitsek iyi olacak."

"Ne var? Neden? Yemek yiyeceğinizi sanıyordum. Jordan şekerlemeleri kızartacağı için heyecanlıydı."

"Biliyorum, ama artık bildiğine göre..."

"Hiçbir şeyi değiştirmez," diyor. "Biz arkadaşız, daha önce ısrar ettiğin gibi."

"Evet, yaptım ama bir parçanızın fikrimi değiştireceğimi umduğunu biliyorum. Ve şimdi bunun olmayacağını biliyorsun..."

"Yine de bir şey değişmez. Biz arkadaşız. Şimdi gidip yemek yiyelim, sonra da biraz şekerleme kızartalım.
arkadaş olarak."

CHAPTER 1

İLGILENDİĞİM İLK KADININ BİR KADINLA ÇIKMAYA KARŞI OLMASI BENİM ŞANSIM OLURDU.

İtfaiyeci. Onu suçlayamam - o ve Jordan bir yangında yakınlarını kaybettiler, bu yüzden hayatını yangınlarla savaşarak kazanan birine kalbini vermekten korkması mantıklı.

Farkında olmadığı şey ise riskin sandığı kadar yüksek olmadığı. Merakımdan araştırdım ve yılda ortalama sadece yetmiş itfaiyeci bir yangında ölüyor. Bu, büyük ölçekte küçük bir sayı, özellikle de Christmas Vadisi'nde hiç itfaiyeci ölmediği için. Bir araba kazasında ya da karşıdan karşıya geçerken ölme şansım yangında ölme şansımdan daha fazla.

Ancak korkusunun rakamlara dayanmadığını ve kalbinden geldiğini bilmek, durumu dikkatli bir şekilde ele almam gerektiği anlamına geliyor. Aramızdaki kimyayı hissetmediğini düşünseydim, beni daha derin bir seviyede tanımak istemeseydi... Bana beni istiyormuş gibi bakmasaydı ama istememeyi dileyseydi, pes eder, havlu atar ve tek taraflı duygulara sahip olduğumu düşünürdüm. Ama bunu gözlerinde görebiliyorum. Aramızdaki kimyayı hissediyor ve beni daha derin bir seviyede istiyor ve eğer bir itfaiyeci olmasaydım, onu dışarı çıkarmama izin vereceğini çok iyi biliyorum.

Yani, pes etmiyorum.

"Biri bana tavuğu uzatabilir mi?" Beckett masanın karşısından mükemmel şekilde kızarmış tavuğu işaret ederek soruyor.

"Bir rulo daha alabilir miyim lütfen?" Tilly ekliyor.

Hepimiz ailemin evindeki piknik tarzı masanın etrafında oturmuş yemek yiyoruz. Her iki erkek kardeşim, eşleri ve çocukları ile ailem de burada. Ailemin evine dönüp herkesin geldiğini gördüğümüzde Kelsie biraz bunalmış görünüyordu.

Her hafta olduğu gibi, ailece akşam yemeği yediğimizde, kadınlar yemek pişirip dedikodu yaparken, erkekler de hangi spor varsa onu izliyor ve konuşuyorlardı. Bazılarına bu kadar yakın bir aile olmamız garip gelebilir ama ailemin sevgisi ve desteği olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Kelsie'nin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama tepkisine bakılırsa büyük aile toplantılarına alışık değil. Öte yandan Jordan, Tilly ile etrafta koşuşturmaktan ve herkesin ilgisini üzerine çekmekten çok daha rahat.

Umudum, Kelsie'yle aramızda ne olursa olsun -ya da olmasın- ördüğü duvarı yıkması ve ailemi içeri alması. Bu kasabada onu önemseyen bu kadar çok insan varken, her şeye tek başına devam etmesi fikri bana hiç de iyi gelmiyor.

"Kelsie," diyor annem gülümseyerek. "Dorothy baharda üniversiteye gitmeyi planladığını söyledi. Bölümünüz nedir?"

Soru sadece sohbet etmek içindi, çünkü Kelsie oturduğumuzdan beri tek kelime etmedi.

ama Kelsie sanki zor durumdaymış gibi gergin bir şekilde odaya bakar.

"Oh, umm..." Kelsie bir an dudağının kenarını çiğniyor, ilgi odağı olmaktan rahatsız olduğu belli. "Evet," diyor sonunda. "Bir gün hemşire olmak istiyorum, belki pratisyen hemşire bile olabilirim." Yanakları pembeleşiyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu sadece bir düşünce. Göreceğiz bakalım."

"Bence bu harika bir düşünce," diyor annem, Kelsie'nin kendi hayallerini küçümsemesine izin vermeyerek. "Ben yirmi yıl hemşirelik yaptım. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver."

"Teşekkür ederim," diyor Kelsie.

"Hemşire olmak istemenize ne sebep oldu?" Herkes konuşmaya ve yemeğe geri döndüğünde ona soruyorum.

"Jordan'ı doğurduğumda Trent ve ben çok gençtik ve korkuyorduk," diye itiraf ediyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Parlak zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor ve eğer ürkütücü olmasaydı, daha sonra eve döndüğünde ve onu düşündüğümde bakmak için bir fotoğrafını çekirdim. "Ama görevli doğum hemşiresi çok tatlı ve şefkatliydi," diye devam ediyor, "bizi bilgilendirdi ve bize ergenmişiz gibi davranmadı. Doğduktan ve ben iyileşme sürecine geçtikten sonra da hemşire Trent'e ve bana çok yardımcı oldu, her şeyi açıklamak için elinden gelenin fazlasını yaptı."

"Onların nezaketi beni etkiledi ve ne yapmak istediğimi düşündüğümde hemşirelik aklıma gelmeye devam etti." Umursamazca omuz silkiyor. "Yine de bunun gerçekleşmesi için pek çok şeyin yolunda gitmesi gerekiyor. O yüzden şimdilik günü gününe yaşıyorum."

Tilly, "Jordan'ın annesi," diye bağırarak Kelsie'nin dikkatini çeker. "Jordan hindi yemek için istasyona gelebilir mi? Jackson Amca büyük bir hindi yapıyor" -kolları ne kadar büyük olduğunu göstermek için dışa doğru açılıyor ve yetişkinler onun abartısına gülüyor- "ve her zaman kesmeme yardım etmeme izin veriyor. Babam ve Pierce Amca da süper büyük direğe çıkmamıza izin veriyor. Sindirella da orada olacak!"

"Büyük bir hindi ve süper büyük bir direğin dibine inmek istiyorum!" Jordan gözlerini heyecanla kocaman açarak cevap veriyor. "Gidebilir miyiz anne? Lütfen."

"Oh, umm..." Kelsie gergin bir şekilde gülümser.

"Bilmiyorum." "Sen de gelmelisin," diye ekliyorum. "Tabii başka planların yoksa."

"Hayır, bu yıl sadece Jordan ve ben varız ama rahatsız etmek istemem."

"Saçmalama canım," diyor annem. "Seni ağdırlamaktan mutluluk duyarız."

Herkes onayını dile getirir ve ardından yan konuşmalarına geri döner.

"Siz de gelmelisiniz," diye ısrar ediyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. "Bizden bir grup var. Herkes yemek yapar ve bir şeyler getirir. Eğlenceli olur. Eğer nazıkçe sorarsanız, sizin de süper büyük direktan aşağı inmenize izin veririm." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyorum ve gözleri kocaman açılıyor, yanakları pembeleşiyor. Nedenini bilmiyorum, ta ki az önce söylediklerimi kafamda tekrar edip kulağa nasıl geldiğini fark edene kadar.

Hızlıca bir kahkaha attıktan sonra eğildim ve söylediklerimi sadece onun duyduğundan emin oldum. "İstasyondaki direği kastetmiştim ama benim direğimden aşağı kaymak istersen karşı çıkmam."

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor, yüzü daha da kızarıyor ve ben onun ne kadar sevimli olduğuna kıkırdıyorum. "Arkadaşız Pierce," diyor bana ters ters bakarak. "Sadece arkadaş olabiliriz."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, Kels?" Pembe renkli tenine bakıyorum ve daha da kızarıyor. "Ben mi... yoksa sen mi?"

Cevap vermesine fırsat vermeden ayağa kalkıyorum ve tabaklarımızı lavaboya götürüyorum. Kelsie kendine istediği kadar sadece arkadaş olabileceğimizi söylesin, ikimiz de içten içe bundan daha fazlasını istediğini biliyoruz. Şimdi tek yapmam gereken onu ikimizin de istediği şeye boyun eğmesinin sorun olmayacağına ikna etmek.

CHAPT k R N I N k

PIERCE

Renkli mi yoksa beyaz ışıklar mı?

SORUSU KARŞISINDA KAFAM KARIŞMIŞ BİR HALDE TELEFONUMA BAKIYORUM. TELEFONU KAPATTIĞIMIZDAN BERİ BİR HAFTADAN BİRAZ FAZLA OLMUŞTU.

ve o zamandan beri her gün bana rastgele sorular gönderiyor. Genellikle benim hakkımdalar. En sevdiğim renk ne? En sevdiğim yemek? Solak mıyım yoksa sağlak mı? Ne tür müzik dinlerim?

İlk başta sadece cevap verdim, ancak cevaplarını ben sormadan yazmaya başladığında kendimi çok kötü hissettim ve kendi sorularımı sorarak oyuna katılmaya başladım. Oyunun çabucak biteceğini düşünmüştüm ama hala devam ediyor. Ve -bunu ona itiraf edeceğimden değil, çünkü sadece arkadaş olarak iyi olduğunu söylediğinde tam olarak öyle olduğunu hissediyorum- bundan oldukça keyif alıyorum. Çoğu zaman sorular ve cevaplar bir sohbete yol açıyor ve yetişkin sohbeti yapmak güzel oluyor.

Şu an hariç, çünkü neden bahsettiğinden emin değilim.

KELSIE

Bu ne anlama geliyor?

O istasyonda, ben de telefonumu cebime koyuyorum, çünkü cevap vermesi biraz zaman alabiliyor, kapanışa hazırlanmak için masaları silmeye geri dönüyorum. Bu sabah çok yoğundu ama şimdi azaldı ve Dorothy hafta sonu tatili için erken kapatacağımızı söyledi - ki bu hem iyi hem de kötü bir şey. Önümüzdeki dört günü Jordan'la geçireceğim ama bu hiç para kazanamayacağım anlamına da geliyor. İkinci bir iş bulmayı düşündüm, ancak baharda okula başlamaya çalışırsam bunun nasıl yürüyeceğinden emin değilim - beni maaş çekiyle yaşamak zorunda bırakmayacak bir iş istiyorsam bu gerekli.

Telefonum cebimde vızıldıyor, kontrol etmek için çıkarıyorum ve Pierce'den iki GIF buluyorum: biri çok renkli ışıklı bir Noel ağacı, diğeri ise beyaz ışıklı bir Noel ağacı.

KELSIE

Beyaz çok zariftir, ancak renkli ışıkların ağacı büyüğü hissettiren bir yanı vardır.

PIERCE

Katılıyorum. Temalı ağaç mı yoksa rastgele mi?

Soru sormamı es geçtiniz ama sorunuza cevap vereyim: Evde yangın çıkmadan önce, çocukken topladığım süs eşyalarım ve Jordan'ın doğumundan kalma birkaç süs eşyam vardı. Ne yazık ki yangında her şeyimizi kaybettiğimizde onları da kaybettik. Bu yüzden Jordan ve ben yeni bir süs koleksiyonuna başladık. Her yıl ağaca eklemek için yeni bir tane alıyoruz. Temalı değil ama rastgele de değil. Sen mi?

PIERCE

Bu benim evimdeki ilk Noel, ama sanırım istasyondaki ağacı kendi ağacım olarak kullanacağım. Ağaç aldın mı?

Sorusu karşısında yüreğim burkuldu. Sonunda kendi başıma yaşamaya başlayınca yeniden gerçek bir ağaca sahip olacağımı umuyordum ama gerçek ağaçlar çok pahalı. Jordan ve ben bir tane istesek de, o kadar para harcamayı haklı çıkaramam.

Ama Pierce'a bunu söyleyecek değilim, onun yerine cevap yazıyorum:

KELSIE

Bu hafta sonu gidiyoruz.

Yalan değil çünkü bu hafta sonu bir tane almayı planlıyorum - sadece sahte ve masamıza oturacak kadar küçük olacak. Şükran Günü'nden önce almak istemiştım - çünkü bu her zaman bir gelenektir - ama bir yerlerden tam boy bir ağaç almak için yeterli parayı sıkıştırmayı umarak ertelemeye devam ettim. Ne yazık ki bu gerçekleşmeyecek ve Jordan'ın üzüleceğini biliyorum.

Kafeyi kapatabilmek için telefonumu cebime geri koyuyorum. Son fırın ürünlerini kilitlemek üzere dondurucuya koyarken Dorothy çıkageliyor. Bana erken bir Şükran Günü diliyor ve Pazartesi günü görüşeceğimizi söylüyor.

Sonra Jordan'ı okuldan almak için yola çıktım. Pierce kocaman kamyonetiyle yanıma yanaşıp yolcu camını indirdiğinde daha işe bir blok bile varmamıştım.

"Sen inmeden önce seni yakalamayı umuyordum," diye sesleniyor pencereden çocuksu bir sırtışla.

Saçlarının onu son gördüğümde daha uzun ve biraz dağınık olduğunu fark etmeden edemiyorum, *yeni* uyandım hissi veriyor - uyanmadığını bilsem bile. Yüzü dağınık, bu yüzden gülümsediğinde o sevimli gamzesi gizleniyor. Temiz traşlıyken yakışıklı ama saçları bu haldeyken son derece seksi görünüyor.

Sırtış genişleyerek tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu süzerken yakalandığımı fark ediyorum. "Senin çalışıyor olman gerekmiyor muydu?" diye soruyorum, kıkırdamasına neden oluyorum.

"Öğleden sonra izin aldım. Jordan'ı almaya mı gidiyorsun?" "Evet, sonra da mağazaya gideceğim."

"Şükran Günü için değil, değil mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "Umm... Gideceğimizi hiç söylemedim."

"Bunu sonra konuşuruz," diyor. "Atlayın, gitmemiz gereken bir yer var."

Ona şüpheyile bakıyorum, neyin peşinde olduğundan emin değilim, ama bir süre sonra yine de içeri giriyorum.

Jordan'ı aldıktan sonra Pierce bizi evimize geri götürüyor. "Bir palto alın ve botlarınızı giyin" diyor.

Ona bakıyorum, nedenini açıklamasını bekliyorum ama ağzını sıkı tutunca iç çekiyorum ve dediğini yapıyorum.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Otuz dakika kadar yol aldıktan sonra sordum.

"Hayır, bu bir sürpriz."

"Sürprizlere bayılırım!" Jordan, öğretmeninin eve getirmesi için verdiği kitabı okuma alıştırması yaptığı arka koltuktan bağılıyor.

"Bilmiyorum," diye homurdanarak Pierce'ı güldürüyorum.

On beş dakika sonra bir tabela görüyorum: **Ökseotu Noel Ağacı Çiftliği yazan** bir tabela görüyorum ve başımı çevirip benimle göz teması kurmayı reddeden Pierce'a bakıyorum. Bildiğimi bildiğinin tek göstergesi dudaklarındaki küçük gülümseme.

Sevimli kırmızı bir ahıra yanaşıyoruz ve Pierce arabayı park ediyor. Jordan kimsenin ona yardım etmesini beklemeden kemerini çözüyor ve kapıyı açıp dışarı atlıyor.

"Aman Tanrım!" Ciyak ciyak bağılıyor. "Milyonlarca Noel ağacı var." Ağacın en yakınına doğru koşuyor ve daha önce hiç böyle gerçek bir ağaç görmediği için huşu içinde iç geçiriyor. Trent hayattayken, tasarruf etmek için kullandığımız sahte bir ağacımız vardı.

"Pierce." Gözlerim yaşlarla doluyor, bir tane bile alamayacağımı itiraf etmek zorunda kalacağımı ve Jordan'ın mutluluk balonunu patlatacağımı biliyorum. "Bunu yapmamalıydın. Yapamam..."

İki parmağını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Bunu sana hediye olarak kabul et."

Muhtemelen tartışmalı, ona bunun çok fazla olduğunu söylemeliyim. Ama gözlerim daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir gülümsemeyle gülümseyen Jordan'a döndüğünde kalbim kabarıyor ve ne yaptığımı düşünmeden kollarımı Pierce'ın beline doluyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum göğsüne, ondan yayılan nefis erkeksi kokuyu görmezden gelerek. "Bu onun için çok şey ifade ediyor... ve benim için."

Sanki hediyesini kabul etmeyeceğimden endişelenmiş gibi tüm vücudu gevşiyor. "Rica ederim," diyor, dudaklarını başımın tepesine bastırarak. Kelebekler karnıma saldırıyor ve ben onları hemen kovuyorum. Kalbim Pierce'ın şu anda bir itfaiyeci olduğu gerçeğini görmezden gelmek isteyebilir ama onu içeri alırsam ve başına bir şey gelirse *kesinlikle* ne iş yaptığını hatırlayacaktır. Onu uzak tutmak, kalbimi korumak için tek şansım kafamla düşünmek.

"Bu ağacı istiyorum!" Jordan, oturma odamızda dik duramayacak kadar uzun bir ağacı göstererek bağılıyor.

"Olmaz," diyorum ona. "O ağaç çok uzun."

Mükemmel ağacı bulana kadar bir saat boyunca onlarca ağaca baktık. Uzun ama çok uzun değil, kalın ve güzel ve evimiz için mükemmel boyutta. Ağaç çiftliği çalışanı ağacı paketleyip Pierce'ın kamyonetinin arkasına koyuyor, biz de onun kontrol etmesi için ahıra gidiyoruz.

"Sıcak çikolata mı, kahve mi?" diye soruyor, sıcak içecek tezgahının önünde durarak. "Sıcak çikolata, lütfen!" Jordan önce cevap verir.

"Aynen," diye katılıyorum. "Saat üçten sonra kahve içmemeye çalışıyorum, yoksa uyumakta zorlanıyorum." "Marşmelovlu üç sıcak çikolata," diyor kasiyere.

İçkilerimizi beklerken mekânı kontrol ediyoruz. Hem içeride hem de dışarıda çelenkler ve süslemeler var...

"Anne, bak! Bebek bir ağaç." Jordan sırtıyor. "Çok şirin."

"Zaten bir ağaç alıyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum," diyor. "Büyüdüğümde iki ağaç alacağım. Biri Noel Baba için, diğeri de odam için, böylece babamın tüm süslerini ağaca koyabileceğim. Sanki odamda benimle birlikteymiş gibi olacak."

Babasının gitmiş olmasından nefret ederek ve onu geri getirebilmeyi dileyerek söylediği sözlere boğuluyorum. Hayat bazen çok acımasız olabiliyor. En azından annesi, babası öldükten sonra Jordan'a Trent'in süs eşyalarını verecek kadar nazikti. Ayrıca yangında kaybettiklerimizin yerine koymak için daha önce birlikte satın aldığımız birkaç tanesini de internetten buldum.

"Babanızın süslerini koymak için mükemmel bir ağaç," diyor Pierce sıcak bir gülümsemeyle ve her birimize sıcak çikolata fincanlarımızı uzatıyor. "Ben ödeyeceğim. Neden siz gidip kamyonu binmiyorsunuz?"

Sıcak mı?" Bana anahtarlarını verdi ve Jordan'la birlikte dışarı çıktık.

Jordan ağaca hayranlıkla bakmak için kamyonun arkasında durur. "Bu şimdye kadarki en iyi ağaç olacak," diyor. "Teşekkür ederim anne." Kollarını belime doluyor ve Pierce'ın kamyonetine binip onu beklemeden önce bana sıkıca sarılıyor.

"Eve gittiğimizde ağacı kurabilir miyiz?" Jordan soruyor.

"Bu gece kurarız, yarın da yemekten sonra süsleriz." Cevabım karşısında mutlulukla başını sallıyor.

Pierce birkaç dakika sonra kamyonetine atlıyor ve eve doğru yola çıkıyoruz. Ona hâlâ dükkâna gitmem gerektiğini hatırlatmalıyım ama bu ağacı bize getirmek için o kadar çok şey yaptı ki bunu yapmıyorum. O bizi bıraktıktan sonra gidebiliriz.

Yine de hatırlıyor olmalı, çünkü evimize doğru gitmek yerine Ana Cadde'den dönüyor ve bakkalın otoparkına giriyor. Park ettiğinde, ben çıkamadan elimi tutuyor. "Yarın Şükran Günü'nde bize katılırsan gerçekten çok sevinirim. Yine de seni zorlamak istemiyorum. Fikrini değiştirirsen, davetiye açık. Bütün gün istasyonda olacağız. İhtiyacı olanlara yemek dağıtacağız ve öğleden sonra hep birlikte yemek yiyeceğiz."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Ama sanırım Jordan ve benim evde yememiz en iyisi olacak."

Ona gerekçemi söylemiyorum çünkü ona karşı çok fazla şey hissetmeye başladım ve bu iyi değil. Onunla daha fazla zaman geçirmenin bir faydası olmaz. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Cevabımdan memnun olmadığı belli olan bir şekilde iç geçiriyor ama saygı duyarak başını sallıyor. Ben yarın pişirmek için küçük bir hindi ve yan ürünleri, ayrıca evde olacağımız için önümüzdeki birkaç gün için bazı yiyecekler alırken o da bizimle dolaşıyor.

Eve döndüğümüzde, Jordan ve ben yiyecekleri getirirken Pierce ağacı taşımakta ısrar ediyor. Oturma odasında bir alan açtım ve biz oradayken ağaç standını kuran ağaç çiftliği çalışanı sayesinde Pierce ağacı kolayca kurdu. Sargıyı kestiğinde dallar düşüyor ve Jordan'la ben ağacın güzelliği karşısında nefes nefese kalıyoruz. Trent öldüğünden beri ilk defa Jordan ve ben gerçek bir yuva bulmuşuz gibi hissederek gözlerim yaşardı.

"Bayıldım," diye nefes alıyor, parmaklarını dallarda gezdirirken. "Noel gibi kokuyor"-dramatik bir şekilde içine çekiyor-"Noel."

"Öyle," diye katılıyorum. "Şimdye kadarki en iyi koku."

"Olamaz," diyor iri gözlerle bana doğru bakarak. "Işıkları unuttuk."

Kahretsin, o haklı ve markette satıldığından da şüpheliyim. "Sanırım geçen yılki ağacımızdan biraz kalmış," diyorum. Yine de tüm ağacı kaplamaya yeteceğinden şüpheliyim.

"Ben seni korurum." Pierce göz kırpmıyor ve dışarı çıkıyor.

Birkaç dakika sonra geri döndüğünde bir elinde birkaç kutu ışık, diğer elinde Jordan'ın sevdiği küçük ağaç vardı.

"Bebek ağaç!" Jordan çığlık atıyor. "Benim için mi?"

"Öyle," diyor, kutuları yere bırakıp kızın odasına girerken. "Nereye koymamı istersin?"

Jordan odanın köşesindeki boş bir yeri işaret ediyor ve Pierce kutuyu yerine koyuyor.

"Teşekkür ederim!" diye ağlıyor ve ona sarılıyor. "Bunu çok seviyorum."

Sonraki birkaç saati ağaçların mükemmel görünmesini sağlayarak ve Jordan'ın ağacına ışıkları takarak geçirdik. Jordan aç olduğundan şikayet edince Pierce pizza sipariş etmekte ısrar ediyor. Sonunda oturma odasında yemek yerken bir yandan da Noel öncesi filmimizi izliyoruz: 34th *Sokağındaki Mucize*. Bu yıllardır süregelen bir gelenek çünkü film Şükran Günü'nde Macy's geçit töreniyle başlıyor.

Film bitip de Jordan'ın yatma vakti geldiğinde, bana ve Pierce'a bu güzel gün için tekrar teşekkür ediyor. Onu yatağına yatırırken, kendimi neye bulaştırdığımı düşünmeden edemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla

Pierce'a Şükran Günü'nde onlara katılamayacağımızı çünkü *biraz yalnız* kalmak istediğimi -hayır, *ihtiyacım olduğunu-* söyledim ama dönüp bütün öğleden sonra ve akşamı onunla geçirdim.

Ama bundan daha fazlası var. Çok keyif aldım. Pierce ile takılmak nefes almak kadar zahmetsiz. Tatlı ve komik biri ve sadece bana saygılı davranmakla kalmıyor, Jordan'a da iyi davranıyor. Sabırlı ve nazik. Çoğu erkek muhtemelen geceyi spor izleyerek ya da arkadaşlarıyla bir şeyler içerek geçirmeyi tercih ederken, o pizza yemekten ve Noel filmi izlemekten son derece memnun görünüyordu.

Kızıma iyi geceler öpücüğü verip dışarı çıktığımda Pierce'ın ortalığı temizlediğini görüyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu ama teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kapıya bir göz atıyor. "Gitsem iyi olacak..." "Ya da kalıp takılabilirsin," diye ağızından kaçırıyorum ve kendimi şok ediyorum. Sözlerim Pierce'ı da şaşırtmış olmalı çünkü gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin?" "Evet," diye nefes alıyorum. "Eminim."

"Tamam." Başını sallıyor. "Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?" "Hiç okey oynadın mı?" Yine şaşıracak soruyorum.

Büyürken büyükanmem bana nasıl oynanacağını öğretmişti ve Trent'le çıkmaya başladığımızda da oynardık. Jordan'ın uyuyamadığı gecelerde saatlerce oynardık. O öldüğünden beri oynamadım ve Pierce ile oynamamı neyin önerdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Aslında biliyorum. Onu tanımak için onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, yine de istiyorum.

"Kart oyunu mu? Tabii ki."

Önemsiz çekmecemi karıştırıyorum, orada bir deste bıraktığımı hatırlıyorum ve sonra masaya karşılıklı oturuyoruz. Ben karıştırıyorum, o dağıtıyor ve sonra oynuyoruz.

"TRENT'LE NE ZAMANDIR B İ R L İ K T E Y D İ N İ Z ?" PIERCE BİR KART ALIP A T A R A K SORUYOR.

Saatlerdir oynuyoruz, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi konudan konuya zahmetsizce geçiyoruz.

"O benim ilk ve tek erkek arkadaşımdı," diye itiraf ediyorum bir kart alarak. "Son sınıfın başında çıkmaya başladık ve birbirimize çok aşık olduk. İkimiz de okula gitmeyi planlıyorduk ama sonra hamile olduğumu öğrendim. Zor oldu ama yürüttük. Vefat etmeden önce neredeyse dört yıl beraberdik."

Üç tane yedili koyuyorum. "Peki ya sen?" İhtiyacım olmayan bir kartı atarak soruyorum. "Aldatan salakla olan ilişkiden başka ciddi bir ilişkin var mı?"

Ona ismiyle hitap etmeyi reddetmeme kıkırdıyor ama elimde değil. Pierce'ı aldatan herkes aptaldır.

"Ondan önce gelişigüzel birkaç kadınla çıktım ama ondan beri hiç çıkmadım... çıkmak istemedim, ta ki şimdiye kadar." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve itirafı karşısında karnımda kelekler uçuşuyor. Üç yıldır biriyle çıkmak istememişti ama şimdi beni istiyor.

"Neden ben?" Ağızından kaçırdım.

İltifat beklediğimden değil ama gerçekten anlamıyorum. Bu şehirdeki bekar kadınları gördüm ve birçoğunun ondan bahsettiğini ve onun dikkatini çekmek için sağ kollarını nasıl verebileceklerini duydum. Ama o benimle ilgileniyor.

"Neden sen değilsin?" diye sorarken hiç tereddüt etmiyor.

Bir kart alıp göz gezdiriyor ama oynamak yerine kartı elinde tutarak dikkatini bana veriyor. "Çok güzelsin, tatlım. Çok iyi bir annesin. Seninle konuşmaktan ve senin yanında olmaktan keyif alıyorum. Seninle olmadığım zamanlarda seni düşünmeden edemiyorum, olduğum zamanlarda ise sana doyamıyorum. Bu da yetmezmiş gibi bir de Jordan var. O çocuk senin miniğin. İkinizle de daha fazla zaman geçirmekten başka bir şey istemiyorum."

Kartlarını yere bırakır ve sırtır.

"Ben yokum," diyor sanki verdiği yanıtla mecazi anlamda beni kış üstü yere sermemiş gibi.

"Kahretsin," diye inleyerek elimde kalan kartları gösteriyorum. "Kesinlikle sen kazandın."

Kartları ona doğru itiyorum ve esniyorum, o da usulca gülümsüyor.

"Geç oluyor ve her ne kadar oynamaya devam etmek istesem de, bahse girerim küçük bir kız sabahın köründe kalkıp ağacını süslemek için yalvaracaktır."

Haksız olmadığı için gülüyorum, sonra ayağa kalkıp onu kapıya kadar geçiriyorum.

Dışarıda kamyonetinin yanına vardığımızda ona "Teşekkür ederim," dedim. "Noelimizi çok özel kıldınız. Sana borcumu ödeyebilmemin bir yolu varsa..."

"İkinizi de mutlu görmek ihtiyacım olan tek ödeme," diye mırıldanıyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sana karşı dürüst olmalıyım, Kels. Sana arkadaş olmakta sorun görmediğimi söylediğimi biliyorum ve öyleyim de, ama bunun tek nedeni senin beni arkadaş olarak görmen."

Şakacı bir şekilde sırtıyor ve ben başımı sallayarak inliyorum. "Öyle değil..."

"Anlıyorum," diyor. "Korkuyorsun. İsteyeceğim son şey senin korkman olur. İstedğim tek şey senin ve o küçük kızın gülümsemesi ve mutlu olması. Ve her ne kadar seni mutlu edebileceğime inansam da, senin de buna katılman gerekiyor, ama katılmıyorsun."

Uzanıp dağınık topuzumdan düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bana dokunmaya devam etmesini dileyerek dokunuşuyla gözle görülür bir şekilde titriyorum.

"Senden hoşlandığımı ve seninle daha fazla zaman geçirmek istediğimi zaten biliyorsun," diye devam ediyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

"Pierce," diye fısıldıyorum, keşke fikrimi değiştirebilseydim.

Trent öleli üç yıl oldu ve gerçek şu ki, yalnızım. Yetişkin etkileşimine hasretim. Biriyle samimi olmayı özlüyorum. Pierce ve ben tabii ki samimi değiliz, ama onunla takılmak, mesajlaşmak, kart oynamak, konuşmak... Bunların hepsi içimde Trent'i kaybettiğim gün sönmüş olan ateşi yaktı. Pierce'tan etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Biliyorum," diyor Pierce, parmak eklemleriyle yanağımı okşayarak. "Hangi kapasitede olmamı istersen burada olduğumu bil yeter." Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve bedenim onun dokunuşuyla ısınırken gözlerim kapanıyor. "Seni yarın görmeyi umuyorum, ama göremezsem, iyi Şükran Günleri dilerim, Kels."

Gözlerimi açtığımda Pierce kamyonetine biniyor ve hemen fark ediyorum ki tüm sıcaklığı da yanında götürmüş, beni soğukta titrerken bırakmış.

Garaj yolundan daha yeni çıktı ve ben şimdiden yaydığı sıcaklığı özlüyorum. Sorun şu ki... bu sıcaklık ateşe, ateş de yıkımdan başka bir şeye yol açmıyor.

CHAPTER 2

"BUYURUN." DAĞITTIĞIMIZ SON YEMEĞİ BEYEFENDİYE VERİYORUM. "İYİ GÜNLER

Şükran Günü."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve takdirle çantayı kaldırıyor. "Teşekkür ederim. Bu ailem için dünyalara bedel."

Onun gidişini izliyorum ve kumral saçlı bir güzelle miniğini bu tarafa doğru yürürken görmeyi umarak dışarıda bekliyorum ama sokaklar neredeyse ölü. Saat üç ve işyerlerinin çoğu tatil nedeniyle kapalı olduğundan, kimsenin dışarıda olması için bir neden yok. İnsanlar evlerinde sevdikleriyle birlikte tatilin tadını çıkarıyor.

"Yeşil gözlü bir kadını görmeyi mi umuyorsun?" diye soruyor annem, kolunu sırtımdan geçirip beni yandan kucaklayarak.

"Evet." İç çekiyorum. "Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum anne, ama onu aklımdan çıkaramıyorum." "Oh, ne olduğunu biliyorsun." Bana sırtıyor. "Birincisi, o çok güzel."

"Evet, öyle," diye katılıyorum, gergin olduğunda kıvrık kumral saçlarını nasıl döndürdüğünü ya da bana gülümsediğinde zümrüt gözlerinin nasıl parladığını hayal ediyorum. Çoğu zaman nötr bir ifade takınıyor, sanki gülümsemekten neredeyse korkuyormuş gibi. Bu yüzden gülümsediğinde, bunu hak etmek için bir şey yapmışım gibi çok daha özel bir hale geliyor ve bunu ona nasıl yaptırabileceğimi bulmak istiyorum.

"Zor bir dönem geçirdi. Jordan'ın babasını bir yangında kaybetti." Onun işini ortaya dökmek istemiyorum ama annemle çok yakın ve ona söylediğim hiçbir şeyi tekrarlamayacağını biliyorum.

"Ah, canım. Hayal bile edemiyorum. Peki ya ailesi? Hepsi yalnız gibi görünüyor."

"Ailesinin nerede olduğunu bilmiyorum ama evet, hiç desteği yok gibi görünüyor." Yüzümü ona dönüyorum. "Yine de çok iyi bir anne. Kızı için her şeyi yapar... ona destek olmak için kendini yerin dibine sokmak da dahil."

Annem anlayışla başını sallar.

"Tanya ile birlikteyken, maddi şeyler için yalvarırdı. Ona aldığım hiçbir şey yetmiyordu. Ama dün Kelsie ve Jordan'ı Noel ağacı almaya götürdüğümde sanki onlara bir malikane almışım gibi davrandılar. Kelsie'nin gözlerinde gerçek yaşlar vardı. Benim olmalarını istiyorum. Onları sadece kısa bir süredir tanıdığımı biliyorum ama kulağa ne kadar çılgınca gelse de onlara dünyayı vermek istiyorum."

"Kulağa çılgınca gelmiyor," diyor annem. "Biliyorsan, bilirsin. Baban ve ben ilk buluşmamızdan sonra hayatımızı birlikte geçireceğimizi biliyorduk."

"Evet, ne yazık ki Kelsie benimle aynı fikirde değil."

"Emin misin?" Annem soruyor. "Yemekte sana nasıl baktığını gördüm ve bu, ilgilenmeyen birinin bakışı değildi."

"Oh, tamamen ilgileniyor." Esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Sadece yangında birini kaybettiği için bir itfaiyeciyle çıkamayacağını düşünüyor." Başımı sallıyorum. "Yani, anlıyorum. Tüm detayları bilmiyorum ve yakınlarımdan birini hiç kaybetmedim, bu yüzden nereden geldiğini tam olarak anlamaya çalışmayacağım ama korkusunu anlıyorum. Sadece..."

Sert bir nefes veriyorum. "İlgilendiğim kadının bir itfaiyeciyle çıkmaya karşı olması çok kötü. Başka bir kariyerim olsaydı bana bir şans verirdi. Ama beni içeri alıp bir yangında kaybetme riskini göze alamıyor, onun yerine beni uzakta tutuyor. Belki de hiçbir zaman arkadaşan öte bir şey olamayacağımız gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyor."

Annem omzumun üzerinden başını sallayarak, "Ben olsam henüz havlu atmazdım," diyor.

Bir bok görmediğimden emin olmak için arkamı dönüp birkaç kez gözlerimi kırpyorum ama gözlerim her açıldığında onları görmeye devam ediyorum: Kelsie ve Jordan, yolumuzda yürüyorlar.

"Davetiye hâlâ açık mı?" Bize ulaştıklarında Kelsie soruyor.

Başında sevimli siyah bir bere var ve kumral bukleleri gevşek atkuyruğu şeklinde sarkıyor. Yanakları soğuktan hafifçe kızarmış ve kalp şeklindeki dudakları pembe ve dolgun ve çok öpülesi. Tanrım, keşke onu öpebilseydim...

Bir gırtlak sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve sorusuna hiç cevap vermediğimi fark ediyorum. "Elbette," diye boğuluyorum, burada oldukları için sersemlemiş bir halde.

"Browni yaptık." Kelsie usulca gülümsüyor ve elindeki kabı bana uzatıyor.

"Çok lezzetliler," diye ekliyor Jordan. "Annem hamuru yalamama izin verdi. Tilly burada mı?" diye sorarak konuyu hızla değiştiriyor.

"Öyle," diyor annem, kabı benden alırken. "Muhtemelen milyonuncu kez direktten aşağı kayıyordur. Neden gidip onu bulmuyoruz?"

"Evet! Direktten aşağı inmek istiyorum!" Jordan kaldırıma çıktı, annem de peşinden içeri girdi ve bizi yalnız bıraktı.

"Bugün seni göreceğimi sanmıyordum," diyorum bir bukleyi şakacı bir şekilde çekiştirerek.

"Gelmeyi planlamamıştım," diye dürüstçe itiraf ediyor, bakışlarını uzakta bir yere çeviriyor.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini hafifçe sıkarak yüzünü bana bakacak şekilde çeviriyorum.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Soruyorum, gözlerimiz kilitleniyor.

"Sadece... Sanki... Olmamız gereken yerde değiliz gibi hissettim."

Onun bu itirafı, bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. "Peki şimdi burada olduğun için nasıl hissediyorsun?" Kelimeleri yüksek sesle söylemesine ihtiyaç duyarak soruyorum. "Belki de olmamız gereken yer burasıdır."

Bu gerçek bir duygu itirafı değil, ama doğru yönde atılmış bir adım değilse ne olayım.

"Burada olmanıza sevindim," diyorum kolumu omuzlarının üstünden geçirerek. "Hadi gidip biraz hindi yiyelim."

"TANRIM, EN SON NE ZAMAN BU KADAR ÇOK YEDIĞİMİ HATIRLAMİYORUM." KELSIE ARKASINA YASLANIP sahte yemek göbeğini ovuşturarak. "Beni buradan çıkarman gerekecek." Şakacı bir sırıtışla bana bakıyor ve ben de Jordan'la birlikte geldikleri için mutlu bir şekilde ona gülümsüyorum.

Jordan öğleden sonrayı Tilly, Cinder ve diğer çocuklarla oynayarak geçirirken, Kelsie de etrafta dolaşıp yetişkinlerle konuşuyordu. Ona karşı bir şeyler hissettiğim bir sır değil ama kasabada yeni olduğu ve içine kapanık olduğu için -ve eski sevgilim kimsenin sevmediği, bencil, kendini beğenmiş

bir züppe olduğu için- ailem,

arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım onu tanımaya çalışıyorlar. Bu seferki kadın zevkimin geçen seferkinden daha iyi olduğundan emin olmak istiyorlar. Bana attıkları bakışlara bakılırsa, testi fazlasıyla geçti.

"Ben güçlü bir adamım. Seni dışarı taşımak muhtemelen daha kolay olurdu." Ben sırtıyorum, o da kıkırdayarak başını sallıyor.

"Ehh, az önce yediğim onca yemekten sonra eve yürümek benim için iyi olacak." "Ya da ben seni bırakabilirim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sormuyorsun." Yüzlerimiz yakın olsun diye eğildim. "Seninle vakit geçirebileceğim her fırsatı değerlendiririm."

"Pierce..." İnliyor. "Sadece arkadaş olmayı kabul etmiştin."

"Ve sana daha fazlasını istediğimi söyledim."

"Korkuyorum" diye fısıldamadan önce kalın kalın yutkunuyor.

İtirafı onu kollarımla sarmak istememe neden oldu. Bunun yerine, duygularını görmezden gelmeyi reddederek anlayışla başımı sallıyorum. "Açık fikirli olmaya ne dersin? Birlikte biraz zaman geçirebilir ve birbirimizi tanıyabiliriz. İşlerin nereye gideceğini görürüz."

"Tamam," diye kabul ediyor birkaç saniye sonra, beni şok ederek. "Açık fikirli olacağım... İşlerin nereye gittiğini göreceğim. Ama söz vermiyorum."

"Anne, eve gidip ağaçları süsleyebilir miyiz?" Jordan koşup soruyor. "Elbette yapabiliriz," diyor Kelsie.

Kızlar herkese teşekkür edip vedalaştıktan ve ben onları eve götürmekte ısrar ettikten sonra, Cinder arkada Jordan'la birlikte otururken kamyonetime atlıyoruz.

"Vay canına! Şu ışıklara bak!" Rodgers'ların evinin önünden geçip ana caddeden aşağı inerken Jordan çığlık atıyor. "Çok güzeller."

Jordan daha iyi görebilsin diye kamyonu evlerinin önünde durduruyorum. "Noel Süslemeleri Savaşı'na katılıyorlar," diye açıklıyorum, bahçelerindeki tabelayı göstererek. Bill ve Dawn Rodgers ışıklarını her zaman Şükran Günü'nden önce asarlar. "Yakında pek çok ev süslenmiş olacak. Bu bir Noel Vadisi geleneğidir."

"Savaş nedir?" Jordan soruyor.

"Bir yarışma," diyorum ona. "Evlerini ve çimenliklerini süslüyorlar. Sonra herkes tüm evlere gidip kimin ışıklarının en iyi olduğunu oyluyor. Kim en çok oyu alırsa o kazanıyor."

Arkama bakıyorum ve Jordan'ın gözlerinin açıldığını görüyorum. "Ne kazandılar?" diye soruyor.

"Yirmi beş yüz dolar."

"Vay canına!" diye nefes nefese kalıyor. "Anne, savaş biz yapmalıyız. O zaman senin para vermek gereken kadına ödeyecek paramız olur."

Kelsie iç geçiriyor ve gözlerini kapatıyor, belli ki Jordan'ın itirafından utanmış. Gözlerini açtığı anda sulu olduğunu fark ediyorum ama bana bakmıyor. "Bu yıl değil Uğur Böceği," diye mırıldanıyor.

"Ama anne, eğer kazanırsak-"

"Işıklar paraya mal oluyor ve onları yerleştirmek çok zaman alıyor. Ve kaç evin katılacağı düşünüldüğünde, kazanma şansımız çok az. Belki gelecek yıl."

Jordan'ın yüzü düşer. "Belki hayır demektir," diye homurdanarak koltuğuna geri oturur.

Tekrar yola çıkıyorum, ama hava şimdi kasvetli. Her iki kız da sessiz ve Kelsie'ye yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak istiyorum ama bunu hoş karşılayacağını sanmıyorum. Onunla geçirdiğim çok az zamandan gururlu biri olduğunu söyleyebilirim. İsteyeceğim son şey onu bir hayır kurumu gibi gördüğümü hissettirmek.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde Jordan ağaçları kendisinin süsleyeceğini hatırlayarak yeniden neşeleniyor.

"Bugün için teşekkür ederim," diyor Kelsie. "Harika vakit geçirdik."

"Her zaman." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Normalde onları kapıya kadar geçirirdim ama ağaçları süslemenin onlar için kişisel bir şey olduğunu bildiğim halde beni içeri davet etmek zorunda hissetmesini istemiyorum.

Bunun yerine, birkaç saat sonra, yataktayken ona bir mesaj attım:

PIERCE

Ağaç süsleme işi nasıl gitti?

KELSIE

<her iki ağacın da fotoğraflarını
ekleyin>

PIERCE

Harika görünüyorlar.

KELSIE

Ağaçlar için tekrar teşekkür ederim.

PIERCE

Bir şey değil. Yarın gece için planın var mı?

KELSIE

Yarın gece ne var?

PIERCE

Ağaç ışıklandırma töreni. Yiyecek, içecek ve çocuklar için eğlenceli şeyler var.
Üçümüzün birlikte gidebileceğini düşünüyordum.

KELSIE

Tabii. İyi vakit geçirecekmişiz gibi
geliyor.

PIERCE

Öyle. Seni 5'te alayım mı? Önce yemek yiyebiliriz.

KELSIE

Kulağa hoş geliyor.

Konuşmayı burada bitirmeyi düşünüyorum ama bunun yerine biraz daha zorluyorum.

PIERCE

Açık fikirli olmak konusunda söylediklerinde ciddi miydin?

KELSIE

Dedim ama korktuğumu söylerken de ciddiydim. Senden hoşlanıyorum Pierce, ama
incinmekten korkuyorum.

PIERCE

Sana zarar vermeyeceğim. Elimden gelse bile.

KELSIE

Ben de bundan korkuyorum. Yardım edemeyeceğinden.

Yazıyorum:

PIERCE

Anlıyorum.

Ancak gönder tuşuna basmadan önce siliyorum ve gerçekten söylemek istediğim şeyi yazıyorum. Hoşuna gitmeyebilir ama gerçek bu.

PIERCE

Bir araba kazası geçirebilir ya da karşıdan karşıya geçerken bana çarpabilirler. Aynı şey senin için de geçerli. Trent'i bir yangında kaybettiğin için benim itfaiyeci olmam fikrinin seni korkutmasını anlıyorum ama bir doktorla da çıkabilirsin ve o yine de kanser olup ölebilir. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur.

Sözlerimin onu uzaklaştırmaması için dua ederek yanıt vermesini bekliyorum. Yazdığını gösteren baloncuklar beliriyor ve sonra kayboluyor. Mesaj gelmeyince panikliyorum, her şeyi berbat ettiğimi düşünüp ara tuşuna basıyorum.

"Alo?" diyor usulca.

"Mesaj atmamalıydım-"

"Haklısın."

"Öyle miyim?" Yani, öyle olduğumu biliyorum ama bunu söylemesini beklemiyordum.

"Öylesin," diye kabul ediyor. "Sadece zor. Senden hoşlanıyorum ve aramızdaki kimyayı hissediyorum. Aramızdaki ilişkinin nereye gideceğini görmek istiyorum ama lütfen bana karşı sabırlı ol. Trent'ten beri kimseyle birlikte olmadım ve senin bir itfaiyeci olduğunu bilmek beni çok korkutuyor. Yangınlar ve ben, biz anlaşılamayız."

"İşleri senin hızına göre halledeceğiz," diye söz veriyorum. "Ve Kels... Fires ve ben, biz de anlaşılamıyoruz."

"BİR DAĞ DOLUSU KAR VAR! OYNAYABILIR MIYIM?" JORDAN AYAKLARININ ÜZERİNDE ZIPLIYOR, kaçmak için can atıyor ama endişeyle annesinin onayını bekliyor.

Kelsie arkasına bakar ve kaşlarını çatır. "Hayır, Bug. Bedava değil." Jordan'ın yüzü düşer ve Kelsie iç çeker.

"Aslında onun için bir bileziğim var... hepimiz için." Bunun bir sorun olacağını biliyordum, bu yüzden anneme kızları getireceğimi söylediğimde, önceden üç bilezik istedim.

Kelsie bileziklere ihtiyatla bakıyor, ben de "Kasabanın eğlence komitesi başkanının oğlu olmanın avantajları" diye açıklıyorum. Umursamazca omuz silktim ve bileğini tuttum. Bir bileziği ona taktıktan sonra bir diğerini Jordan'ınkine takıyorum.

"Hadi, tüpe gidelim."

"Yaşasın! Teşekkürler!" Jordan önümüzden dağa doğru yola çıkmadan önce ciyaklıyor.

"Bizim için çok şey yapıyorsun," diyor Kelsie tüplerin olduğu yere doğru yürürken. "Böyle giderse, borcumu asla ödeyemeyecekmişim gibi hissediyorum. Her şey daha da artıyor."

"Hey," diyorum, onu yerinde durdurarak. "Bu kısasa kısas türünden bir şey değil. Çetele falan tutmuyorum ve senin de bana hiçbir şey borçlu olmadığından eminim."

Ona doğru bir adım attım ve yanağını avuçladım. "Sizi ve kızınızı önemsiyorum ve sizi mutlu etmek ya da hayatınızı kolaylaştırmak için bir şey yapabilirsem yaparım. Kiranızı ödemiyorum. Sizinle vakit geçiriyorum. Zengin olsaydınız bile bilezikleri yine de alırdım çünkü ben sevdiği kadını ve kızını dışarı çıkaran bir beyefendiyim."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor ve başını sallıyor. "Artık takip etmek yok, Kels. Lütfen."

"Tamam. Artık takip etmek yok."

"Güzel. Şimdi bir tüp kap da seninle dağdan aşağı yarışalım."

"Oh, hayır, yüksekten nefret ederim." Kelsie başını sallar ve geri çekilir. "Ben böyle iyiyim. Siz gidin. Ben aşağıda sizi bekliyor olacağım."

"Ne? O kadar yüksek bile değil."

"Hayır, ben iyiyim. Git, eğlenmene bak."

"Pekâlâ." Omuz silktim, bir tüp aldım ve Jordan'ı takip ettim.

Tüplerimizle tepeye çıktık ve Jordan endişeyle bana baktı. "Burası biraz yüksek." Bakışları benimle dağın aşağı yamacı arasında gidip geliyor. "Sanırım biraz korkuyorum."

"Biriyle birlikte olsan kendini daha iyi hisseder miydin?" diye sordum. "İstersen seninle aşağıya inebilirim ve eğer hoşuna gitmezse bir daha inmek zorunda değilsin."

Jordan bir an düşünüyor, sonra endişeyle bana bakıyor, bana annesini hatırlatıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "İstiyorum ama gerçekten korkuyorum."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," diyorum önünde diz çökerek. "Ama söz veriyorum, seni güvende tutacağım."

"Pinky söz mü?"

Serçe parmağını uzatıyor, ben de alıp benimkiyle kilitliyorum. "Söz veriyorum." "Tamam, gidiyorum."

"Hey, Greg," diye bağıriyorum dağda koşan çocuğa. "Bana iki kişilik bir tüp getirebilir misin?"

Bireysel tüplerimizi iki kişilik bir tüple değiştiriyor ve sonra ben tırmandıktan sonra Jordan'ın önümde binmesine yardım ediyorum.

"Hazır mısın?" Greg

soruyor. "Jordan?"

"Ben hazırım!" diye bağıriyor, ses tonunda heyecan ve endişe birbirine karışıyor. "Hadi yapalım şunu!" Bacaklarımın onu sıkıca kavradığından emin olarak söylüyorum.

Greg bizi itiyor ve rüzgâr yüzümüze çarparak dağdan aşağı kayıyoruz. Jordan yol boyunca çığlık attı. Dibe vardığımızda, korkudan altına mı kaçırdı yoksa bayıldı mı hiçbir fikrim yok.

Ama sonra tüpten çıkıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtiş görüyorum. "Bu harikaydı!" "Neden bu kadar uzun sürdü?" Kelsie soruyor.

"Korkmuştum," diye itiraf ediyor Jordan, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Ama Pierce beni güvende tutacağına dair serçe parmağıyla söz verdi ve çok eğlenceliydi. Çok hızlı gittik!" Eliyle hızımızı taklit ediyor ve dramatizmine kıkırdamama neden oluyor. "Bizi gördün mü?"

"Yaptım," diyor Kelsie. Bana doğru bakıp *teşekkür ediyor*, ben de başımla onaylıyorum.

"Tekrar gidebilir miyiz?" Jordan soruyor.

"Elbette," dedim ona. "Benimle mi gitmek istersin yoksa tek başına mı?"

"Tek başıma. Pierce ile gidebilirsin, anne!" Jordan haykırıyor. "Pierce, anneme söz ver çünkü o da benim gibi korkuyor."

Kelsie bana doğru bakıyor, yüz hatlarında utançla karışık bir korku var, kızına hayır diyemeyeceğini, aksi takdirde kötü örnek olacağını biliyor.

Serçe parmağımı uzatıyorum ve ne yapacağını görmek için ona bakıyorum. Serçe parmağını benimkine dolamadan önce birkaç saniye bakıyor ve gözlerinde korkuyla bana bakıyor.

Serçe parmaklarımızı birleştirerek onu nazikçe kendime doğru çekiyorum, böylece vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geliyor. "Serçe parmağımla seni güvende tutacağıma söz veriyorum, Kels," diye yemin ederek parmağındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Her zaman."

Kalın bir şekilde yutkunuyor ve bana bakıyor, başını sallayarak sadece

Dağda. Ne pahasına olursa olsun, onu ve kızını her zaman güvende tutacağım.

Dağın tepesine vardığımızda Jordan önce aşağı inmek için ısrar ediyor. Ona tezahürat yapıyoruz ve o yolu açtıktan sonra Kelsie ve ben tüpümüze biniyoruz. Kalçalarım onun etrafında kenetlenmişken, ön tarafım bir tahta kadar sert olan sırtına bastırılıyor.

"Nefes al, Kels," diye fısıldıyorum kulağına ve gözle görülür bir şekilde titremesine neden oluyorum.

Dediğimi yapıyor, vücudu benimkine karşı gevşiyor ve yardım edemiyorum ama vücudunun benimkine nasıl mükemmel bir şekilde uyduğunu fark ediyorum.

Greg bizi itti ve dağdan aşağıya doğru inmeye başladık. Kelsie hemen bacaklarıma yapışıyor, ben de bir kolumu beline doluyorum. Yol boyunca çığlık atıyor ve aşağıya indiğimizde arkasını dönüyor, parlak yeşil gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Bu çok eğlenceliydi! Teşekkür ederim!"

Vücudu benimkine yaslanmışken, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta. Tek yapmam gereken hafifçe eğilmek ve ağızlarımızın birleşmesi. Ağız benimkiyle birleştiğinde, yumuşak dudakları benimkine sürtündüğünde bunu yapmaya nasıl cesaret edemeyeceğimi düşünüyorum.

İlk başta onu geri öpmüyorum, ağzının benimkine olmasına şaşırıyorum, ama beni öptüğünü anladığım anda, o andan sonuna kadar yararlanıyorum ve onu geri öpüyorum.

Uzun bir öpücük değil ama çok iyi, kimya, arzu ve daha fazlasının vaatleriyle dolu. Geri çekildiğinde bakışları şehvet ve şok karışımı, dudakları hafif kabarık ve pembe ve tek yapmak istediğim onu tekrar tekrar öpmek.

"Ben... Ben bunu yapmak istememiştim," diye itiraf ediyor, yanakları pembenin en güzel tonuna bürünüyor. "Sorun değil," diyorum, soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Beni istediğin zaman öpebilirsin."

Ona göz kırpıyorum ve o da bir şey söylemek için ağzını açıyor ama daha kelimeler ağzından çıkamadan Jordan koşarak geliyor.

"Anne, çok iyiydin! Tekrar gitmek ister misin?"

Kelsie'nin bakışları benden ayrılıp kızına bakıyor. "Elbette. Bu sefer benimle gelmek ister misin?" "Evet!" Jordan ciyaklıyor.

Sonraki bir saati sıradayken tüple konuşarak ve sohbet ederek geçiriyoruz. Kelsie öpücük konusunu açmıyor ama yavaş yavaş ona ulaştığımı, derisinin altına girdiğimi ve yakında benim olacağını bilmem için bunu yapmasına gerek yok.

CHAPTER 11

PIERCE'I ÖPTÜM. BİR ANLIK DELİLİKLE, AŞAĞI INMENİN VERDİĞİ ADRENALİNİN ETKİSİYLE

dağ, onu öptüm. Ve o da beni öptü... Ve lanet olsun, güzel bir öpücüktü.

Hayır, *iyi* bile yeterli değil. Akıllara durgunluk veren, dünyayı değiştiren bir şeydi. Aramızda mecazi kıvılcımlar uçtu ve eğer dışarıda kızım -ve kasabanın çoğuyla- birlikte olmasaydık, devam ederdim çünkü dudaklarımız birbirine değdiği anda, aramızda savaşıma çalıştığım bağı hissettim. Açık fikirli olacağımı ve bize bir şans vereceğimi söylediğimde, birbirimizi bir sonraki görüşümüzde öpüşmemizi planlamamıştım, ama bundan en ufak bir pişmanlık duymuyorum. Aslına bakarsanız, bunu tekrar yapmaya karşı değilim.

"Ağaç ışıktandırması birazdan gerçekleşecek. Sıcak bir şeyler içmek ve oturacak bir yer bulmak ister misin?" Pierce beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

"Elbette," diye boğuluyorum, acaba o da benim gibi öpücüğü düşünüyor mu diye merak ediyorum... benim son bir saattir düşündüğüm gibi.

Pierce bize birer sıcak çikolata ısmarlıyor ve sonra ailesinin ayakta durup sohbet ettiği yere doğru ilerliyoruz.

"Kelsie!" Marta gülümsüyor. "Seni görmek çok güzel." Yanağımdan öpüyor. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Harika vakit geçiriyoruz. Yükseklik korkuma rağmen oğlunuz beni o dağa bile çıkardı." "Çok eğlenceliydi," diye ekliyor Jordan.

"Ağaç ışıktandırması için heyecanlı mısınız?" Marta Jordan'a soruyor.

"Evet. Hayatımda gördüğüm en büyük ağaç." Etrafına bakınıyor. "Tilly burada mı?"

"Buralarda bir yerde-"

"Jordan!" Tilly çığlık atıyor. "Buradasın!" Koşarak Jordan'ın önünde durur. "Benim de sıcak çikolatam var!" Kızlar bardaklarını şakacı bir şekilde tokuşturuyor ve belediye başkanı -Pierce'a göre- konuşmaya başladığında hâlâ kıkırdıyorlar.

Ağaç aydınlatma töreni geleneğinden bahsediyor ve ardından herkes geri sayıma başlıyor. Bire geldiğimizde, binlerce parıldayan, çok renkli ışıklar beliriyor ve havaya sahte kar üflenirken güzel ağaca hayat vererek etkinliği daha da büyülü hale getiriyor. Kalabalık alkışlıyor ve Noel müziği çalmaya başlıyor.

Tilly ve Jordan da dahil olmak üzere etrafımdaki herkes dans etmeye başlıyor ve Pierce'a baktığımda bana gülümsüyor.

"Ne?" Nefes alıyorum, gözlerim dudaklarına takılıyor, onu tekrar tadabilmeyi diliyorum. "Dans et benimle."

Elini uzatıyor ve hiç düşünmeden elini tutup beni kendisine doğru çekmesine izin veriyorum. Müzik hızlı ve tempolu ve Pierce kimse izlemiyormuş gibi dans etmekten hiç çekinmiyor. Bir noktada, kızlar müzik eşliğinde kışlarını sallarken Pierce da katılıyor ve onu itip gülmekten kırılmama neden oluyor.

"Böyle muhteşem görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve daha yavaş bir şarkı çaldığında beni kollarına çekiyor. Kollarını belime doluyor, benimkiler de boynuna gidiyor.

"Ne gibi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum çünkü üzerimde basit bir kışlık mont, kot pantolon ve botlar var. Özel bir şey değil...

"Mutluyum," diyor ve itirafıyla beni şoke ediyor. "Çok güzel bir gülüşün var ve kahkahaların bağımlılık yapıyor. Saatlerce dinleyebilirim."

"Sanki beni ilk kez gülümserken görüyor ya da güldüğümü duyuyormuşsun gibi davranıyorsun." Gözlerimi deviriyorum, onun sözleriyle oynuyorum.

"Değil, ama bunu yeterince göremiyorum. Bana kalsa her gün olabildiğince sık gülümser ve gülerdin. Sanırım bu gece seninle tanıştığımдан beri ilk kez kendini serbest bıraktın, dışarıdaki tüm saçmalıkları bir kenara bıraktın ve sadece eğlendin."

Onunla tartışmak ve bunun doğru olmadığını söylemek istiyorum ama haksız da değil. Çoğu gün, sadece hayatta kalmaya çalışıyorum. Kızıma bakıyorum. Başını sokacak bir çatı sağlamak ve karnını doyurmak. Ve bu yüzden bazen hayattan zevk almayı unutuyorum.

"Senin sayende," diye itiraf ediyorum. "Beni gülümsetiyor ve güldürüyorsun. Ve bu sadece benim için değil... Jordan için de geçerli." Cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap vermeden biri "Ökseotu!" diye bağıyor.

"Ne?" Pierce'ın omzunun üzerinden bakıyorum ve Marta'nın bir kulaktan diğerine sırttığını görüyorum. "Ökseotu," diye tekrarlıyor, yukarıyı işaret ederek.

Yukarı bakıyorum ve süslerden sarkan bir ökseotunun altında durduğumuzu görüyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diyor Pierce gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Beni öpmek zorundasın."

"Seni öpmek zorunda mıyım?" Alay ettim, aniden gerildim. O anın sıcağında, gözler üzerimizde olmadan onu öpmek bir şeydi, ama burada, herkes izlerken. Asla olmaz. "Neden öpemiyorsun?"

Pierce yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma değdirince sorum yarıda kesiliyor. Ağızlarımız birbirine değdiği anda sanki tüm dünya yok oluyor ve sadece Pierce ve ben kalıyoruz. Bir saniye sonra ağızlarımız birbirine değiyor, bir saniye sonra da dili benimkini okşuyor. Elleri boynumdan aşağı, kollarımın üzerinden kayıyor ve kalçalarımın kıvrımlarına inerek beni kendisine daha da yaklaştırıyor. Dışarıso soğuk ama Pierce'ın kollarında sıcaklıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Çok geçmeden geri çekilip öpücüğü sonlandırıyor ve ben kendimi bir kez daha onun kucağına dönmek isterken, yaydığı sıcaklığı arzularken buluyorum.

Alnını benimkine bastırıyor ve iç çekiyor. "Çok tatlısın. İki öpücük ve beni şimdiden şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi bağımlı yaptın."

"Şeker senin için kötü," diye yarı şaka yapıyorum, sözlerini hafife almaya çalışıyorum çünkü ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Trent'leyken her şey kolaydı. Genç ve kaygısızdım. O sevimli ve eğlenceliydi ve çoğu gencin yaptığı gibi hızlı ve sert bir şekilde aşık olmuştuk. Ama Pierce ile durum farklı. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum -belki de hayatımda sadece bir erkeği sevdiğim ve onunla birlikte olduğum içindir- ama bana baktığında, dokunduğunda, öptüğünde... daha yoğun hissediyorum.

"Belki," diyor Pierce, şehvet dolu gözleri benimkilerle buluşuyor, "ama yine de çok iyi."

Pierce'ın ailesiyle bir süre daha vakit geçiriyoruz - neyse ki kimse öpücük hakkında yorum yapmıyor - iyi geceler demeden ve Pierce bizi eve bırakmadan önce.

Bizi kapıya kadar geçiriyor ve ben onu içeri davet edip etmemeyi tartışıyorum. Bir yandan, az önce

birlikte. Öte yandan, bir grup başka insanla birlikteydi ve onunla biraz yalnız vakit geçirmeyi gerçekten çok isterdim.

"İçeri gelmek ister misin?" Jordan yatmaya hazırlanmak için odasına girdiğinde soruyorum.

Onu yıkamalıyım ama geç oldu ve o çok yorgun.

"Çok isterim," diyor içeri girerken.

Jordan'ı yatırmaya gidiyorum ve gece rutinimizi gerçekleştirirken Pierce iyi geceler demek için bana katıldığında şok oluyorum, onu ve doldurulmuş uğur böceği Dots'u öpüyorum. Gözleri kapanırken, ben daha kapısını kapatmadan uyuyacağını biliyorum.

Artık sessiz ve sadece ikimiz olduğumuz için ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Pierce bunu fark etmiş olmalı çünkü usulca gülümsüyor ve elimi tutarak bizi koridorda yönlendiriyor. Beni yatak odama götüreceğini sanıyorum ve ona buna hazır olmadığımı söylemek üzereydim ki odanın önünden geçip verandaya açılan arka kapıya yöneldi. Kalorifer lambasını yakıyor ve bizi Gertrude'un bıraktığı bank salıncağına oturtuyor, burada bıraktığım battaniyeyi alıp kucağımıza seriyor.

Soğuk bir gece ama ısıtıcı lamba, battaniye ve Pierce'ın beni kollarının arasına almasıyla yaz mevsimi gibi hissediyorum.

Sessizliğin tadını çıkararak birkaç dakika sessizce sallanıyoruz. Beni daha da yaklaştırıyor ve ben onun sıcaklığını ve rahatlığını içime çekerken başım omzuna gidiyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu kadar güvende ve korunmuş. İşi beni çok korkutuyor ama bana asla zarar vermeyeceğini ve bizi her zaman güvende tutacağını söylediğinde ona inanıyorum. Uzun zamandır hayatım kaosla doluymuş gibi hissediyordum ve çoğu gün hala öyle, ama Pierce ile birlikteyken sanki her şey sakinleşiyor ve nefes alabiliyorum.

"Aklından neler geçiyor?" Pierce düşüncelerimi yarıp geçerek soruyor. Ona bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor ama ona cevap vermek yerine gerçekten yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Başımı kaldırarak ona doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Sıcak ve güçlüler ve o da beni öptüğünde, dudaklarım bir yapbozun birbirine mükemmel şekilde uyan iki parçası gibi benimkilerle birleşiyor.

Öpüşme hızla yoğunlaşıyor, dillerimiz birbirininkini okşuyor. Daha fazlası için çaresizce ağzının içine inliyorum ve beni kucağına alıyor, bir şekilde battaniyeyi etrafımızda tutmayı başarıyor.

Bacaklarım onun iki yanında, beni kendine doğru çekiyor. Bir eli belime dolanıyor, diğeri de saçlarımın arasına girerek yüzümü ona doğru tutuyor. Kim bilir ne kadar uzun süre öpüşüyoruz, iki azgın genç gibi öpüşüyoruz ve ben buna bayılıyorum. Basitliğini, onunla hissettiğim bağı. Ayrıldığımızda, bitmesini istemediğim için somurtuyorum. Pierce da benimle aynı fikirde olmalı çünkü dudakları çene çizgimden ve boynumdan aşağıya doğru iniyor, etime öpücükler konduruyor ve bu öpücükler vücudum boyunca ilerleyerek bacaklarımın tepesinde son buluyor.

"Pierce," diye nefes alıyorum kalçalarım kasıklarına değdiğinde ve zevk -iyi hissettirmeye yetecek kadar ama beni uzaklaştırmaya yetmeyecek kadar değil- içimden geçiyor.

"Seni yakaladım tatlım," diye mırıldanıyor, yüzümü kendine doğru çekerek dudaklarımız bir kez daha birleşiyor, dili ağzımın içine giriyor. Tadı şehvet, arzu ve ihtiyacın mükemmel bir birleşimi gibi ve kalçamın kıvrımını kavrayıp beni sertliğine karşı ileri geri sürttüğünde, zevk içimden geçerken vücudum sarsılıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve o daha kıyafetlerimi bile çıkarmadı. Kıyafetlerimiz olmadan ne kadar yoğun olacağını hayal bile edemiyorum, ikimiz de kendimizi tutamıyoruz.

Ben orgazmdan inerken öpüşmemiz yavaşlıyor ve sonra duruyor. Gözlerimiz buluştuğunda, az önce yaptığımız şeyin -*benim* yaptığım şeyin- gerçekliği ortaya çıktıkça utanç da artmaya başlıyor.

Ancak bu duygu tam olarak yerleşmeden Pierce'ın yüzüne küçük bir gülümseme yayılır. "İşte bu

hissettiğim en güzel şey. Seni yatağımda tekrar tekrar boşaltmak için sabırsızlanıyorum." Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, gözlerini benimle kilitliyor. "Bana hissettiğini söyle Kels, vücudunun benimkine verdiği tepkiyi. Sanki benim için yaratılmışsın."

"Hissettim," diye itiraf ediyorum, edepsiz konuşması beni tahrik ediyor. "Hissettim."

"Güzel," diyor ve eğilip beni tekrar öpüyor. "Çünkü sen benimsin tatlım ve artık seni kollarıma aldığımı göre, gitmene asla izin vermeye niyetim yok."

Beni kollarına alıp içeri taşımadan önce dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve başım onun beyanına sarılıyor.

Sen benimsin.

Ben onunum.

Ve yeterince çılgınca, ben bununla iyiyim.

Tuvalette durduk ve beni yere bıraktı. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Böylece temizlenebilirsin. Seni yatağa götürmeyi ne kadar istesem de, ilk seferimizin koridorun karşısındaki kızınla olmasını istemiyorum."

"Biliyorsun, ebeveynler çocuklarıyla evde seks yaparlar," diyorum gülerek. "Kardeşler böyle doğar."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Ama ilk kez içine girdiğimde, bütün gece boyunca adımı haykırmanı sağlamayı planlıyorum."

CHAPTER TWELVE

PIERCE

Eğlenceli bir hafta sonu planınız var mı?

OTURMA ODAMDA OTURMUŞ, TELEFONA BAKIYOR VE KELSIE'NİN BANA MESAJ ATMASINI BEKLIYORUM. MESAJ Onu son gördüğümünden beri on iki saatten az oldu - beni öptüğünden, sonra üstüme çıktığından ve kucağıma geldiğinden beri. Onun benim olduğunu ilan ettiğimden ve o da bunu inkâr etmediğinden beri - ve şimdiden onu deli gibi özlüyorum.

Bugün cumartesi ve ben sıkıldım. Muhtemelen yapacak bir şeyler bulabilirim, ama asıl istediğim onunla ve Jordan'la daha fazla zaman geçirmek. Onları daha iyi tanımak.

KELSIE

Eğer evi temizlemeyi de eğlenceye dahil ediyorsanız, o zaman çok eğleniyoruz demektir.

PIERCE

Temizliğe ara verip benimle buz patenine gelmeye ne dersin?

KELSIE

Bizi ne zaman alacaksın?

İşte bu! İşte bundan bahsediyorum.

PIERCE

Otuz dakika mı?

KELSIE

Yakında görüşürüz!

Cinder'ı işini yapması için dışarı bırakıyorum, kendi patenlerim olduğu için patenlerimi alıyorum ve kızları almaya gidiyorum. Ben geldiğimde dışarıda verandada oturuyorlardı, Jordan neredeyse yerinde zıplıyordu.

Kızların kamyonetime binmesine yardım ediyorum ve sonra şehre doğru yola çıkıyoruz. Şehirde kapalı bir pistimiz var ama onları götüreceğim pist açık havada. Bence kızlar bu havayı çok begenecekler. Noel'le ilgili her şeyi seviyorlar ve gideceğimiz pist de tatil için süslenmiş durumda.

Yol yaklaşık bir saat sürüyor, bu yüzden Jordan için birkaç kahve ve sıcak çikolata almak üzere duruyoruz. Piste vardığımızda onlara paten kiralıyorum ve sonra buzun üzerine çıkıyoruz.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Onlara bir centilmen gibi elimi uzatarak soruyorum. Kardeşlerim ve ben büyüdük

Hokey oynayarak büyüdüm, bu yüzden çok iyi bir patenciyim.

"Hayır," diyor iki kız da hep bir ağızdan, buzun üzerinde süzülerek.

"Annem küçükken paten kayardı," diyor Jordan, "ben de öyle." "Sen hâlâ küçüksün," diyor Kelsie gülerek.

"Ben beş yaşındayım. Küçük değilim," diye itiraz ediyor Jordan. "Tamam," diye kabul ediyor Kelsie.

Jordan pistin etrafında tur atıyor ve ben de Kelsie'nin elimi tutmasını umarak ona elimi uzatıyorum. Birkaç saniye elime baktı ve ben de sabırla karar vermesini bekledim. Dün gece kendimizi o ana kaptırmıştık. Işık seremonisinde öpüştük ve aramızdaki cızırtılı kimyanın onun evindeki hareketlerimizi yönlendirmesine izin verdik. Orgazmdan çıktıktan sonra ikinci kez düşünmesinden endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde onu öpmek için kendime doğru çekiyorum ama başını sallıyor. "Jordan görebilir."

Anlamak için başımı sallıyorum. Benim çocuğum yok, o yüzden nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Yine de, onun yerinde olsaydım, çocuğumu dahil etmeden önce aramızda olan şeyin ciddi olduğundan emin olmak isterdim.

Sabahı paten kayarak geçirdikten sonra yakındaki bir hamburgercide öğle yemeği yedik. Kamyona geri dönerken Jordan bir park görüyor, biz de öğleden sonrayı aletlerle oynayarak geçiriyoruz.

Kızları bırakıp evime döndüğümde ortalık sessiz ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Cinder'la biraz top oynadıktan sonra çamaşır makinesine bir sürü çamaşır atıyorum. Her odayı tek tek dolaşıyorum, ev tertemiz olsa da toparlıyorum - çünkü içinde yaşanmamış. Kelsie'nin evinin tam tersi. Küçük olabilir ve hiç paraları olmayabilir ama o evi sevgiyle doldurduğundan emin.

Kanepemde oturmuş şömineye bakıyor ve kendimi yemeğe davet etsem çaresiz görünür müyüm diye düşünüyordum ki Kelsie'den bir mesaj geldi:

KELSIE

Jordan ve ben pizza ve film gecesi yapıyoruz. Eğer planın yoksa, sen de katılabilirsin.

Koltuğumdan kalkıp kamyonetime o kadar hızlı bindim ki, çiftlikten çıkıp ana yola çıkana kadar ona mesaj atmayı unuttum. Ona yolda olduğumu bildirdikten sonra yeğenime mesaj atıp Cinder'ı daha sonra dışarı çıkarması için yirmi dolar teklif ediyorum. O her zaman paraya ihtiyacı olan bir genç, bu yüzden tabii ki sorun olmayacağını söylüyor.

"SANIRIM BAYILDI." KELSEY HORLAYAN JORDAN'A BAKAR VE U S U L C A KIKIRDAR. "İZİN VER onu yatağına yatır." Onu kucağına alıp koridorda kayboluyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor. "Bir ışık gibi söndü."

"Çocuk uyuyabiliyor, ha?" Buz pateninden eve dönerken Jordan bayıldı ve biz eve gelene kadar uyanmadı.

"Sıkı oyna, daha çok uyu," diyor gülerek. Duraklatılmış Disney filmine ve sonra tekrar bana bakıyor. "Eğer gidecek bir yerin yoksa... umm... daha yetişkinlere yönelik bir film izleyebiliriz." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor ve ben de uzanıp elini tutarak onu kendime çekiyorum.

"Kesinlikle olmak istediğim ya da olmam gereken başka bir yer yok." Yüzünü çerçeveleyip içine bakıyorum

güzel zümrüt gözleri. "Seni öpmek istiyorum, Kels. Seni öpebilir miyim?"

"Sanırım kucağında orgazm olduğum sırada beni öpüp öpemeyeceğini sorma ihtiyacını aştık," diyor gayri ihtiyari. Az önce ne söylediğini fark edince gözleri açılıyor ve pembeden koyu bir tonunda kızarıyor.

"Dün gece kimya akıyordu ve hormonlar yüksekti. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"Dün gece yaptığımız hiçbir şeyden pişman değilim," diyor başını sallayarak. "Ve şimdi seni öptüğüm için de pişman değilim."

Sözleri bitir bitmez ağzı ağzıma saldırıyor, dili ayırık dudaklarımın arasından içeri giriyor. Birkaç dakika bu şekilde öpüştük, ta ki kasıklarımın sürtündüğünü hissedene kadar. Ve biliyorum ki eğer şimdi bir şeyleri durdurmazsam, bir daha asla...

Bu yüzden, sahip olduğum tüm kısıtlamalarla öpüşmeyi sonlandırdım ve onu yanıma yatırarak üzerimden çektim. Öpüşme seansımızı sonlandırdığım için heyecanlanmayıp suratını astığında, parmağımı dudaklarının kenarında gezdiriyorum, sonra eğilip ona yumuşak bir öpücük veriyorum.

"Her ne kadar işlerin kızışmasını istesem de, sana daha önce söylediklerimde ciddiydim: ilk kez birlikte olduğumuzda, seninle zaman geçirebilmek, adımımı haykırmanı sağlamak istiyorum. Ve bu Jordan diğer odada uyurken olamaz."

Gözlerini deviriyor ama somurtkanlığı yerini küçük bir gülümsemeye bırakıyor. "Peki. Bir film seç." Kumandayı bana uzatıyor ve kanepenin diğer ucuna uzanıyor.

Birkaç film arasında geziniyorum, sonra sevdiğini söylediği bir filmde duruyorum ve oynat'a tıklıyorum. Açıkçası ne izlediğimiz umurunda değil - sadece Kelsie ile takılmak bile benim için yeterli.

Onun dokunuşunu arzulamaya başlamadan önce kısa bir süre film izliyoruz. Bu kadar kısa sürede bu kadar bağımlılık haline gelmesi çılgınca. Başını yastığının üzerinde, olduğu gibi rahat görüldüğünden, ayaklarını kucağıma kaldırıyorum ve çoraplı ayaklarına masaj yapmaya başlıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor," diye sessizce inliyor.

"Bu nasıl bir his?" Parmaklarımı baldırlarında gezdirerek soruyorum. "Cennet gibi."

Kıkırdıyorum ve hafifçe kayarak "Daha yukarı" diyene kadar masaj yapmaya devam ediyorum.

Yaptığım işe ara verip ona bakıyorum, şimdi sırtüstü yatıyor ve bacakları, giydiği küçük pamuklu şortun üstünü görebileceğim kadar açık.

Ne yaptığını görebiliyorum ve bir parçam bunun olmasını engellemek istiyor, ama gözlerindeki katıksız şehvet bakışı beni isteğine itaat ettiriyor.

Kanepenin arkasındaki battaniyeyi kaptığım gibi, Jordan'ın dışarı çıkma ihtimaline karşı üzerimize bırakıyorum. Kelsie'ye yaklaşıyorum, böylece ayakları vücudumun diğer tarafında sallanıyor ve dizlerinin arkası kucağıma dayanıyor. Sonra kalçalarını daha da açıp bir kez daha "Daha yükseğe" demeden önce birkaç dakika boyunca kremsi etine masaj yapmaya devam ediyorum.

Lanet olsun, bu kadın beni öldürecek. Gözlerim hâlâ ekrandayken, çünkü onunkiler de öyle, parmaklarımı kalçalarının iç kısmında ve şortundaki boşluklardan birinde kaydırıyorum. Parmaklarım iç çamaşırına ulaştığında nemli olduğunu gördüm.

Kumaşı yana iterek parmaklarımı am dudaklarında gezdiriyorum. Orada küçük bir kıl parçası var ve göremesem de, tam istediğim gibi düzgünce kesilmiş olduğunu hayal ediyorum.

Parmak uçlarımla dudaklarını ayırıyorum ve iki parmağımı sıcaklığına sokarak yüksek sesle inlemesini sağlıyorum.

Geri çekildiğimde bakışlarını bana çeviriyor.

"Sessiz ol ki Jordan'ı uyandırmayalım."

"Uyanmayacak."

"Bunu riske atmayacağım." Parmaklarımı tekrar deliğinin içine sokuyorum. "Ses çıkarırsan dururum. Boşalmak istiyorsan, sessiz ol." Bakışlarına rağmen duvarları parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve bana bu oyunu sevdiğini söylüyor.

Onu yavaşça ve derinden sikmeye devam ediyorum ve G noktasını bulana kadar sessiz kalıyor. Ve sonra inliyor. Yüksek sesle değil ama duyabiliyorum, bu yüzden parmaklarımı geri çekiyorum.

"Pierce!" diye fısıldıyor. "Sessiz olacak mısın?"

Parmaklarımın ucuyla amının dış hatlarını çiziyorum ve o bir iniltiyi bastırıyor. "Evet, lütfen, sessiz olacağım," diye fısıldıyor.

"Aferin kızıma."

Parmaklarım bir kez daha içine giriyor ve iniltilerini susturmak için ağzını yastıkla kapatıyor.

"Nuh-uh," diye alay ediyorum. "Parmaklarımın üzerine boşalmanı görmek istiyorum."

Yüzünü kaldırıp ters ters bakıyor, ama başparmağım klitorisine değdiğinde bu bakış hızla bir zevk bakışına dönüşüyor. "Evet, tam oraya," diye yalvarıyor.

Bu ses çıkarmak sayılsa da, bana neyi sevdiğini söylemesini seviyorum, bu yüzden bırakıyorum ve klitorisine masaj yapmaya devam ediyorum. Orgazm olduğunda sertleşiyor ve tüm vücudu kasılıyor. Onu izliyorum, bu yüzden amı parmaklarımı kavrarken ağzının açıldığını görüyorum ve sessizce boşalıyor, çığlığını duyabilmeyi dilememe neden oluyor.

Yüksekten indiğinde, temizlenmek için ayakta durduğunu varsayıyorum, bu yüzden battaniyeyi kapıp bir eliyle üzerimize attığında ve diğeriyle aletimi bulduğunda şaşırdım.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca fısıldıyorum.

"Seni boşaltmak üzereyim... sessizce."

Flörtöz bir göz kırpmayla bana hayatımın en iyi el işini yapmaya başladı. Battaniyenin altına daldığında ve beni ağzına alarak beni şok ettiğinde yükümü patlatmaya yakınım. Ağzının içinde patladığımda ıslak dudakları sikimin başını sarmalamıştı, düşük bir hırıltı boğazıma doğru ilerliyor ve dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Başını tekrar kaldırdığında tatlı tatlı gülümsüyor ve artık dolgun olan dudaklarını yalıyor. "Bu... beklenmedikti," diye mırıldanarak onu güldürüyorum.

"Battaniyeyi kirletmek istemedim." Omuz silkiyor ve ben de onun bu yönünü severek şakacılığına kıkırdıyorum.

"Buraya gel ve beni öp." Onu kucağıma çekiyorum ve sanki bir fark yaratacakmış gibi battaniyeyi etrafımıza sarıyorum ve yavaşça geri çekilmeden önce birkaç dakika boyunca onu öpüyorum, bir sonraki söylemem gereken şeyden nefret ediyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Geç oldu. Kalabilirsin..."

"Bu fikri ne kadar sevsem de, Jordan'ın önünde beni öpmek bile istemedin, bu yüzden uyandığında beni burada bulmasının senin için sorun olacağını sanmıyorum."

Başını sallayarak onaylıyor, dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılıyor. Ayrılmama üzülmelerinden nefret ediyorum ama duygularımın tek taraflı olmadığı anlamına geldiği için de seviyorum.

"Önümüzdeki iki gün çalışıyorum ama istediğin zaman bana mesaj atabilir ya da arayabilirsin." "Tamam," diye kabul ediyor ve üzerimden iniyor.

Anahtarlarımı alıp ona bir veda öpücüğü veriyorum.

Geri çekilmek istediğimde bir an daha dayanıyor. "Dikkatli ol," diyor ve eve gitmekten bahsetmediğini biliyorum. Benim işe gitmemden endişeleniyor.

Çünkü ben bir itfaiyeciyim.

Ve benim kadının yangından çok korkar.

"Her zaman," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

CHAPTER THIRTY

"HEY, KELSIE, İLKOKUL SENİ ARIYOR."

Okul gün içinde sadece tek bir nedenle -çocuğunuzun başına bir şey geldiğinde- aradığı için hemen telefona koşuyorum. "Alo, ben Kelsie Albright."

"Merhaba, Bayan Albright. Ben ön bürodan Joan. Sizi iş yerinizden aradığım için üzgünüm ama bir mesaj gönderdik ve geri dönmediler."

Cebimden telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Tabii ki cevapsız bir arama, bir sesli mesaj, bir kısa mesaj ve ısıtıcı arızası nedeniyle okulun kapanması gerektiğini ve velilerin çocuklarını almaları gerektiğini bildiren bir e-posta var.

"Özür dilerim," dedim ona. "Kafe meşguldü ve titreştiğini hissetmedim."

"Endişelenme canım. Hâlâ ailelerine ulaşamadığımız birkaç çocuk var."

Jordan'ı almak için ne kadar sürede burada olabilirsiniz?"

Sabah telaşının tüm hızıyla sürdüğü kafeye şöyle bir bakıyorum ve iç geçiriyorum. "En kısa zamanda orada olacağım."

Telefonu kapattık ve Dorothy'yi bulmaya çalıştım. Onu en yoğun zamanında bırakmak bir yana, saatlik ücretim ve bahşişler arasında bir ton para kaybetmek üzereyim, ama hayat bazen böyle.

"Her şey yolunda mı?" Dorothy onu köşedeki masada birkaç müşteriyle konuşurken bulduğumda soruyor.

"Hayır." Sinirli bir şekilde gülümsüyorum, Dorothy'nin iyi biri olmasına rağmen bir gün bekâr bir anne olmamın getirdiği saçmalıklardan bıkip beni kovacağından hiç şüphem yok. Sadece bugünün o gün olmamasını umuyorum. "İlkokulun ısıtıcısı bozuldu, bu yüzden tüm çocuklar eve gönderildi. Üzgünüm... Jordan'ı almam gerek. Başka kimsem yok-"

"Kelsie, nefes al," diye mırıldanıyor ve bizi masadan uzaklaştırarak yalnız kalmamızı sağlıyor. "Her şey yolunda. Aile her şeyden önce gelir. Git küçük kızını getir. Ben kalıp masalarınıza bakabilirim."

"Tamam, teşekkürler," diye mırıldanıyorum, zaten bütün gün maaş almadan faturalarımı hesaplamaya çalışıyorum.

Okula vardığımda en son Jordan kalmıştı ve telefonumu daha önce kontrol etmediğim için kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissediyordum. Beni görür görmez kocaman gülümsüyor ve koşarak yanıma gelip kollarını bana doluyor.

"Bugün okul yok! Sinema günü yapabilir miyiz?"

"Tabii," dedim.

Ben gelene kadar ona göz kulak olduğu için sekretere teşekkür ettikten ve çıkışını imzaladıktan sonra eve gidiyoruz.

Para durumum aklımın bir köşesinde dursa da Jordan ve benim harika bir annemiz var.

Kız günü. Bir film izledikten sonra öğle yemeği yiyoruz ve ardından birbirimize manikür ve pedikür yaparak spa oynuyoruz. Daha sonra Jordan saçımı ve makyajımı yapmakta ısrar ediyor, bu da bizi akşam yemeğine ve banyo zamanına götürüyor. Onu yatağına yatırırken telefonum çaldı. Kontrol ettiğimde kalbim sıkışıyor çünkü okuldan arıyorlar ve soğuk hava ve ısıtıcının hala çalışmaması nedeniyle okulun iptal edildiğini bildiriyorlar

başka bir gün için.

Dušta terapötik bir ağlamadan sonra, Dorothy'yi arayıp yine işe gelemeyeceğimi bildirmek için telefonumu elime alıyorum ki Pierce'ın numarası ekranımda beliriyor.

"Selam," diyorum, asık suratıma rağmen neşeli görünmeye çalışarak. İstedğim son şey onun para durumumu öğrenmesi. Teknik olarak zaten biliyor çünkü markette beni kurtaran oydu ve kızım her fırsatta istemedi de olsa ona işlerimizi anlatmayı seviyor ama durumun ne kadar kötü olduğunu bilmesine gerek yok. Sesindeki acıma duygusuyla başa çıkabileceğimden emin değilim. Bana yardım etmeye çalışacaktır ama asla kabul etmeyeceğim bir parayı bana vermeden yapabileceği hiçbir şey yok.

"Selam," diye karşılık veriyor. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyorum ona, adamın telefonda da yüz yüze olduğu kadar seksi görünmeyi nasıl başardığını merak ederek. Yani, ciddi, tek bir kusuru var mı?

Beynim bana *onun bir itfaiyeci* olduğunu hatırlatıyor. Bu da sahip olabileceği en büyük kusur. Yine de bu, beni iki kez boşaltmasına izin vermemi, beni kendisinin ilan etmesini ya da boğazıma boşalmasıyla sonuçlanan bir el işi yapmamı engellemedi.

Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmama rağmen Pierce'a karşı bir şeyler hissediyordum. Belki de o etrafta olmadığına beynimdeki sis dağılır ve ben de yıllardır dokunulmadığım ve azgın olduğum için bu duygulara kapılırdım diye düşündüm. Sonra son iki günü o çalışırken mesajlaşarak ve görüntülü sohbet ederek geçirdik ve ona karşı hissettiğim bu duyguların gerçek olduğunu ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyerek daha çok düştüm ve bu cehennem kadar korkutucu.

"Isıtıcı çalışmadığı için ilkokulun kapatıldığını duydum," diyerek beni şimdiye geri döndürdü.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Jordan ve ben bunu bir kızlar günü yaptık."

"Güzel. Aslında yarın Tilly'ye ben bakacağım. Kardeşim Sara'yı yıldönümlerini kutlamak için bir geziye götürdü. Annemin ona bakması gerekiyordu ama babam bileğini burktu ve koca bir bebek gibi davranıyor, o yüzden annem bakıcılık yapacak."

"Yarın Tilly'ye mi bakacaksın? Çalışmak zorunda değil misin?"

"Bu sabah çıktım. Kırk sekiz saat çalışıyor, doksan altı saat çalışmıyoruz."

"Vay canına, dört gün izin mi alıyorsun?" Haftada sadece iki gün çalışmak için neler vermezdim.

"Evet." Kıkırdıyor. "Dört gün izinli olmak güzel ama bazen sıkılıyorum. Genelde kendimi İstasyonda çocuklarla takılıyorum ya da çiftlikte kardeşime yardım ediyorum."

"Sanırım bir itfaiyeci olmam gerekiyor," diye şaka yapıyorum. "O saatler harika." "Bu *tamamen* itfaiyeci karşıtı olmadığın anlamına mı geliyor?"

"İtfaiyeci karşıtı değilim," diye itiraf ediyorum. "Sadece korkuyorum. Jordan ve benim Trent'i kaybettiğimiz gece çok korkunçtu. Hepimizin öleceğini düşündüm ve kendimi çok çaresiz hissettim. Jordan ve ben neredeyse ölüyorduk ve Trent de hayatını kaybetti. Sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

"Anlıyorum," diyor, "ve olanları küçümsemeye çalışmıyorum çünkü haklısın, yangınlar cehennem kadar korkutucu. Ama ben yangınlara ekibim olmadan gitmem ve her zaman sığınak kıyafetlerimizi giyeriz. Ben eğitilmiş bir profesyonelim. Benim için endişelenmenize gerek yok."

"Sadece ben yapacağım," diyorum ona. "Senin için endişelenmemem için zaten çok fazla derimin altındasın."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. "Derinin altındaki ben. Ama bunun olabilmesi için önce

seni gerçek bir randevuya çıkarayım."

"Kulağa ne kadar hoş gelse de, şu an uygun bir zaman değil. Jordan evde ve-"

"Beni yoldan çıkardın," diyor kıkırdayarak. "Aramamın nedeni Jordan'dı." "Öyle mi?"

Merakla soruyorum.

"Sanırım yarın işe gitmeniz gerekiyor, bu yüzden bebek bakıcılığı hizmetimi sunmak için aradım."

"Yarın Jordan'a benim için bakmayı mı teklif ediyorsun?" Olayların dönüşü karşısında şok içinde sordum. Gittim

Bana çıkma teklif etmek için aradığını düşünmekten, işe gidebilmem için kızıma bakmayı teklif etmesine kadar.

"Aslında bana bir iyilik yapmış olursun," diyor. "Yeğenim sıkıcı olduğumu ve günü Jordan'la geçirmekten heyecan duyacağını söyledi."

O böyle söyleyince... "Aslında bu harika olur. Teşekkür ederim." "Vay canına, tartışmadan kabul mü ettin?"

"Evet," diye gülerек cevap verdim. "Gerçek şu ki, işten aramaktan korkuyordum ve sadece sen aradığında ne yapacağımı düşünüyordum, bu yüzden kıcıyı kurtardın."

"Ne zaman istersen, Kels," diyor. "Senin evinde takılmamız senin için sorun olur mu? Sabah hayvanları görmek için onları çiftliğe götürmeyi planlamıştım ama öğleden sonra senin evine dönebileceğimizi düşündüm. Böylece kızlar Jordan'ın odasında oynayabilir."

"Tabii ki. Sabah sana anahtarımı veririm."

Onun evimde bulunmasına ve kızımı izlemesine izin verme konusundaki endişesizliğim, Pierce'a zaten ne kadar güvendiğimi fark etmemi sağlıyor - ki bu hem rahatlatıcı hem de korkutucu.

Onu ne zaman alacağını konuştuktan sonra, yarın ikimiz de erken kalkmak zorunda olduğumuz için iyi geceler diliyoruz.

Jordan uyandığında ona günü Tilly ve Pierce'la geçireceğini söylediğimde o kadar heyecanlanıyor ki sanırsınız ona Disney'e gideceğini söyledim.

Pierce geldiğinde Jordan'a uslu durmasını hatırlatıyorum ve işe gidiyorum. Gün uçup gitti. Pierce'ın bana gönderdiği kızların atlarla çekilmiş birkaç fotoğrafı ve evimde olduklarını ve eve döndüğümde beni görececeklerini bildiren bir mesaj dışında ondan haber almadım.

Vardiyamdan çıkmak üzereyken Dorothy'nin öğleden sonra vardiyasında çalışan Nancy'nin hastalandığını söylediğini duydum. Pierce'ın Jordan'a göz kulak olmasından faydalanmaktan nefret ediyorum ama bu vardiyayı kapabilirsem dün kaçırdığım vardiyayı telafi edebilirim. Pierce'a mesaj atıp sorun olup olmadığını sordum. Bana mesaj atıp her şeyin yolunda olduğunu ve evimde her şeyin kontrol altında olduğunu söylediğinde rahat bir nefes alıyorum.

"NANCY'NİN YERİNE BAKTIĞIN İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM," DİYOR DOROTHY, BİRKAÇ SAAT SONRA MESAIM BİTTİĞİNDE.

Daha sonra Jordan'a göz kulak olduğu için Pierce'a minnettarım. Sadece dün kaybettiğimi geri kazanmakla kalmadım, aynı zamanda görünüşe göre öğleden sonraları sabahlardan daha yoğun, bu yüzden normalde kazandığımın iki katını kazandım.

"Bir şey değil. Yarın görüşürüz."

Eve yürümek hızlıydı, ama evime vardığımda, doğru yerde olup olmadığını merak ederek bir kez daha baktım. Bu sabah evden çıktığımda evimde ya da bahçemde hiç ışık yoktu ama şimdi her yer Noel ışıkları ve süslemeleriyle kaplı.

Ve sadece herhangi bir süsleme değil - Disney bahçenin her yerine kusmuş gibi görünüyor. Disney prenseslerinin birçoğu bir tarafta, Karlar Ülkesi karakterleri ise diğer tarafta yer almaktadır. Mickey ve Minnie

çatıda, Plüton'un çektiği bir kızağın içinde oturuyorlar. Kapım dev bir hediye gibi süslenmiş ve pencerelerde kar taneleri ile daha fazla prenses var. Kaldırımın iki yanında bile ışıklı baston şekerler var.

Ön kapı açılıp kızlar dışarı fırladığında ve Pierce onları takip ettiğinde ben hâlâ şaşkınlık ve hayret içinde olan bitene bakıyordum.

"Anneciğim! Anneciğim! Bütün süslemeleri gördün mü?" Jordan haykırıyor.

"Onları gözden kaçırmak biraz zor, Bug," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Siz meşguldünüz."

"Pierce yardım etmemize izin verdi ve çok eğlenceliydi! Her şeyi ben seçtim ve yarın bizi savaşa sokacağını söyledi."

Işık savaşı. Bunu tamamen unutmuşum. Kazanma şansımız çok düşük ama Jordan savaşa katılabilsin diye bütün gününü evimizi süsleyerek geçirdi. Çünkü faturalarımızı ödeyebilmem için para kazanmayı umuyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve sanki bana söylemeden yaptığı şeye nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi gergin görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, o ana kadar ben de emin değildim ama kızımın çok mutlu, gururlu ve heyecanlı bir şekilde gülümsemesini izlerken hissedebildiğim tek şey, her fırsatta kızımı ve beni mutlu etmek için elinden geleni yapan bu adama karşı duyduğum minnettarlık.

Ona ulaştığımda "Teşekkür ederim," diyorum. "Bu inanılmaz."

Yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve geri çekildiğimde "Kızmadın mı?" diye soruyor.

"Hayır. Eğer sorsaydın, hayır derdim. İşte tam da bu yüzden yapmadın." Omuz silkiyorum ve o da haksız olmadığımı bilerek gülümsüyor. "Ve tüm bunlar için ne kadar harcadığını bilmek bile istemesem de" -muhtemelen ödül miktarı kadar ya da daha fazla- "bunu kızım ve benim için yaptığını biliyorum. Sen harika bir adamsın Pierce ve hayatımızda olduğun için çok şanslıyız."

CHAPTER FOUR

"GÜNAYDIN, NE ALABİLİRİM-" SİPARİŞLERİMİ ALDIĞIM NOT DEFTERIMDEN BAŞIMI KALDIRIP BAKIYORUM VE Son zamanlarda çok iyi tanıdığım ela gözlerle karşılaşıyorum.

Pierce bana gülümsediğinde aptalca "Merhaba," diyorum. Bugün yeni tıraş olmuş ve o seksi gamzesi ortaya çıktığında - ilk kez yalamam için yalvarmıyor - Pierce'ın gerçekten harekete geçerse yapacağı surata bakarak kendi kendime kıkırdıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor başını yana eğerek.

"Ha?"

"Güldün."

Oh, kahretsin! Yüksek sesle mi güldüm? Tanrım, kendime gelmem lazım.

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandım. "Peki, buraya gelme zevkini neye borçluyum?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Bebek bakıcılığı yapmak, evi ışıklarla donatmak ve akşamı Disney filmleri izleyerek geçirmek sana yetmedi mi?" Dün gece Cinderella'nın yarısında kanepemde nasıl uyuyakaldığını hatırlayarak şaka yapıyorum. Tilly'yi eve götürmesi gerektiği halde onu uyandırdığım için kendimi kötü hissettim. Biraz uyuması ve bu sabah okula gitmek için hazırlanması gerekiyordu, çünkü ısıtma sistemi tamir edilmişti ve okula dönüyorlardı.

Pierce eğilip yüzümün yan tarafını avuçlarken yüz hatları yanmaya başlıyor. "Eğer senden bıkmış olabileceğimi ima ediyorsan, bu saçmalığı hemen aklından çıkarman gerek." Dudakları dudaklarıma değiyor ve bu küçük ama samimi jest karşısında midem düğümleniyor.

Alnını benimkine bastırıyor ve iç çekiyor. "Seni tatmak varken kimin kahveye ihtiyacı var ki?"

Kısa bir an için, halka açık bir yerde olduğumuzu, Pierce'ı tanıyan ve şüphesiz konuşacak olan insanlarla çevrili olduğumuzu unutuyorum - ta ki gözlerimi açıp Dorothy'nin bilerek bana sırtıttığını görene kadar.

"Tanrım," diye inliyorum, gözlerimi kapatarak. "Herkes az önce beni öptüğünü gördü."

"Güzel," diyor Pierce. "Artık benim olduğumu biliyorlar. Böylece sana göz diken tüm o adamlar hiç şansları olmadığını anlayacaklar."

Başımı kaldırıp sallıyorum, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Buraya kahve içmeye mi yoksa herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunmaya mı geldin?" Ona ters bakmaya çalışıyorum, ama bana sadece eğlenerek gülümsediğinde hedefine ulaşmadığını biliyorum.

"İkisi de," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Ben kahvaltı spesiyalinden alayım, biraz sütlü ve şekerli kahve, yanında da sen." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve ben şakacı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum.

"Bir kahvaltı spesiyali geliyor... benim tarafım hariç." Suratını astığında gülüyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, isteyim."

Tartışmasına fırsat vermeden, kalçalarımı biraz daha sallayarak uzaklaşıyorum.

onunla. İnlediğini duyduğumda, işe yaradığını anladım.

"BENİMLE YEMEK YE."

"Bu gece mi?" Pierce'ın beni kafede ziyaret etmesinin ikinci günü ve her ne kadar sinirlenmek istesem de kendimi biraz özel hissetmekten alamıyorum.

Dorothy'ye göre Pierce kafede hiç takılmıyor - ki şimdiye kadar onu vardiyalarımın hiçbirinde görmediğim için bunu tahmin etmiştim. Ayrıca, birkaç müşterinin bana söylediğine göre, Pierce hiçbir kadını aramıyor ya da onlarla konuşmuyor... şimdiye kadar.

Bende ne bulup da birden daha fazlasını istediğini bilmiyorum ama bunu sorgulamayacağım. Onu tanıdıkça daha çok aşık oluyorum. Hâlâ çok korkuyorum ama Pierce'ın bu riske degeceğini düşünmeye başlıyorum.

"Evet, bu gece," diyor. "Düşünüyordum da sen ve Jordan bana gelebilirsiniz, ben de yemek yaparım. Daha sonra golf arabama atlayıp etrafta dolaşarak ışıklara bakabiliriz. Savaş başladı, bu yüzden herkesin ışıkları açık."

Benden bir bakıcı bulmamı istemek yerine Jordan'ı da bu işe dahil etmesi beni bu adama daha da çok aşık ediyor. Çocuğu olmayan bekâr bir adam ve bir çocukla boğuşmak zorunda değil ama yine de bakıcılık yapmayı teklif ediyor ve hiç düşünmeden onu planlarımıza dâhil ediyor.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum ona. "Jordan tüm ışıkları kontrol etmeye bayılacak."

"Güzel," diyor, kahvaltısını ve kahvesini bitirdiğinden beri ayakta. "Seni saat dört gibi alırım." Eğiliyor ve beni öpüyor. "İyi günler tatlım."

"VAY CANINA! BU IŞIKLAR ÇOK HAVALI!" JORDAN BİR EVİN IŞIKLARINI İŞARET EDİYOR, GÖZLERİ KOCAMAN AÇILMIŞ Huşu içinde. Haritada yüzlerce ev var ve Pierce'ın bizi çoğuna götürdüğünden neredeyse eminim. Dışarısı serin, ama Pierce bizi rüzgarı dışarıda tutan pencereler de dahil olmak üzere tüm zil ve ısıklara sahip süslü golf arabasıyla evden eve götürürken şu anda içine sokulduğumuz sıcak battaniyeleri alma öngörüsüne sahipti.

Harika bir geceydi. Akşam yemeği çok lezzetliydi - bize Jordan'ın en sevdiği spagetti ve köfte pişirdi - ve daha sonra bizi ışıklara bakmaya gitmeden önce Jordan'ın sevdiği atları görmeye götürdü.

"Bizimki kadar havalı değil," diyor Pierce alaycı bir ifadeyle Jordan'a, "ama iyi."

Verdiği cevaba gülüyorum ve ışık yarışmasını kazanmamızın mümkün olmadığını bildiğimden başımı sallıyorum. Işıklarımız çok güzel ve Jordan onları çok seviyor, önemli olan da bu. Ama bu insanlar ellerinden geleni yapıyor, belli ki bu yarışmayı ciddiye alıyorlar. Kimin kazanacağını bile söyleyemem ama kesinlikle biz olmayacağız.

Biraz daha dolaşıyoruz ve sonunda evimize dönüyoruz. Sabah okul ve işimiz olduğu için muhtemelen geceyi burada bitirmeliyim ama Pierce ile biraz yalnız kalmak istiyorum ve Jordan'ın yatma vakti geldi.

"İçeri gelmek ister misin?" Evimizin önüne park ettiğinde soruyorum. "Beni uzak tutamazsın," diye mırıldanıyor sırtarak.

Jordan'ın yatma vakti rutini, yorgun olduğu için çabucak bitti. Sonra sadece Pierce ve

Be

n. "Kahve ister misin ya da-"

Ben sorumu bitirmeden Pierce beni döndürdü ve buzdolabına doğru itti.

ona ne sunacağımı görmek istiyordu. Bedenim soğuk çeliğe bastırırken kapı çarparak kapandı. Pierce ellerimi avuçlarının arasına aldı ve dondurucunun kapısını kullanarak başımın üzerine getirdi.

Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor ve sonra ağzını benimkiyle birleştiriyor, dili içeri kayıyor ve benimkiyle karışıyor. Vücudu benimkiyle aynı hizadayken, sertliği bana doğru bastırıyor. Öpüşmemize ara vermeden bacağımı hafifçe kaldırıp dizimi onun boyu boyunca gezdiriyorum ve Pierce'ın ağzımın içinde inlemesine neden oluyorum.

"Kahretsin Kels," diyor nefes nefese, sanki beni öpmek yerine maraton koşuyormuş gibi. "Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı? Senin etrafında olup da sana dokunamamanın ne kadar zor olduğunu?"

Cevap vermemi beklemeden, parmaklarını göğsümün dış kıvrımı boyunca ve yan tarafımdan aşağıya doğru sürüklüyor, dizimin kıvrımına gelene kadar durmuyor. Bacağımı beline doladığı gibi boynumdan aşağı ateşli öpücükler bırakıyor. Öpücükleri ve dokunuşları arasında beynim allak bullak oluyor. Ne yaptığı ya da amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ta ki kalçasının üst kısmı eve geldiğimizde değiştirdiğim pijama pantolonumun ince kumaşından merkezimi okşayana kadar.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, beni daha sert okşadığında, klitorisime mükemmel miktarda basınçla vururken beni daha yükseğe çıkarıyor.

"İşte bu, tatlım," diye mırıldanıyor, beni ileri geri okşamaya devam ederken aşırı ısınmış etimi emiyor ve yalıyor, beni kenardan sarktığım noktaya kadar çalıştırıyor. "Benim için gel." Beni bir kez daha okşuyor ve uçurumdan düşmem için gereken tek şey bu. Ağzı ağzıma iniyor, ben sertçe boşalırken iniltilerimi yutuyor. Ortaya çıkardığı fiziksel hisler çok fazla olduğu için onu itmek zorunda kalana kadar klitorisime ve ağzıma yaptığı saldırıyı durdurmuyor. İçinde Tipik Pierce tarzı, fazla uzaklaşmıyor, ben orgazmdan inerken beni tutmaya devam ediyor.

"Hayatımın geri kalanında her gün bunu yapmanı izleyebilirim," diye mırıldanıyor ve çene çizgime, yanaklarıma ve son olarak dudaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor.

"Her gün mü?" Boğuk bir sesle söyledim. "Vücudumun bunu kaldırabileceğinden emin değilim." Şeytani bir şekilde sırtıyor.

"Öğrenmemiz benim için sorun değil."

CHAPTER FIFTY

PIk Rck

SARA

Jordan'ın bu gece Tilly ile kalacağını haber vereyim dedim.

PIERCE

Sana sonsuza dek
borçluyum.

SARA

Biliyorum.

ONA GÖZ DEVİREN BİR EMOJI GÖNDERİYORUM, SONRA KELSIE'NİN İSMİNİ BULUYORUM VE ŞİMDİDEN PLAN YAPARAK ARA TUŞUNA BASIYORUM

randevumuzu kafamda canlandırdım. Anneme Kelsie'yi gerçek bir randevuya çıkarmak istediğimi ama Kelsie'nin başkalarına güvenmek istemediğini söylediğinde, annem bunu halledeceğini söyledi. Ve Sara'nın mesajına bakılırsa, en iyi şekilde halletmiş.

"Dur tahmin edeyim," diyor Kelsie cevap verirken, "seninle çıkıp çıkmayacağımı bilmek istiyorsun." "Uh," diye kekeliyorum, ondan böyle bir yanıt beklemediğim için ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kelsie telefonda gülüyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. "Çok tatlı olduğun için şanslısın," diyor, "yoksa beni dışarı çıkarabilmek için çocuksuz olmamı sağlamaya çalıştığın için üzülebilirdim."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, anneme sadece seni dışarı çıkarmak istediğimi söyledim. Gerisini o ve Sara halletti."

"Evet, evet," diyor, sesi neşe dolu. "Jordan şu anda yatıya kalmak için eşyalarını topluyor. Beni ne zaman alacaksın?"

Saate bakıyorum. Cinder'ı dışarı çıkarmalı, duş almalı ve rezervasyon yaptırmalıyım. "Altı iyi mi?"

"Evet, görüşürüz o zaman."

Saat tam altıda, elimde bir buket çiçekle Kelsie'nin evinin önüne geldim. Onun gibi güzel ve kadınsı oldukları için pembe gülleri tercih ettim ve en sevdiği çiçeklerin ne olduğunu bilmiyorum - ona sormam gereken bir şey.

Seksi kıvrımlarının her birini saran gri kazak elbisesi ve kremi kalçalarını gösteren diz üstü çizmeleriyle kapıyı açtığında, onu içeri alma ihtiyacıyla yerimde duruyorum. Kumral saçları düzleştirilmiş ve biraz makyaj yaparak dudaklarını daha dolgun ve öpülesi gösteriyor ve güzel yeşil gözleri ortaya çıkıyor. İster anne modunda olsun ister kafede çalışıyor olsun, Kelsie'nin görme zevkine eriştiğim her halini seviyorum ama bu hali favorim olabilir.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum ona, eğilip yanağından öpüyorum, *henüz* rujunu mahvetmek istemediğim için.

"Teşekkür ederim. Saçımı ve makyajımı yapmayalı uzun zaman olmuştu." Omuz silkiyor. "Kendimi yetişkin bir kadın gibi hissediyorum."

"Ve kesinlikle öyle görünüyorsun," diye katılıyorum, yüzünü ve vücudunu bir kez daha gözden geçiriyorum. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda yanakları pembenin sevimli bir tonuna bürünüyor.

"Senin için." Buketi ona uzatıyorum ve gözleri heyecanla açılıyor.

"Vay canına!" Onları benden aldı. "Çok güzeller." Gülleri burnuna götürüp içine çekiyor. "Ve çok güzel kokuyorlar. Teşekkür ederim."

İçeri giriyoruz ve onları masanın ortasına koyuyor. "İyi ki vazo almışsın çünkü benim vazom yok." Birkaç saniye hayranlıkla bakıyor, onları yayıyor, sonra telefonuyla bir fotoğraf çekiyor. "Özür dilerim," diyor ve omzunun üzerinden utangaç bir gülümsemeyle bana vuruyor. "Çiçekleri çok seviyorum." Sözlerinin sonunda çatlıyor ve ben de onu çevirmek için uzandığımda gözlerinin duygudan cam gibi olduğunu görüyorum. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor ve gülüyor. "Aşk kitaplarımda hep erkeklerin kadınlara çiçek aldığını okurdum ve ilk kez birinin bana çiçek aldığını fark ettim. Bunun beni neden bu kadar duygulandırdığını bilmiyorum. Yemin ederim deli değilim," diye mırıldanıyor ve bizi güldürüyor.

"Hey," diyorum ona, kalçalarının kıvrımlarını kavrayıp onu kendime doğru çekerek. "Korkunç koşullar altında biten ciddi bir ilişkin vardı. İlerlemekle ilgili herhangi bir duygu ya da tereddütün olmasaydı daha çok endişelenirdim."

"Teşekkür ederim," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Sabrınızın ve anlayışınızın benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

Hafifçe kalkıyor ve yumuşak dudaklarını benimkilere değdiriyor. Onun tatlı tadı, "randevuyu siktir et" dememi ve onu doğruca yatağa götürmemi istiyor. Bunun yerine, geri çekiliyorum ve bizi bu evden ve baştan çıkarıcı şeylerden uzaklaştırmak için elini tutuyorum.

"Peki, gündemde ne var?" Kelsie kamyona binip onun sokağından aşağı indiğimizde soruyor.

"Akşam yemeği için İtalyan yemeği ve sonrasında da bilardo oynamayı düşünüyorum."

Şık bir yer değil - restoran daha lüks bir yer olsa da - ama konuşmak ve birbirimizi tanımak için bolca zamanımız olacak. Anne olmakla meşgul olduğu için onu kıızıyla gitmeyeceği bir yere götürmenin eğlenceli olacağını düşündüm.

"Kulağa harika geliyor," diyor gülümseyerek. "Bilardoda iyi misin?"

"İyiyimdir."

"KİÇİMİN TERBİYESİYMiŞ!" KELSİE MÜZİK KUTUSUNDA ÇALAN MÜZİĞİN ÜZERİNE BAĞIRIR. "SEN LANET BİR Köpekbalığı!"

Bana şakacı bir şekilde bakıp bir kadeh indiriyor ve ben de karşımdaki kadından tamamen büyülenmiş bir şekilde gülerek başımı arkaya atıyorum.

Akşam yemeği mükemmeldi. Yemekler lezzetliydi ve sohbet doğal bir şekilde akıp gitti. Daha sonra onu Eightball'a götürdüm, erkek erkeğe gecelerimizde kardeşlerimle sık sık gittiğimiz bilardo barına. İlk başta biraz tereddütlüydü, belli ki kendi ortamının dışındaydı ama alkol damarlarında dolaşmaya başlayınca kendini bırakmaya başladı.

"İtiraf et," diyor, gömleğimin önünü çekiştirerek vücutlarımızın birbirine çarpmasını sağlıyor. "Bir havuz köpekbalığı olduğunu kabul et."

Dramatizmine kıkırdıyorum ve yanağını avuçluyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye şaka yapıyorum.

O itiraz edemedi ağzım onunkeye iniyor ve dilim ayrık dudaklarının arasına giriyor. Vücudu benimkine yaslandığında ve ağzımın içinde inlediğinde, dikkatini başarıyla dağıttığını anlıyorum.

"Bir ya da iki kez oynamış olabilirim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"İyi olmadığın bir şey var mı?" diye fısıldıyor dudaklarımı gagalayarak. "Sen mükemmel bir adamsın Pierce."

"Ben mükemmel değilim," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Kimse mükemmel değildir." "Belki de değildir." İç çekiyor. "Ama senin benim için mükemmel olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"ADLER!"

"Ne?" Ağırlık kaldırdığım yerden başımı kaldırıp bakıyorum.

"Adını üç kez söyledim. Beni duymadın mı?" Wade kaşlarını çatarak sorar. "Kusura bakma dostum. Sanırım aklımda çok şey var."

"Daha çok aklımda *biri* varmış gibi." Wade sırtıyor. "Kelsie'yle nasıl gidiyor bu arada?"

"Güzel."

Randevumuzu hatırladıkça sırtımdan edemiyorum. En son ne zaman dün geceki kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Güldük, yedik, içtik ve flört ettik. Çıktığım en iyi randevulardan biriydi ve gecenin sonunda ona iyi geceler öpücüğü verip gitmekten nefret ettim. Kendini bırakmış ve epeyce içmişti, bu yüzden isteyeceğim son şey geceyi benimle geçirdiğine pişman olmasıydı. Ayrıca bu sabah işe gitmek için erken kalkmam gerektiğini de biliyordum.

Telefonum Kelsie'den gelen bir mesajla çalıyor. Mesajının başında gülümsüyorum, sonra ikinci yarısında iç çekiyorum:

KELSIE

Günaydın! Dün gece çok eğlenceliydi. En son ne zaman böyle eğlendiğimi hatırlamıyorum. Dorothy, hasta olduğunu söyleyen birinin yerine gelip gelemeyeceğimi sordu, yani mesaj atarsan ve cevap vermezsem, sebebi budur.

Ona bu hafta zaten beş gün çalıştığını ve bir molayı hak ettiğini söylemeyi düşünüyorum ama bana "Paraya ihtiyacım var" diye cevap vereceğini biliyorum. Onun yerine mesaj atıyorum:

PIERCE

Ben de harika vakit geçirdim. İş yerinde iyi günler. Pazartesi akşam yemeği? Gelebiliriz ve sipariş verebiliriz.

KELSIE

Tabii ki! Kulağa hoş geliyor.

Wade kocaman sırtarak, "Şu haline bak, gözlerin fal taşı gibi açılmış," diyor. "Dur tahmin edeyim, mesajlaşıyorsun-"

İstasyondan gelen sesle sözleri kesiliyor. Ahizeyi kaptım, merkezden gelen bilgiyi not aldım ve ekibime ilettim. Pozisyonum gereği her zaman göreve çıkmıyorum ama küçük bir kasabada küçük bir birim olduğumuzdan ve beklenmedik bir şekilde dışarıda bir adamım olduğundan ekibimle birlikte yola çıkıyorum.

Biz vardığımızda yangın kontrolden çıkmıştı. The Inn at Christmas Valley, birkaç nesildir hizmet veren iki katlı bir oda ve kahvaltı tesisidir. Durumu değerlendirdiğimizde, durumun beklenenden daha kötü olduğunu hemen fark ediyoruz. Ne yazık ki, eski evler genellikle yangının daha hızlı yayılması ve daha fazla hasara neden olması anlamına geliyor. Telsizi kaptım ve komutları sıraladım. Orada kaç kişi olduğunu ve birçoğunun yaşlı olduğunu öğrendiğimde, komşu istasyonumuzu arıyorum ve ekibim geldiğinde onlara yardım etmek için hazırlanmaya başlıyorum.

CHAPTER SIXTY

SARA

Kızlar çok eğleniyor ve Jordan'ın tekrar geceyi geçirmesi için yalvarıyorlar. Disney Prensesleri film gecesi yapmak ve giyinip kuşanmak istiyorlar. Onlara önce sana sormam gerektiğini söyledim. Eğer sen de istersen benim için sorun yok.

EKRANIMA BAKIYORUM, NASIL CEVAP VERECEĞİMİ BİLEMIYORUM. ELBETTE, KENDİME AIT BİR GECE DAHA GEÇİRMİYİ ÇOK İSTERDİM.

-Size aksini söyleyen her bekar anne ya da genel olarak anne saçmalıyor ama aynı zamanda küçük kızımı da özliyorum.

Sara'ya mesaj atmak yerine onu aradım.

"Selam," dedi. "Mesajımı gördün mü?"

"Gördüm. Çok fazla olmadığına emin misin?"

"Kızınız bir melek. Kesinlikle çok fazla değil."

İltifatına gülümsedim. "Sorun olmadığından emin olmak için onunla konuşabilir miyim?" "Tabii ki!"

Birkaç saniye sonra Jordan telefona geldi. "Hey, anne! Yine Tilly'lerde uyuyabilir miyim lütfen?"

"Sana da merhaba."

"Özür dilerim." Kıkırdıyor. "Merhaba, seni seviyorum. Geceyi burada geçirebilir miyim, lütfen?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyorum. "Ben de seni seviyorum. Ve evet, eğer istersen yapabilirsin.

Ama yarın eve gelmelisin. Seni özledim Uğur Böceği."

"Ben de seni özledim! Teşekkür ederim!"

Bir veda bile etmeden Jordan gitti ve Sara tekrar telefona döndü. "Sanırım iyi vakit geçiriyorlar," diyor gülerek.

"Öyle görünüyor."

"Beckett bir itfaiyeci konferansı için şehir dışına çıkmak zorunda kaldı, bu yüzden sadece ben ve kızlar varız. İstersen vardiyandan sonra kahve içmeye gelebilirsin. Belki akşam yemeğine de kalırsın."

Tatlı daveti kalbimi ısıtıyor. Bu düşünce beni biraz tedirgin etse de -Pierce'i saymazsak, ki o da pek kolay olmamıştı- uzun zamandır kimseyi içeri almamıştım. Sara iyilerden biri ve onu gerçekten tanımak istiyorum.

Henüz bir aracım olmadığı için, vardiyamdan sonra eve gidip duş alacağım konusunda anlaştık. Hazır olduğumda o ve kızlar beni alacaklar. Böyle bir rahatsızlık vermekten nefret ediyorum ama o bunun önemli bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyor.

Telefonu daha yeni kapatmıştık ve oturan bir çifti selamlamak için yanlarına gidiyordum ki

Birisi Pierce'ın adını söyledi. "...ne olduğundan emin değilim. Sadece hastaneye nakledildiğini söylediler."

"Han-"

"Pierce hastanede mi?" Konuşmalarını bölerek nefes nefese kaldım.

Beyefendi başını sallar. "Birkaç kişi getirildi. Kötü bir yangın. Tüm hanı yok etti. Zavallı Mary-Beth..."

Yıkım hakkında konuşmaya devam ediyor ama benim aklıma gelen tek şey Pierce'ın hastanede olduğu.

Yaralanmış. *Yandı mı? Yaşıyor mu?* Üç yıl önceki anılar beni çok etkiledi... Sıcak.

Duman.

Boğulma.

Ölüm korkusu ve ölümün kabullenilmesi.

Hastane odasında uyanıp Jordan ve Trent'in gittiğini düşünmek.

Trent'in öldüğünü öğrenmek.

Oh, Tanrım. Pierce gitmiş olamaz.

Ne yaptığımı anlayamadan kafeden çıkıp Pierce'a ulaşmak için kaldırıma koşuyorum. Ancak kafeden birkaç blok uzaklaştığımda ona ulaşamayacağımı fark ediyorum çünkü arabam yok. Kasabada hastane de yok, yani şehirdeki bir hastaneye getirilmiş.

Telefonumu çıkarıp numarasını çeviriyorum ama cevap vermiyor. Telefonu kapatıp tekrar arıyorum ve bu kez telefona sesi geliyor, herkese müsait olmadığını ve mesaj bırakmasını söylüyor, ben de bırakıyorum.

"Pierce," diye boğuldum. "İyi olduğunu bilmem gerek. Birisi kaza geçirdiğini ve hastaneye getirildiğini söyledi. Lütfen beni ara." Telefonu kapattım ve en yakın hastaneyi Google'da aradım.

"Muhtemel bir hastayı arıyorum: Pierce Adler."

"Üzgünüm hanımefendi. Telefonda hasta bilgilerini veremiyoruz."

"En azından orada olup olmadığını söyleyebilir misin?" Yalvarıyorum, bir şey bilmek istiyorum, herhangi bir şey.

"Buraya getirildi. Ancak durumuna ilişkin herhangi bir bilgi sisteme girilmemiştir."

Ona teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra etrafıma bakıyorum ve kaldırımda durup ağladığımı fark ediyorum. Yol parasını ödeyecek param olmadığı için hastaneye gidemiyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum

-Eve yürü.

Özür dilemek ve ayrıldığımı bildirmek için Dorothy'ye mesaj attım. Sonra belki bir şeyler biliyordur umuduyla Sara'yı arıyorum. Cevap vermeyince kanepeye çöküyorum, dizlerimi çeneme kadar kaldırıyorum ve daha fazla ağlıyorum.

Bunun olma ihtimali olduğunu biliyordum. Trent'i kaybettiğim gibi Pierce'ı da kaybedebileceğimi biliyordum. Ama yine de bu riski aldım. Çünkü Pierce'a aşık oldum. Ne zaman olduğunu ya da duygularımın ne zaman değiştiğini tam olarak kestiremiyorum ama bildiğim tek şey ona aşık olduğum. Gülüşüne, kahkahasına, kızıma ve bana gösterdiği ilgiye. Eğer iyiyse, onu kendimden uzaklaştırmak yerine, ona nasıl hissettiğimi söylemeden bir anımı daha boşa harcamayacağım.

Pierce Adler'a aşığım.

Ve bu sözleri ona asla söyleyememe ihtimalim var. Onu bir daha öpememe ihtimalim var.

Onunla seviş.

Asla sahip olamayacağımız her şeyi düşünmek bedenimin hıçkırıklarla sarsılmasına neden oluyor. Düşüncelerimde ve korkularımda o kadar kaybolmuşum ki kapının açıldığını ya da onun içeri girdiğini

duymuyorum. Bir an kendimi top gibi

Kanepede, olabilecekler için yas tutarken, bir bakmışım Pierce'ın kollarındayım.

Bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım boynuna sarılıyor, bizi odama götürüp yatağa yatırırken kaybolma ihtimali varmış gibi ona tutunuyorum.

"Tatlım," diye mırıldanarak gözyaşlarımı siliyor ve bir an için rüya mı görüyorum yoksa halüsinasyon mu diye merak ediyorum.

Uzanıp yüzüne dokunuyorum: yanaklarına, burnuna... Parmak ucumu önce alt dudağında, sonra da üst dudağında gezdiriyorum.

Yumuşakça gülümsüyor ve parmağımın ucuna bir öpücük konduruyor. "Ben gerçeğim. Buradayım," diyor, sanki sessiz sorumu duyabiliyormuş gibi. "Ben iyiyim."

Daha sonra yaralandığını ve hastanede olduğunu hatırladım. Çılgınca ayağa kalkıp onu aşağı itiyorum, iyi olduğundan emin olmak için gözlerimi ve ellerimi vücudunda gezdiriyorum.

"Kels," diyor, o da doğruluyor. "Ben iyiyim bebeğim. Sana gelirken sesli mesajını duydum ama telefona cevap vermedin. Dorothy'yi aradım ve üzgün ayrıldığını söyledi."

"Aradığını duymadım," diye mırıldanarak telefonumu arıyorum. Oturma odasında olmalı. "Çok korkmuştum. Düşündüm ki..."

"Biliyorum," diyor yüzümü avuçlayarak. "Biliyorum. Sesindeki korkuyu duydum ama ben iyiyim. Omzuma bir kiriş düştü ve hiçbir şeyin kırılmadığından emin olmak için beni buraya getirmekte ısrar ettiler."

"Bir bakayım," diyorum, gömleğinin altından tutup kaldırıyorum, iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Gömleğini dikkatlice çıkarıyor ve sol omzunda oluşmaya başlamış bir çürük görüyorum. Acı verici görünüyor, ancak büyük şemada daha kötü olabilirdi. Ölmüş olabilirdi.

Ama değil. O hayatta ve iyi.

Kucağına tırmanarak dudaklarımı yaralı noktaya bastırıyorum. "Pierce," diye boğuluyorum, duygularım boğazımı tıkıyor. "Çok korkmuştum. Hastaneyi aradım ama bana hiçbir şey söyleyemediler. Sara'yı aradım ama cevap vermedi. Ben de seni aradım." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Tüm bu süre boyunca senin hayatta ve iyi olman için dua ettim çünkü..." Keskin bir nefes alıp bırakıyorum, ona ne hissettiğimi söylemem gerekiyor. "Sana aşık oldum."

Gözleri büyüyor, sonra yumuşuyor ve dudakları nefes kesici güzellikte bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni seviyor musun, tatlım?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Yangını öğrendiğimde aklıma gelen tek şey sana söyleme fırsatım olmadığı oldu. Bunun hızlı ve beklenmedik bir şekilde gerçekleştiğini biliyorum ama bu sana aşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor ve seninle olmadığım tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum. Hayat çok kısa." Omzuna bir öpücük daha konduruyorum. "Her an elimizden alınabilir." Yanaklarının her birini öpüyorum. "Artık korkmak istemiyorum."

Eğilip dudaklarımı kalbine bastırıyorum, Trent'inkinin aksine Pierce'ınki hâlâ attığı için şükrediyorum. "Artık korku içinde yaşamak istemiyorum," diyorum ona, hayat dolu ela gözleriyle buluşarak. "Sadece yaşamak, sevmek ve her şeyi seninle yapmak istiyorum."

"Tanrım, Kels," diyor boynumun kenarını tutarak. "Çok cesursun, tatlım. Yaşadığın onca şeyden sonra, bana bir şey olduğunu düşündükten sonra kalbini bana bu şekilde döküyorsun. İnanılmazsın."

Ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve ikimizin de hayatta olduğunu hatırlatan bir öpücükle nefesimi kesiyor. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yana atacak ve ardından sütyenimi çıkaracak kadar uzun süre ayrılıyor. Askıları çıkarıp yere bıraktığımda Pierce hafifçe geri çekiliyor ve göğüslerimi seyre dalıyor. Dili alt dudağında yavaşça geziniyor ve başını sallıyor.

"Çok güzeller." Göğüslerimi kaldırıyor, avuçlarının içinde ağırlıklarını hissediyor. "Çok mükemmel."

O alır

Bir tanesini ağzına aldı ve meme ucumu emerek benden bir inilti çıkardı. "Çok sevimlisin."

Sözleri karşısında donup kalıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Seni seviyorum, Kels. Sanırım seni markette gördüğüm andan beri seviyor olabilirim. Seni ve miniğini. İkiniz de benimsiniz." Eğilip alt dudağımı ısırtıyor ve acısını dindiriyor. "Söyle bana bebeğim. Benim olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, kelimeler çok kolay dökülüyor. "Çok haklısın, öylesin."

Ağzı tekrar benimkinde ve birkaç dakika boyunca öpüşüyoruz, birbirimizin içinde kayboluyoruz, ikimiz için de çok erken olması gereken sessiz sözler veriyoruz, ama ikimizin de hissettiklerimizden başka hiçbir şeyi umursamadığını biliyoruz.

Öpüşürken Pierce meme uçlarımı cımbızlıyor ve göğüslerime masaj yapıyor, kucağında kıvranıp beni uçurması için yalvarana kadar beni daha da yukarı kaldırıyor.

"Henüz değil," diye mırıldanıyor, pozisyonlarımızı değiştiriyor, böylece ben yatağa uzanıyorum, o da üzerimde geziniyor. "Hayal ettim... Kahretsin, seni elde edeceğim günün *fantezisini* kurdum... *hepinizi*. Acele etmeyeceğim ve her bir santimini ezberleyeceğim." Boynum ve göğsüm boyunca ateşli öpücükler bırakırken elleri başımın iki yanına iniyor. "Sonra, işim bittiğinde, her şeyi baştan yapacağım."

Aniden durur, kaşları çatılır. "Bekle, Jordan nerede?"

Sanki dolaptan çıkacakmış gibi etrafına bakıyor ve içimden kahkahalar yükseliyor. Aynı zamanda, bir şehvet anında bile seksten daha fazlasını önemsedığını bildiğim için kalbim yükseliyor. Pierce Adler kızımı ve beni gerçekten önemsiyor.

O bizi seviyor.

"Geceyi Tilly ile geçiriyor." Ve sonra aklıma geldi... "Bu gece çalıştığın için kahve ve akşam yemeği için oraya gitmem gerekiyordu."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdanıyor, telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor. Bir saniye sonra telefon çalıyor ve cevap veriyor, sonra da kenara fırlatıyor. "Bitti. Sadece sen ve ben varız."

Bu düşünce seksimin beklentiyle kenetlenmesine neden oldu. "Peki ya Sara?"

"Ona yarın öğle yemeğine geleceğimizi söyledim."

Eğiliyor ve öpücüğü kesip vücudumda aşağı doğru ilerlemeden önce beni birkaç saniye boyunca tutkuyla öpüyor.

Her aşk ısırığında, her yalamada ve her öpücükte, vücudum olacakların beklentisiyle geriliyor. Pierce göbeğime ulaştığında kot pantolonumun düğmesini açıyor ve fermuarı indirirken aşağı doğru öpücükler bırakıyor. Pantolonumu çıkardıktan sonra, külotla kaplı tümseğime yumuşak bir öpücük konduruyor ve ardından keskin bir nefes çekiyor.

"Siktir, bebeğim. Çok güzel kokuyorsun. Eminim tadın da bir o kadar güzeldir."

Edepsiz konuşması karşısında inliyorum ve kıvranıyorum, aklında ne varsa söylemesine bayılıyorum. "Öğrenmekten çekinme," diyorum alt bedenimi hafifçe kaldırarak.

Başını kaldırıyor, erimiş bakışları benimkilerle buluşuyor. "Aminin tadına bakmamı ister misin, tatlım?" diye soruyor, dudaklarını ıslatıyor ve sonra alt dudağını ağzına alıyor.

"Evet," diye boğuluyorum, ağzının üzerimde olmasını umutsuzca istiyorum. "Evet, ne?" diye kışkırtıyor.

"Amımı yemeni istiyorum."

Gözleri parlıyor ve ağzının köşesinde seksi bir sırıtış beliriyor, bu da sevdiğim sol gamzesinin ortaya çıkmasına neden oluyor. "Dileğin benim için emirdir."

Külotumu hızla bacaklarımdan aşağı çekerek kalçalarımı aralıyor ve ortamı yalıyor. "Sikeyim,

Evet," diye mırıldanıyor beni tekrar yalamadan önce, bu sefer klitorisime vurduğundan emin olarak.

Bana bakıp dudaklarını yalayana ve "İşte böyle bebeğim." diyene kadar ne kadar dikkatle baktığımı fark etmiyorum. Seni boşaltırken beni izle."

Birkaç parmağını yavaşça içimde kaydırıyor. Sonra bakışları benimkinden ayrılmadan uzanıp meme ucumu çimdikliyor ve vücuduma zevk şokları gönderiyor. Bunu tekrar yapıyor, bu sefer daha sert ve ben zevk ve acı karışımı bir çığlık atarken sırtım yataktan kalkıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor. "Parmaklarımı ıslatıyorsun ve ben daha başlamadım bile."

Daha başlamadı mı?

Ona ne halattan bahsettiğini soramadan, amıma vuran diliyle birlikte parmaklarını içimde daha derine itiyor. Zevk o kadar beklenmedik ve yoğun ki neredeyse yıldızları göreceğim. Klitorisime güçlü, kasıtlı vuruşlarla, tam da ondan istediğim şeyi yapmaya, beni boşaltmaya kararlı olduğu açık.

Bir parmak daha ekliyor ve daha yeni başlıyor olsa da, bu işi hemen bitirmek üzereyim- "Henüz değil," diye buyuruyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve ellerimin üzerine çeviriyor.

Dizler. Kıcıma öyle bir şaplak atıyor ki inlemeye başlıyorum. Sonra yanaklarımı kavırıyor, alt yarımı havaya kaldırıyor ve beni arkadan yemeye devam edebilmesi için beni açıyor. Daha önce hiçbir erkek o bölgeye *bu* kadar yakın olmamıştı ama birkaç parmağını içime sokarken ıslak dilinin klitorisime çarpması beni sadece zevkime odaklanmaya zorluyor.

Etrafında paramparça olup hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalmam için dilinin ve parmaklarının birkaç darbesi daha gerekiyor. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama lanet olsun, sanki onunla olduğum her an bir öncekinden daha iyi. Daha samimi, daha yoğun.

Aletin başının içime girdiğini hissettiğimde hâlâ orgazmımın dalgalarını yaşıyordum. Onu görmemiştim -yorganın altında ona kafa attığım zamanlar dışında, iyice bakabilmek için çok karanlıktı -Gerçi beni germe şeklinden uzun ve kalın olduğunu biliyorum ve içime sürtünme şekli vücudumun tekrar serbest bırakılması için yalvarmasına neden oluyor.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyorum içimde dibe vururken. "Becer beni Pierce. Lütfen, sik beni." Bana ne oldu bilmiyorum ama hareket etmesine, beni iyi hissettirmesine ihtiyacım var.

Etrafıma uzanıp göğüslerime masaj yapıyor ve beni bu pozisyonda becereceğini varsayıyorum. Ama sonra vücudumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve yukarı çekiyor, böylece sırtım göğsüne yaslanıyor, horozu bu açıyla beni daha da derine vuruyor.

"Asla dayanamayacağım," diye itiraf ediyor kulağıma. "Bu yüzden yakında gelmen gerekecek çünkü sen gelene kadar ben gelmeyeceğim."

Oh, lanet olsun. "Pierce, yapamam." Başımı sallıyorum, daha önce aynı anda birden fazla orgazm olmamıştım. "Evet, yapabilirsin tatlım," diye mırıldanıyor, diğer eliyle saçlarımı okşarken meme ucumu çimdikliyor

Dudaklarını ısıtılmış etime bastırmak için yana doğru çekip boynum ve omzum boyunca öpücükler bırakıyor. "Pierce," diye inliyorum eli önümde kayarak zaten hassas olan klitorisimi bulduğunda.

"İşte bu... Hissedebiliyorum. Çok yakınsın. Gel bebeğim. Gel ve sikimi boğarak çıkar," diyor içime girip çıkarken, varlığından bile haberdar olmadığım yerlerimi okşarken.

Aletin bana doğru şekilde vurmasından mı, meme ucumu uyaran parmaklarından mı, tenimde gezdirdiği şehvetli öpücüklerden mi, yoksa başparmağının şişmiş klitorisimi okşamasından mı -ya da belki bunların hepsinin bir kombinasyonundan- bilmiyorum ama çok hızlı bir şekilde, parlak renkler ve ardından karanlık görüşümü doldururken, ezici zevk beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Her şey sessizleşiyor ve nihayet gözlerimi açtığımda Pierce'ın kollarındayım, sıcak ela gözleri bana bakıyor.

"Çok sert boşaldın." Sırıttırıyor, beni bu kadar sert orgazm ettiği gerçeğiyle açıkça gurur duyuyor

CHAPTERS V AND VI

KOLLARIM BOYNUNA DOLANMIŞ HALDE BENİ BANYOYA TAŞIYOR VE YATAĞA YATIRIYOR.

karşı. Orgazmımın sisinde kaybolmuş, suyu açmasını ve lavabonun altında iki havlu bulmasını izliyorum. Bacaklarımı ayırıp tek bir parmağını içime sokana kadar kendime gelemiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum çünkü az önce bana yaşattığı iki orgazmdan sonra başka bir orgazmı kaldıracaklığımın imkânı yok.

"Benim dölümün seninkiyle karıştığını hissetmek." Yaramazca sırtıyor. "Hiçbir zaman sahiplenici bir adam olmadım, yine de dölleriyle dolduğunu düşünmek beni deli ediyor, tatlım. Eğer istediğim gibi olursa, seni her fırsatta boşaltacağım."

Orgazm sonrası beynim sağ olsun, az önce söylediklerini bir araya getirmem bir saniye sürüyor, ama bunu yaptığımda, unuttuğumuz önemli bir ayrıntıyı fark ederek nefes nefese kalıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Ben nefesimi tutup çıldırmaya hazırlanırken Pierce birkaç kez göz kırpmıyor. Ama sonra sadece omuz silkiyor... Omuz silkiyor!

"Pierce, beni duydun mu? Doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Hamile kalabilirim." "Eminim hamileyken çok güzel görünüyordun."

"Pierce - göbek adını bilmiyorum - Adler, bir dakika ciddi ol lütfen. Buna daha yeni başladık. Zaten bir kez kazara hamile kaldım. Aynı hatayı ikinci kez yapmak istemiyorum."

"Ben Joshua..."

"Ha?"

"Benim göbek adım Joshua ve Jordan bir hata değildi," diyor, sesi aniden ciddileşiyor. "Onu asla bir hata olarak görmeyeceğini biliyorum ve eğer hamile kalsaydın, bu bebek de bir hata olmazdı. Sevgiden doğmuş olacaklar."

Bana doğru bir adım attı ve avucunu yüzüme bastırdı. "Seni seviyorum, Kels. Eğer bebek sahibi olmaya hazır değilsen, bundan sonra korunacağım ama aramızda yaratılacak bir şey hata olmaz. Trent'i tanımıyor olabilirim ama seni tanıyorum ve Jordan yaratıldığında bunun sevgiden kaynaklandığını biliyorum. Peki, onun bir hata olduğunu sana kimin söylediğini söylemek ister misin?"

İtiraf ederken gözlerim doluyor: "Benim ailem ve Trent'in ailesi. Gençtik ve o bir kazaydı. Korunduk ama ben yine de hamile kaldım ve ailem bebeğimi aldırmanın yoksa beni keseceklerini söyledi."

"Ve sen de bebeğini seçtin," diyor yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle. "O bir sürprizdi. Yine de haklısın, o bir hata değil."

"Bizim bebeğimiz de bir bebek olmayacak," diyor. "Ama dediğim gibi, eğer bebek sahibi olmaya hazır değilseniz, benim için sorun yok."

"Öyle mi?"

"Buna karşı çıkmayacağıma eminim." Omuz silkiyor. "İçinde bebeğimle şişme düşüncesi beni tahrik ediyor." Sırıttıyor. "Ama sen hazır olana kadar pratik yapabiliriz... hem de çok."

Pierce'la birlikte olma düşüncesi beni düzenli olarak heyecanlandırıyor. Cinsel anlamda bir erkekle birlikte olmayalı yıllar oldu ve Trent'le birlikteyken bile Pierce'la olduğu gibi değildi. Adam ne yaptığını biliyor, orası kesin. Bu da beni meraklandırıyor.

"Seks yapmadan nasıl bu kadar uzun süre kalabildin?" Ağzımdan kaçırdım.

Bana eski sevgilisiyle ayrıldıktan sonra başka kadınlarla birlikte olmakla ilgilenmediğini söyledi. Birlikte olduğu son kadının o olduğunu ve bunun üç yıl önce olduğunu söyledi. Yine de, benim yanımdayken, yıllarca seks yapmamış olmak için fazla seksi görünüyor.

Pierce hafifçe geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Gerçek şu ki, son birkaç yıldır seks hakkında düşünmedim bile. Tanya'yla ayrıldıktan sonra çok acı çektim. Ona aşık olduğum için değil, onun için çok şeyden vazgeçtiğim ve o da dönüp beni aldattığı için. Kendime hayatımı yeniden düzene sokmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim, bu da beni tonlarca saat çalışmaya ve evimi inşa etmeye yöneltti."

"Ve bu arzuyu tatmin edebilecek biriyle karşılaşmadınız mı?"

Kadınların Pierce'a nasıl baktıklarını ve onun hakkında nasıl konuştuklarını gördüm. Bekar ve büyük ihtimalle evli

-Kadın bu kaşıntıyı kaşımaya seve seve yardım ederdi.

Kollarını bana doluyor, beni kucağına alıyor ve duşa taşıyor. Büyük bir duş değil ama ikimizin de rahatça sığabileceği kadar geniş. Perdeyi kapattıktan sonra sırtımı duvara yaslıyor. Sıcak suya rağmen duvar serin ve soğuk fayanslara dokunduğumda nefesim kesiliyor.

"Bakmıyordum," diye itiraf ediyor. "Ama sonra seni gördüm." Bana sarılışını sıkılaştırıyor, böylece bedenlerimiz birbirleriyle aynı hizaya geliyor. "Ve sanki sönmüş olan ateş bir anda alevlendi. Uzun zamandır dünyam soğuktu. Sonra seninle tanıştığımda, senin yanımdayken aniden sıcaklığı hissedebildim."

Onun sözleriyle göğsümde kelekler uçuşuyor. "Hiç böyle hissetmemiştim," diye fısıldıyorum, utancımı gizlemek için yüzümü boynuna gömüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Trent'leyken bu isteği, bu *ihtiyacı* hiç hissetmemiştim. Onu seviyordum. Yemin ederim sevdim, ama-

"

"Hey," diyor yüzümü kaldırıp yanağımı avuçlayarak. "Bana karşı hissettiklerin ona karşı hissettiklerini azaltmıyor ya da hafifletmiyor. Sadece farklı. Siz gençtiniz ve söylediğine göre, onun okula gitmesi ve senin bebek sahibi olman gibi pek çok stres faktörü vardı."

"Sana farklı geliyor mu? Tanya'ya karşı hissettiğinden farklı mı?"

"Çok farklı," diyor, parmak uçlarını yanağımda gezdirerek. "Onunlayken zorlanmış hissediyordum ama seninleyken çok kolay geliyor. Her zaman seninle olmak istiyorum. Seninle olmadığım zamanlarda seni düşünüyorum. Ama sadece seni değil. Jordan'ı da düşünüyorum. İkinizle de ilgilenmek istiyorum."

"Pierce," diye hayıflandım. "Kendini kötü hissetmeni istemiyorum-"

"Bu cümleyi bitirmeyi aklından bile geçirme," diyor. "Birine acıyarak yardım etmek istemekle, onu mutlu olmasının sebebi olacak kadar önemsemek arasında fark var." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ben sadece sizin mutlu olmanızı istiyorum, bebeğim."

"Mutluyum," diye itiraf ediyorum ve uzun zamandır ilk kez doğruyu söylediğimi fark ediyorum. Çok uzun zamandır numara yapıyordum, sadece her günü atlatmaya çalışıyordum. Belki para durumum

düzelmedi. Ama hayatımı yeniden yaşıyorum... Pierce sayesinde yeniden *hissediyorum*. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Pierce'ı hayatımızda istiyorum.

"Güzel," diyor başını eğip çeneme ve sonra omzuma öpücükler kondurarak. "Şimdi bu kadar konuşma yeter. Mutlu kalmanı sağlamak üzereyim."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" Utangaç bir şekilde soruyorum, boynumu emme şekli herhangi bir gösterge ise bunu nasıl yapmayı planladığını çok iyi biliyorum.

"Orgazm, bebeğim," diyor. "Sana bir sürü orgazm yaşatacağım."

"NEDEN UYUMUYORSUN?" PIERCE'IN HIRILTILI SESİ AKSI HALDE SESSİZ OLAN EVİ DOLDURUYOR.

Geceyi sevişmek ve konuşmak arasında gidip gelerek geçirdik, işin içine biraz da yemek kattık. Üçüncü ya da belki de dördüncü kez seviştikten sonra duş aldık ve yatağa girdik, ikimiz de bitkin düşmüştük. Pierce beni kollarına çekti, ben de başımı göğsüne yasladım.

O uyuyana kadar konuştuk, ama ben aynı şeyi yapmak yerine, bugün olan her şeyi düşünerek uyanık yatıyordum: Pierce'ı kaybettiğimi düşünmem, onun bana olan aşkını itiraf etmesi, benim de onu sevdiğimi itiraf etmem. Ve en önemlisi de Pierce'ın hamile kalırsam çok sevineceğini söylemesi.

İşin çılgın tarafı, bu fikrin beni olması gerektiği kadar korkutmaması. Onun harika bir baba olacağından hiç şüphem yok. Bununla birlikte, beynimin aşırı hızlanmasına neden olan şey, hamile kalmanın beraberinde getirecekleri - ya da hamile kalmanın beraberinde getirmesi gerekenler.

"Evlenmek istiyorum," diye geveliyorum, düşüncelerimin sadece yarısını dile getirdiğimi fark edince irkiliyorum. "Demek istediğim... Tekrar hamile kalmadan önce evlenmek istiyorum."

Pierce yan tarafına dönüyor, yumruğunu şakağının altına dayıyor ve sanki birkaç dakika önce uyumuyormuş gibi tüm dikkatini bana veriyor.

"Trent öldüğünde Jordan ve benim elimizde hiçbir şey kalmamıştı. Araba yok, ev yok, para yok. Gençtik ve bir şey olacağını hiç düşünmemiştik, bu yüzden geleceği düşünmedik. Bir dahaki sefere hamile kaldığımda, bunun evlendikten ve finansal olarak istikrarlı olduktan sonra olmasını istiyorum.

"Hamile kalmamın sorun olmayacağından bahsettiğini biliyorum ama ikimizin de sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum. Kendimizi o ana kaptırmıştık. Bir bebek çok fazla iş demek ve ben zaten çalışmak zorunda olduğum için Jordan'la çok fazla zaman geçiremedim. Ayrıca, hâlâ üniversiteyi bitirmem gerekiyor." Yıllarca sürececek bir eğitim sürecini düşününce iç geçiriyorum, bunun gerekli olduğunu biliyorum ama yine de korkuyorum.

"Hey," diyor Pierce, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Anlıyorum. Hayallerin var. Hemşire olmak istiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Sorgulayan bir kaş kaldırdığında, detaylandırıyorum. "Birçok feminist bunu söylediğim için benden nefret eder ama benim okula gitmek ya da çalışmak gibi bir arzum yok. Gençken hep üniversiteye gitmeyi planlamıştım ama ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Benim büyüdüğüm evde üniversiteye gidip gitmeyeceğin değil, *nereye gideceğin* önemliydi, bu yüzden başka bir seçeneğim yoktu.

"Sonra hamile kaldım ve evde oturan bir anne oldum ve bunu çok sevdim," diyorum, Jordan'la geçirdiğim zamanın ne kadar değerli olduğunu hatırladıkça boğuluyorum. "Trent öldükten ve bize hiçbir şey bırakmadıktan sonra, kızıma bakabilmek için üniversiteye gitmem gerektiğini biliyordum. Hemşirelik hoşuma gidecek bir şey gibi görüldüğü ve iyi para kazandırdığı için onu seçtim."

"Ama hemşire olmak istemiyorsun," diye açıklıyor Pierce.

"Ben anne olmak istiyorum... evde oturan bir anne. Eğer bunu yapamazsam, başka bir bebek sahibi olmak istemiyorum."

Kocamla maddi durumumuz düzelene kadar evde kalabilirim. Bazı kadınların ev dışında çalışmayı sevdiğini biliyorum ve bence bu harika bir şey. Herkes hayatta ne yapmak istiyorsa onu yapmalı. Bana gelince, ben evde olmayı seviyordum. Yemek yapmayı, temizlik yapmayı, Jordan ve Trent'e bakmayı seviyordum. Trent'in vefatından sonra çalışmak zorunda kaldığım için onunla geçireceğim yılları kaçırdığımdan nefret ediyorum.

"O artık okulda, bu yüzden çalışma saatlerimin onunkilere uymasını sağlıyorum. O zaman bile, sınıf partileri ve okul gezileri gibi pek çok şeyi kaçıyorum. Ve kızımın yanında olmak yerine faturaları ödemek için endişelenmek zorunda kalıyorum. Eğer bir bebeğim daha olsaydı, çalışmak istemezdim. Evde olmak isterdim." Omuz silktim ve hafifçe kıkırdadım. "Özür dilerim, gecenin bir yarısı bu kadar derine inmek istememiştim."

Pierce kalçamın kıvrımını kavrayıp beni kendisine doğru çekerek, "Derinlere inmen hoşuma gidiyor," diyor. "Benimle konuşacak kadar rahat hissetmeni seviyorum. Kels, seni seviyorum. Her geçen gün sana daha çok aşık oluyorum. Bazılarına çılgınca gelebilir ama ben seninle ve Jordan'la bir gelecek ve bir sürü bebek istiyorum. Seninle evlenmek ve benimle birlikte evime taşınmanızı istiyorum."

Az önce söylediği her şeyi canlı bir şekilde hayal edebilmeme rağmen, "Sadece çok kısa bir süre oldu," diye belirtiyorum. Yatakta tembel sabahlar, aile yemekleri, birlikte geçirilen tatiller...

"Biliyorum," diye kabul ediyor. "Ama bana kalsa yarın seninle evlenirdim." Omuz silkiyor. "Ama bunun sadece benimle ilgili olmadığını biliyorum. Jordan'ı da düşünmemiz gerekiyor. Ve sen de haklısın. Ailemizi büyötmeye karar verdiğimizde kendini güvende hissetmeyi hak ediyorsun. Eğer bir mucize olur da bu gece hamile kalırsan, benim için sorun değil ama ileride korunacağız. Yani o adımı atma zamanı geldiğinde, bunun doğru şekilde yapıldığından emin olacağız."

Yüzümün yan tarafını okşuyor. "Ve tatlım, senin evde çocuklarımızla kalmandan daha çok istediğim bir şey yok. Okula gitmek istemiyorsan gitme. Feminizmi siktir et. Hayat, toplumun uygun gördüğünü düşündüğün şeyleri yaparak geçirmek için çok kısa."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, kalbim bu adama karşı büyük bir sevgiyle dolup taşıyor. "Peki, buradan nereye gidiyoruz?"

"Her seferinde bir gün alıyoruz. Şunu bil ki sen ne zaman hazır olursan ben de hazırım... evlilik, taşınma, tüm o lanet bebekler. Ben varım."

Eğilip beni şefkatle öpüyor ve ben de bacağımla onun etrafına dolayarak kendimi onun sıcaklığına doğru sürtüyorum. İkimiz de çıplak olduğumuzdan, sert uzunluğu am dudaklarımın arasından kayıyor ve bacağımla daha yükseğe kaldırıyorum, böylece içeri kayması için ona kolay erişim sağlıyorum.

"Üzgünüm tatlım," diye inliyor, hafifçe geri çekilerek. "Her ne kadar içine girmek istesem de dükkânlar kapalı ve yanımda hiç prezervatif yok."

Söylediklerinden hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. Tahrik oldum ve onu içimde istiyorum. Artık bana seksin ne kadar iyi olabileceğini gösterdiğine göre, bağımlıyım.

"Bu gece zaten birkaç kez yaptık," diye fısıldıyorum, elimi şaftına doğru kaydırıyorum, böylece onu içime yönlendirebiliyorum. "Bir kez daha ne demek?"

"Bu senin kukunun konuşması," diyor kıkırdayarak. "Her ne kadar onu dinlemek istesem de, mantığın sesi olacağım ve hayır diyeceğim." Dudaklarımı öpüyor, sonra ağzıma doğru mırıldanıyor: "Ama merak etme, içine girmeden de seni çok iyi hissettirebilirim."

"Hiçbir şey içimde olduğun kadar iyi hissettiremez." Suratımı asıyorum, sonra başparmağı klitorisime değince inliyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

CHAPTER 1

"PIERCE!"

Jordan, pembe prenses görünümlü kabarık bir elbise giymiş, makyajı yapılmış ve başının tepesinde bir taç var, koşup kollarını bacaklarıma doluyor ve beni şok ediyor. Elbette son birkaç haftadır yakınlaşmıştık ama henüz *seni gördüğümde sarılma* aşamasına geldiğimizi bilmiyordum. "Tilly'nin annesi senin bir yangında öldüğünü söyledi ve ben çok korktum. Babam gibi cennete gittiğini sanmıştım." Yüz hatlarında korku ve rahatlama karışımı bir ifadeyle bana baktı ve hiç düşünmeden onu kollarıma çektim.

"Ben iyiyim, Prenses."

"Serçe parmağınla mı yemin ediyorsun?" Minik serçe parmağını kaldırıyor, ben de kendi serçe parmağıma takıyorum.

"Yemin ederim. İtfaiyeci olmak benim işim. Yangınlara gidip insanları kurtarmak için eğitildim.

Bana hiçbir şey olmayacak."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Babam bir yangında öldü. Keşke orada olsaydın. O zaman onu kurtarabilirdin, değil mi?"

"Denerdim," diye boğuluyorum, boğazımdaki yumru konuşmamı ya da yutkunmamı zorlaştırıyor.

"Atlara binebilir miyiz?" diye soruyor, birine kamçı etkisi yapabilecek bir çabuklukla konu değiştirerek.

"Elbette, ama önce öğle yemeği yiyelim. Çok lezzetli yemekler yaptığınızı duydum."

"Çay partisi veriyoruz!" Tilly mutfaktan çıkıp doğruca bana doğru koşarak haykırıyor. Jordan'ı yere bıraktım ve yeğenime sarıldım.

"Bir prenses çay partisi," diye ekliyor Jordan. "Bir gün, annenin çok parası olduğunda, Disney'e gideceğiz ve prenseslerle çay içeceğiz. Değil mi anne?" Jordan onay için annesine bakıyor.

Ona baktığımda gözlerinin ıslak olduğunu fark ediyorum ve bir an için nedenini merak ediyorum. Ta ki Jordan'la az önce yaptığımız konuşmayı hatırlayana kadar.

"Hey," diyorum, onu kollarıma çekerek. "Ben iyiyim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Ama Jordan'ı düşünmedim bile. Kendimi sana o kadar kaptırmıştım ki onu aramayı unuttum. Yaralandığını bildiğinden ya da endişelendiğinden haberim yoktu. Seni kaybedebilirdik Pierce." Burnunu çekerek hıçkırıklarını bastırdı ve ben de ona daha sıkı sarıldım.

"Beni kaybetmeyeceksin." Onu nazikçe öpüyorum, doyamadığım yastık yumuşaklığındaki dudaklarının tadını çıkarıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bak Tilly, Pierce annemi öpüyor!" Jordan kıkırdıyor.

"Demek ki evlenecekler ve biz de kardeş olacağız!" Tilly bağılıyor.

"Gerçekten mi?" Jordan soruyor.

"Hayır," diyor Kelsie, balonlarını patlatarak. "Eğer evlenirsek, bu sizi kuzen yapar." "Kuzen olmak istiyorum!" diye bağıyor iki kız da, heyecanla zıplayıp duruyorlar.

"Anne, Pierce'la evlen!" Jordan ekliyor. "O zaman Tilly gibi bir erkek kardeşim olacak!" "Bebek kardeş mi?" Soruyorum.

"Anne ve babanın bir bebeği olacak!" Tilly bağıyor.

"Sara!" Ben bağıyorum.

Bir saniye sonra baldızım elinde düzinelerce küçük sandviç ve tatlıyla dolu üç katlı bir tepsiyle mutfaktan çıkıyor. "Hey," diyor nefes nefese. "Kusura bakma, mutfakta işimi bitiriyordum da-" Hepimizin ona baktığını görünce olduğu yerde durdu ve iç geçirdi. "Kızlar ağızındaki baklayı çıkardı, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Yeğenime hamile misin?"

"Öyleyim," diyor, yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Kızlar Beckett'la konuşurken beni duydular ve kimseye söylemeyeceklerine söz verdiler." Suçlu görünme nezaketini gösteren kızlara şakacı bir şekilde bakıyor.

"Özür dilerim," diyor Jordan kaşlarını çatarak. "Anneme ve Pierce'a evlenirlerse benim de bir kardeşim olacağını söylüyordum, çünkü anneler ve babalar bebek sahibi olur ve ben de Tilly gibi bir kardeşim olsun istiyorum."

Sara benden Kelsie'ye bakıyor ve bir kahkaha atıyor. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Jordan bizi öpüşürken gördü," diyorum omuz silkerek. "Ve her şey o andan itibaren gelişti." "Yani evlenmiyor musunuz?"

"Oh, öyleyiz," diyorum, Kelsie şakacı bir şekilde - belki de o kadar şakacı değil - göğsüme vurup sessizce susmamı söylediğinde irkiliyorum. "Ne? Hazırsınız... Sen hazır olur olmaz. Kızını duydun. Bir erkek kardeş istiyor."

"Pierce," diye tıslıyor Kelsie. "Birincisi, bebeğin erkek olup olmayacağını bile bilmiyoruz ve-" "Bebeğimiz mi olacak?" Jordan çığlık atıyor. "Yaşasın!"

Kelsie, kendisine şaşkınlıkla bakan kızının önünde diz çökmeden önce bana ters ters bakarak, "Hayır, Aşkböceği," diyor. "Pierce ve ben çıkıyoruz. Bu erkek ve kız arkadaş olduğumuz anlamına geliyor. Bir gün evlenmeyi ve bir bebek daha yapmayı umuyoruz."

"Ne zaman?" diye soruyor ve beni kıkırdatıyor.

"Emin değiliz," diyor Kelsie. "Eğer evlenirsek, bu Pierce'ın yanına taşınacağımız anlamına gelir ve-"

"Pierce nerede yaşıyor?" Jordan soruyor.

"Benimle birlikte!" Tilly haykırır.

Jordan'ın gözleri büyüdü. "Burada Tilly ile mi yaşıyorsun? Sindirella'yla birlikte kendi evinde yaşadığını sanıyordum."

"Hayır Prenses," diyorum kahkahalarımı bastırmaya çalışarak. Ama kahretsin, bu çocuk çok sevimli ve kesinlikle davama yardımcı oluyor. "Evimde Cinder'la birlikte yaşıyorum ama arazide yaşıyorum. Tilly, annem, babam, kardeşlerim ve ben hepimiz bu çiftlikte yaşıyoruz."

"Atlarla birlikte mi?" diye soruyor, ses tonuna umut karışmış bir şekilde. "Evet." Başımı sallıyorum.

"Hepimiz burada atlarla birlikte yaşıyoruz."

"Buraya taşınmak istiyorum, lütfen," diye yalvarıyor, ellerini birleştiriyor ve annesine en sevimli yavru köpek bakışlarını atıyor. "Lütfen anne."

Kelsie, "Bu odanızdan ayrılmanız anlamına gelir," diye açıklıyor.

"Evet, ama yeni evinde bir odası daha olacak," diyorum kayıtsızca. "Ve onu boyayabiliriz ve"

Nasıl isterse öyle süslesin," diye ekliyorum, duygusal rüşvetin üstünde değilim. "Pierce, hiç yardımcı olmuyorsun," diye inliyor Kelsie.

"Gerçekten onu benim yanıma taşınma isteğinden vazgeçireceğimi mi düşünüyorsun? Bana kalsa bugün taşınırdınız ve Noel'e kadar evlenmiş olurduk."

"Lütfen, anne!" Jordan yalvarmaya devam ediyor.

Kelsie ayağa kalkarak, "Göreceğiz," diyor.

"Göreceğiz ve belki her zaman hayır demektir." Jordan suratını asıyor. Kelsie'yi hedef alan bir sırıtişla, "Elimden gelirse olmaz," diyorum.

"Bunu daha sonra tartışsak nasıl olur?" Kelsie öneriyor. "Şu anda, tüm diyarlardaki en güzel prenseslerle bir prenses çay partisi yapmak istiyorum."

Onun sözleri, prenses gibi giyindiklerini hatırlayan küçük kızların hızını değiştirmesine neden oluyor. Jordan sandalyesine tırmanarak, "Sandviçlerin yapılmasına yardım ettim," diyor.

Jordan'ın yanına oturan Tilly, "Çayı da ben koydum," diye ekliyor.

"Demek hamilesin, ha?" Sara'ya onu yandan kucaklayarak söylüyorum.

"Üç aylık olduk. Bugün izinli olduğun için herkese bu akşam yemekte söyleyeceğiz." "Tebrikler."

Şakağından öptüm, sonra oturdum.

"Henüz başka kimse bilmiyor," diyor. "O yüzden bu geceye kadar kimseye söyleme. Tamam mı?"

"Endişelenmeniz gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum." Kıkırdıyorum ve tabaklarını yemekle dolduran küçük kızlara doğru başımı sallıyorum.

Sara gülerek, "Evet, muhtemelen oraya varır varmaz bunu duyurmalıyız," diyor.

"Eğer herkese söyleyen sen olmak istiyorsan, bu muhtemelen iyi bir fikir," diye kabul ediyorum.

"Beckett yemeğe geliyor mu?"

"Evet, şimdi eve doğru yola çıktı. Bizimle ailenizin evinde buluşacağını söyledi."

Kelsie'ye baktığımda onu masanın karşısında otururken buluyorum, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok. Sara'nın elini sıkıyorum, sonra Kelsie'ye doğru yürüyüp yanına oturuyorum.

"İyi misin?" Kimse duymasın diye fısıldıyorum.

"Senin yanına taşınmaya bu kadar sıcak bakmasını beklemiyordum," diye fısıldıyor.

"O sadece beş yaşında, Kels. Çocuklar ebeveynlerine güvenir ve bizi öpüşürken gördü, bu da ona beni önemsedğini gösterir. Bir de buna arazide atlarımız olduğu gerçeğini eklersek, Tilly ile yan yana yaşamak anlamına gelir. Hiç şansın yoktu."

Kelsie şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Yani senin yanına taşınmak kaçınılmaz olduğuna göre, şimdi pes etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimiz buluştuğunda, ciddi olduğunu umuyorum. Eğer öyleyse, erkekleri memnuniyetle alırım ve kızların eşyalarını akşam olmadan evime taşıırım. Sonra bir kahkaha patlatıyor ve başını sallıyor. "Bu gece senin yanına taşınmayacağız!" diye fısıldıyor. "Sen delisin."

"Ne kadar sürer?" Neyle çalıştığımı bilmek istediğim için soruyorum.

"Her şeyi doğru yapmak istiyorum," diye mırıldanıyor, yanakları hızla sevmeye başladığım pembenin o güzel tonuna dönüyor. "Randevu, nişan, evlilik, taşınma, bebekler... bu sırayla."

Bir zaman aralığı vermediğini, sadece bir sipariş belirttiğini fark edince eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, yarın kuyumcuya gitme planları yapmaya başlamıştım bile. "Tamamdır, tatlım."

YAVRU KÖPEK HEYECANLA YÜZÜNÜ YALARKEN JORDAN "SINDIRELLA BENİ ÇOK SEVİYOR," DIYE

MIRILDANIYOR.

"Annem ve ben sizinle yaşarken, Sindirella benimle uyuyabilir mi?"

"Cinder şimdilik kafesinde uyuyor, ancak eğitildikten sonra sizinle birlikte olmak da dahil olmak üzere her yerde uyuyabilir."

"Vay canına," diye soluk soluğa kalıyor Kelsie, "her şeyi göze almışsın, ha? Sırada ne var? Prensesleri görmesi için onu Disney'e götürmeyi mi teklif edeceksin?"

Ona bunun çoktan hazır olduğunu söylemek istiyorum ama bu iki kızım için de sürpriz olacak. Bunun yerine omuz silkip kapıyı açıyorum ki Cinder dışarı koşup işini yapabilsin. Onu dünden beri görmemiştim. Kardeşim Jackson dün gece onu istasyondan alıp benim için onunla ilgilenecek kadar kibardı, ben de akşam yemeğinden önce onu alıp alamayacağımızı sordum. Tabii ki Jordan da Cinder'ı çok sevdiği için kabul etti.

"Yani..." Patikadan aşağı doğru yürürken kolumu Kelsie'nin omuzlarının arkasına atıyorum ve Jordan ile Cinder'ı ilerideki gölete doğru koşarken takip ediyorum. "Önümüzdeki Cumartesi Noel festivali var. Jordan ve sen de benimle gelerseniz çok sevinirim."

Artık Kelsie'nin işlerin nasıl yürümesini istediğini bildiğime göre, bir tür plan hazırladım. Her şey bu hafta ona bir randevu sürprizi yapmakla başlıyor -sadece Sara'yı kızlara bakması için ikna etmem gerekiyor- festivalde ona evlenme teklif etmek, Noel'de evlenmek ve yılbaşından önce ikisinin benim evime taşınmasıyla sona erecek.

"Çalışmak zorunda olduğunu sanıyordum," diyor.

"Kurt ile vardiyaları değiştirdim. Noel festivali umurunda bile değil. Takıntılı olduğu bir rock grubunu izlemek için bilet almış. Onun vardiyasında çalacaklarmış, biz de değiştirdik. Bu hafta Çarşamba ve Perşembe çalışacağım."

"O halde seninle festivale gelmeyi çok isteriz." Kelsie yanıma doğru eğiliyor ve ben de başımı eğerek onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Jordan Noel Baba'yı göreceği için heyecanlı."

"Mükemmel." Şakağının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Bu bir randevu." Ve umarım bir nişan...

"NEYE GIDIYORSUN?" ANNEM ÇIĞLIK ATIYOR -HEYECANLA MI YOKSA INANMAYARAK MI, EMİN DEĞİLİM.

"Sence de çok erken değil mi?" Sara soruyor.

Sara ve Beckett küçük bir erkek çocuk beklediklerini açıkladıktan sonra oturduk ve annemin meşhur ev yapımı dolmaları ve sarımsaklı ekmeğiyle birlikte lezzetli bir akşam yemeğinin tadını çıkardık. Hepimiz tıka basa doyduktan sonra kızlar Cinder'ı dışarıda oynamaya götürüp götüremeyeceklerini sordular, ben de bulaşıkları yıkamayı teklif ettim, böylece annem ve Sara ile yalnız konuşabilecektim. Eğer tüm bunların istediğim gibi gerçekleşme şansı varsa, onlara ihtiyacım olacak.

"Annemle babam çok çabuk nişanlandılar," diyorum anneme doğru başımı sallayarak. "Nişanlanmamış olsalar bile Kelsie'nin aradığım kişi olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Onu ve Jordan'ı gördüğüm andan beri, bir gün onları seveceğimi ve bakacağımı biliyordum. Yanlış kadınla yıllarımı boşa harcadım, sonra da onunla kalma aptallığının beni acılaştırmasına izin verdim. Ben sadece Kelsie ile birlikte olmak istiyorum ve neden beklememiz gerektiğini anlamıyorum."

"Tamam," diyor Sara. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Anneme bakıyorum, kabul etmesi için dua ediyorum. Kabul etmemesi benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama ailemiz birbirine yakın, bu yüzden ailemin desteğini almayı tercih ederim.

"Ben senin arkadayım," diyor annem. "Her zaman."

CHAPTER NINTH

"İYİ AKŞAMLAR. BU TELEFON YARIN OKULUN KAPALI OLACAĞINI BİLDİRMEK İÇİNDİR..."

Sesli mesajın geri kalanını dinlerken hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. Görünüşe göre bu gece geç saatlerde bir kar fırtınası bekleniyor. Jordan'ın okulu kapalı olacak, bu da kafenin de kapalı olacağı anlamına geliyor. Bütün hafta boyunca yerel haberlerde konuşulduğu için bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama hava durumu uzmanlarının yanıldığını umuyordum - bu ilk kez olmazdı.

"Sorun nedir?" Pierce beni sıçratarak soruyor. Kalçalarımın kıvrımlarını kavlıyor ve beni hafifçe kendine doğru çekerek yüzümün yan tarafını çerçevesiyor. "Kimdi o?" Elimdeki telefona doğru başını sallıyor.

Cebime atıyorum ve başımı sallıyorum. "Fırtına nedeniyle yarın okul yok."

"Kar tatili," diyor Pierce. "Bu gece yağması beklenen kar miktarı düşünüldüğünde mantıklı. Peki, neden biri en sevdiğin kitabı mahvetmiş gibi görünüyorsun?"

Benzetmesine kıkırdıyorum. Aşk romanları okumaktan bu kadar hoşlanmamı eğlenceli ve ilgi çekici buluyor. Hatta birkaç kez, şaka yollu not aldığını söyleyerek ona birkaç sahne okumamı bile istedi. Gerçi Pierce'ın not almasına gerek yok, çünkü kitap sevgilisi olayını çok iyi biliyor. Bu adam okuduğum kahramanların yarısını utandırıyor.

"Kar tatili iş yok demek." Para konusundan nefret ettiğim için umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkiyorum. Pierce'ın çok parası var, benimse hiç yok, ama onun bana bakmak zorunda olduğunu hissetmesini hiç istemiyorum - bunu açıkça istemesine ve buna ihtiyaç duymasına rağmen.

"Biliyorsun," diyor beni daha da yaklaştırarak ve dudakları kulağıma yaklaştırmaya çalışarak. "Kar günlerinin bazı avantajları var." Kulak mememi hafifçe çekiştiriyor, sonra kulağımın hemen altındaki hassas noktayı öpüyor.

"Ne gibi?" Vücudumu bir ürperti kaplarken inliyorum ve Pierce kıkırdıyor. "Sabahı yatakta geçirmek gibi."

"Beş yaşında bir çocukla mı? Mutlu değil-" "Anne!" Jordan bağırıyor, sözümü kesiyor.

Pierce'ın beni bırakmasını bekleyerek arkamı döndüm. Bunun yerine beni kendine doğru çekiyor, böylece sırtım göğsüne yaslanıyor, çenesi omzuma dayanıyor.

"Anne, Pierce, tahmin edin ne oldu?" Jordan önümüzde durmuş, yüzünde kocaman bir sırıtışla soruyor.

Pierce, "O kadar çok şekerleme yedin ki bir lokuma dönüştün," diye mırıldanıyor.

Yemekten sonra şenlik ateşinin etrafında oturmak ve şekerleme kızartmak için dışarı çıktık. Telefonum okuldan gelen aramayla çaldığında içeride tuvaleti kullanıyordum.

"Ne? Hayır, aptal!" Jordan kıkırdıyor. "Lokum gibi mi görünüyorsun?" Kollarını iki yana açıp

ve kalın, beyaz ceketıyla öyle sayılır.

Pierce beni bırakarak, "Pofuduk, beyaz bir lokuma benziyorsun," diye alay ediyor. Jordan'ı belinden tutup kaldırıyor ve kanepeye doğru götürüyor. Onu yavaşça yere bırakarak gıdıklamaya başlıyor. "Sanırım bu lokumu kızartmamız gerekiyor. Sen ne dersin, Kels?"

"Eminim tadı çok güzeldir," diyorum ve onu gıdıklamaya katılıyorum. "Onu bir graham krakerinin üzerine çikolata ile yapıştırabiliriz."

"Asla olmaz!" Çığlık atıyor. "Ben lokum değilim!" Pierce ve ben onu biraz daha gıdıklarken kıkırdıyor. "Kesin şunu!" Kollarını ve bacaklarını sallayarak gülüyor. "Ben bir lokum değilim. Ben bir insanım!"

"Oh," diyor Pierce sahte bir şaşkınlıkla. "Emin misin?"

"Evet," diyor ona, sesi kızgın. "Tahmin etmeni istediğim şey bu değildi." "Oh," diyor tekrar. "Tamam, ne oldu?"

"Tilly'nin

büyükannesi..."

"Marta," diye

düzelتيyorum.

"Evet, o! Yarın okul olmadığı için Tilly'yle bu gece onun evinde kar partisi yapabileceğimizi söyledi. Gidebilir miyim lütfen?" Jordan alt dudağını patlatarak ve kirpiklerini kırıştırarak yalvarıyor.

"Kar partisi nedir?" Ben soruyorum.

"Kar için bir parti!" Jordan çok açılmış gibi söylüyor.

"Tamam..." Biraz şaşkın bir şekilde başlıyorum ama Jordan kelimeyi duyuyor ve heyecanla çığlık atıyor, tamam dememi evet sanıyor.

"Teşekkür ederim, anne!" Kollarıma atladı ve bana sarıldı. Sonra ben bir kelime bile edemedim dışarı çıktım.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordum.

"Jordan'ın geceyi annemle geçirmesini kabul etmiştin." Pierce sırtıyor ve içimden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyor. "Bu da kar partisi yapacağımız anlamına geliyor... hem de benim yatağымda." diye ekleyince düşüncelerim doğrulanıyor.

Kar partisinin *Frozen* filmini, atıştırmalıkları ve oturma odasında bir kale inşa etmeyi içeren bir pijama partisi olduğunu öğrendikten sonra sabah uyanıp karda oynuyoruz -AKA Marta'nın her iki oğluna da kadınlarıyla baş başa bir gece vermenin tatlı bir yolu- herkese iyi geceler diyor ve Pierce'in evine geri dönüyoruz.

İçeri girdiğimizde Cinder yanımızdan geçip doğruca yemeğine ve suyuna koşuyor. Ceketimi çıkarıp portmantoya asıyorum, sonra da botlarımı çıkarabilmek için bankın üzerine oturuyorum.

Ayağa kalktığımda, Pierce'in evine yeni gözlerle bakmak için bir an ayırıyorum. Artık Jordan'la benim yanına taşınmamızı istediğini açıkça belirttiğine göre, burayı evimiz olarak hayal etmeye çalışıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde bu oldukça kolay oluyor. Oturma odası tamamen kahverengi deri ve ahşaptan oluşuyor ve rahat bir görünüm veriyor. Duvarlar biraz çıplak. Duvarları kaplayan aile portrelerini hayal edebiliyorum: Jordan'ın okul resimleri, aile tatilleri, düğün fotoğrafları, eğer bebeğimiz olursa...

Mutfak, yemek pişirmeyi ve ailemi beslemeyi kolaylaştıracak, hatta keyifli hale getirecek son teknoloji aletlerle güzel.

Yemek masasında altı kişi oturuyor ve bu da Pierce'in kaç çocuk istediğini merak etmeme neden oluyor. Evi bebeklerle mi doldurmak istiyor, yoksa daha çok "dört kişilik aile" tipi bir adam mı? Bizi çocuklarımızla birlikte masada otururken, yemek yerken ve günümüzü tartışırken hayal edebiliyorum.

Düşüncelerim Trent'i en son gördüğüm zamana gidiyor - masada, günümüz hakkında konuşurken - ve bir an için içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor çünkü o gitti ve ben hayattayım. Benim bir geleceğim

varken onun hayatı

sona erdi. Asla kariyerine, ailesine ya da yaşama, sevmeye ve mutlu olma şansına sahip olamayacak.

Pierce enerjimdaki değişimi hissetmiş gibi kollarını arkamdan sarıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Aklından neler geçiyor?" diye mırıldanıyor. "Çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum."

"Trent," diye itiraf ediyorum esprisiz bir kıkırdamayla.

Pierce'ın evinde başka bir adamı düşünmemle ilgili alaycı bir yorum yapmasını bekliyorum ama Pierce böyle biri olmadığı için daha iyi bilmeliyim. O nazik, kibar ve sabırlıdır.

Ve bunu bir kez daha kanıtlıyor, beni çevirip hâlâ bana sarılırken bir damla gözyaşımı siliyor. "Peki ya o?" diye soruyor, yumuşak bir ses tonuyla.

"Mutlu olmak için hiç şansı olmadı." Burnumu çekiyorum, yanaklarımdan daha fazla gözyaşını süzülüyor.

"Buna inanmıyorum," diyor inançla. "Onu tanımıyor olabilirim ama sen ve Jordan onun yanındayken mutlu olmaması imkansız olurdu."

"Okulu ve işi vardı. Bize bakmak için elinden geleni yapıyordu ama bu çok zordu. Kürtaj yaptırmayı reddettiğimde ailem benimle ilişkisini kesti ve onun ailesi de okulu dışında hiçbir konuda yardımcı olmadı. Gençtik ve bir bebek büyütüyorduk. İkimiz de çoğu zaman yorgun ve stresliydik. Ona sürekli bunun geçeceğini söylüyordum. Mezun olacaktı ve hayatımıza birlikte başlayacaktık. Ama o hiç mezun olmadı."

Gözyaşlarım daha sert düşüyor ve boğuk bir hıçkırık salıyorum. "O gitti, hayatı sona erdi ve ben hala buradayım. Uzun süre boyunca sadece Jordan'a odaklanıp ayakta kalmaya çalıştım. Sanırım bir parçam biriyle çıkmak istemedi çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Trent ilerleyemezken ben nasıl ilerleyebilirdim ki? Sonra sen ortaya çıktın. Çok şey hissediyorum ve ilk kez hayal edebiliyorum: aile, aşk, mutluluk... Ve bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama korkuyorum."

"Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim zaten," diyor ve yüzümü avuçlamadan önce saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Biliyorum. İşinde iyisin ve iyi olacaksın. Demek istediğim bu değil." Derin bir nefes alıyorum ve Pierce'ın benden hoşlandığını belli ettiği ilk andan beri zihnimde dolaşan güvensizliği itiraf ediyorum. "Güzel bir evin, bir kariyerin var. Maddi olarak istikrarlısın, yakın ve destekleyici bir ailen var ve çok tatlı, sabırlı ve sevgi dolusun. Her kadının mükemmel erkeği gibisin..."

"Ama..." diye soruyor.

"Masaya getirecek hiçbir şeyim yok. Beş parasız, ailesi ya da arkadaşları olmayan bekâr bir anneyim. Hiçbir mal varlığım, eğitimim ya da-"

"Bu kadar yeter," diyor zorla, başını sallayarak.

Bir an şaşırdım çünkü Pierce'ın bana karşı böyle bir ton kullandığını hiç duymamıştım. Bir tür yüz ifadesi takınmış olmalıyım çünkü yüz hatları anında yumuşadı.

"Özür dilerim," diyor. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Benim ailem senin ailen olabilir, bu ev senin evin olabilir. Benim param senin paran olabilir. Okula gidip gitmediğin kimin umurunda? Kendin söyledin: Bir eş ve anne olmak istiyorsun ve benim için sorun yok."

Uzanıp diğer yanağımı çerçeveleyiyor. "Tek istediğim sensin, tatlım. Aklını, kalbini istiyorum. Seninle birlikte gelecek o sevimli küçük kıızı istiyorum. Seni daha fazla bebekle doldurmak istiyorum, eğer bizim için kartlarda böyle bir şey varsa. Seni bu evde, benimle aynı yatağı paylaşırken istiyorum. Sabahları, günleri ve geceleri seninle geçirmek istiyorum."

Hafifçe eğiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Öpücük yumuşak ve tatlı ama çok çabuk bitiyor.

"Sadece seninle mutlu olmak istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Trent öldü ama sen hâlâ hayattasın ve mutluluğu bulmayı hak *ediyorsun*. Şimdi asıl soru, bu mutluluğu benimle bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," diye ağzımdan geçiriyorum düşünmeme gerek kalmadan. Yapabileceğimi biliyorum çünkü zaten mutluyum. Ne zaman Pierce'ın yanında olsam, sanki diğer her şey yok oluyor. Sadece ben, o ve Jordan varız. Geciktirdiğim faturalar önemli değil, çoğunlukla boş olan buzdolabı bir kenara itiliyor. Korktuğum halde okula gitmek zorunda olduğum için yaşadığım stres aklımdan çıkıyor.

Pierce ile birlikteyken sadece şu ana, onunla birlikte olmaya odaklanıyorum. Gülüyorum, gülümsüyorum ve eğleniyorum. Onsuz mutlu olabilir miyim? Olurdum. Ama olmak istiyor muyum? Cevabım hayır. Pierce'ı hayatımızda istiyorum.

"Söylediğin her şeyi istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bebekleri, evi ve seninle aynı yatağı paylaşmayı. Sabahları, günleri ve geceleri istiyorum. Akşam yemeklerini, tatilleri ve aileyi istiyorum. Hepsini istiyorum ve seninle istiyorum."

"O zaman evlen benimle," diyor. "Ne?" Nefesim kesildi.

"Evlen benimle." Tek dizinin üzerine çöküyor ve kalbim hızla çarparken bana bakıyor. "Sana bu hafta sonu festivalde bir yüzük ve romantik bir teklifle evlenme teklif etmeyi planlıyordum ama bekleyemem. Hayatımın yıllarını yanlış bir kadınla, yanlış bir yolda harcadım ve sen hayatın ne kadar hassas olabileceğini ilk elden biliyorsun. Göz açıp kapayıncaya kadar elimizden alınabilir."

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü diz çöküp evlenme teklif etmesinin çılgınlığına rağmen haksız değil. İkimiz de hayatın her an değişebileceğini zor yoldan öğrendik.

"Bir günü daha boşa harcamak istemiyorum," diye devam ediyor. "Sana ve kızına aşık oldum ve benimle evlenip hayatını benimle paylaşırsan beni dünyanın en mutlu adamı yaparsın. Seni istiyorum Kelsie, sana ne kadar sahip olabilirim."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, seninle evleneceğim."

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Sonra ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor, sert dudakları dudaklarıma etrafında kıvrılıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve bizi yatak odasına götürürken öpüşüyoruz. Beni yatağın ortasına yatırdığında öpüşmeyi kesiyor ve ben dudaklarını dudaklarıma götürmesini isteyerek somurtuyorum.

"Tekrar söyle," diye rica ediyor, ağzı dudaklarıma değiyor.

Neden bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor ama beynimdeki sis dağıldıktan sonra ona duymak istediği kelimeleri söylüyorum.

"Seninle evlenmek istiyorum Pierce. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Parmakları gömleğimin eteklerine dolanıp başımın üzerinden çekerken gözleri sevgi ve arzu karışımıyla parlıyor. Sonra hızlı bir toka hareketiyle sütyenimi çıkarıyor. Kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açabilmek için yataktan aşağı kayıyor. Parmakları külotuma ve kotuma takılıyken, kumaşı bacaklarımdan aşağı çekerek beni tamamen çıplak ve onun için hazır bırakıyor.

"Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum," diyor üzerime tırmanıp dudaklarımı usulca öperken. Boynuma daha fazla öpücük konduruyor, göğüslerimde durup her birine dikkatini veriyor. Aşağı doğru inmeye devam ediyor ve gövdem boyunca öpücük üstüne öpücük konduruyor. "Bir gün bu göbek benim bebeğimi taşıyacak" diye mırıldanıyor ve göbek deliğimin hemen altındaki bölgeye kalıcı bir öpücük konduruyor.

Sözleri vücudumun çıldırmasına neden oluyor: kalbim hızlanıyor, karnımda kelekler uçuşuyor ve kadınlık organlarım ihtiyaç içinde sıkılıyor.

Sanki beni etkilediğini anlamış gibi, bacaklarımı ayırıp aklıktan ölmek üzere olan bir adamın hevesiyle beni yemeye başlamadan önce yukarı bakıp sırtıyor.

Dili klitorisimde geziniyor ve ben onun adını inlerken başım yastığa düşüyor,

Daha fazlası için yalvarıyor. Bir fiske daha, sonra bir tane daha... Daha fazla inleme... Daha fazla yalvarma... Sonra parmakları içime kayıyor, kıvrılıyor ve diliyle birlikte çalışıyor. Orgazmım beni o kadar sert vuruyor ki yıldızları görüyorum. Bacaklarım titriyor ve kalbim sanki göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Pierce'ı itmeye çalışıyorum ama o kalçalarımı tutuyor, beni yalayarak ve parmaklayarak başka bir orgazma sürüklüyor.

"Pierce!" İnliyorum, yatağın her yerine fişkırdığımdan neredeyse eminim - orgazmım *o kadar* güçlüydü. Ona durması için yalvarmak istiyorum ama aynı zamanda o kadar iyi hissettiriyor ki sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Ben orgazmdan çıktıktan sonra, "Evet," diye mırıldanıyor. "Bu tatlı amcığı her gün yiyebilirim."

Bu düşünceyle bacaklarım kasılıyor ve o da kıkırdıyor. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi?" "Evet," diye fısıldıyorum. "Yine de şu anda beni becermeni istiyorum."

Ayağa kalkıp etrafına dolanıyorum, gömleğini yumruklayıp başının üzerinden çekiyorum. Sonra manzaranın tadını çıkarabilmek için tekrar uzanıyorum. Pierce çalışmayı seven bir adam ve sert vücudu kendini adamışlığının kanıtı. Uzanarak parmaklarımın uçlarını karın kaslarının her bir çıkıntısını gezdiriyorum, ta ki kot pantolonunun üst kısmına gelene kadar. Ona kotunu çıkarmak istediğimi belirten bir bakış atıyorum ve o da itaat ediyor, kotunun düğmelerini açıyor ve boxer külotunun bandı içinde kaybolan nefis mutlu izini ortaya çıkarıyor. Bir gün o mutlu izi yalamak için yoluma devam edeceğim ama şu anda ona içimde ihtiyacım var.

Pantolonunu ve boxer külotunu kenara fırlatarak kumaşı aşağı çektiğinde, sert boyu yukarı fırlayarak karnına çarpıyor. Kalın ve yan tarafında tek bir damar var. Başı dolgun ve bir boncuk prekum dışarı bakıyor ve ağzım sulanıyor, tadına bakmak istiyorum.

"Buraya gel," diye mırıldandım.

Bana şaşkınlıkla bakıyor ama parmaklarımı şaftının etrafına doladığımda, ona dokunduğum sürece ne yaptığımı umursadığını sanmıyorum.

"Buraya kadar," diyorum hareket etmeyi bıraktığında.

Gözleri anlayışla açılıyor ve sonra öne doğru ilerleyerek göğsümün üzerine oturuyor. Bir eliyle destek için yatak başlığını kavıyor, diğer eliyle de başımı hafifçe kaldırıp kafasındaki prekumu yalarken yüzümün yan tarafını tutuyor.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Böyle devam edersen beni ergen bir çocuk gibi boşaltacaksın." "Ya bunu yaparsam?"

Ona retorik soruma cevap verme şansı vermeden, tüm uzunluğunu ağzıma ve boğazıma alıyorum.

Aletin ucu boğazımın arkasına çarptığında ve ben onun etrafında inlediğimde, çekiliyor ve başını sallıyor. "Hayatta olmaz, tatlım. Yükümü boğazından aşağı boşaltmayacağım, bu gece olmaz. Seni becermeden olmaz."

Vücudumdan aşağı doğru kayıyor ve bacaklarımı açıyor. Sert uzunluğunu kavrayarak kaygan dudaklarımın arasından geçiriyor, ben de onu içimde hissedebilmek için nefesimi tutarak içime girmesini bekliyorum.

"Pierce," diye inliyorum, bunu ilerletmesini sağlamak için kalçalarımı kaldırıyorum. Ön sevişme için her şeyi yaparım ama şu anda sadece onu istiyorum.

Bacaklarımı ve ayaklarımı onun sırtına bastırdığımda, o da içeri kayıyor ve ikimiz de birlikte ne kadar iyi hissettiğimize dair iç çekiyoruz.

"Tanrım, Kels," diye mırıldanıyor, avuçlarını başımın iki yanına bırakarak. "Sonsuza kadar senin içinde yaşayabilirim."

"Güzel, çünkü planımız bu," diye yarı şaka yapıyorum. "Şimdi, lütfen beni becer."

Açık sözlülüğüm karşısında kıkırdıyor ama dediğimi yapıyor. Bir eliyle beni ezmek için kendini benden uzak tutarken, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve yüzümü ona doğru kaldırarak kadar sertçe çekiştiriyor. İçime doğru iterken dudaklarımız aynı anda buluşuyor ve bunu hiç

istemediğim için ağzının içinde inliyorum

Bitirmek için.

Dilinin her hareketi, dişlerinin her kıvrımı, dudaklarının her kıvrımı ve kalçalarının her hamlesi beni ne kadar sevdiğini, istediğini ve bana ihtiyacı olduğunu anlatmanın bir yolu. Ben olduğum gibi yeterliyim. Ve eğer eylemleri yeterli değilse, ikimiz de serbest kalırken dudaklarıma karşı kelimeleri mırıldanıyor.

Kalplerimiz yavaşladığında ve nefes almak için biraz zamanımız olduğunda, sıcaklığını da yanına alarak hafifçe geri çekiliyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ama aşık bir adam görmek yerine tek gördüğüm pişmanlık. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Çok üzgünüm..."

"Ne için-" Ama sorumu bitiremeden, onu hissediyorum... dölünün içinden sızdığını.

Yine korunmadan seks yaptık ve o kendini suçluyor.

Endişenin düşüncelerime sızmasını bekliyorum ama aklıma gelen tek şey Pierce ve benim birlikte bir bebek sahibi olma fikrimiz. Ve şu anda onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Zaten biliyordum, ama hamile kalma ihtimali yüzünden çıldırmıyor olmam bunu doğruluyor.

"Dur," diyorum ona, göz göze gelerek. "Kendimizi o ana kaptırmıştık ve bunu yapman için sana neredeyse yalvardım." Doğrulup kollarımı ona doluyorum, ikimizin de terli ve yapış yapış olmasını umursamadan kucağına tırmanıyorum. Bizi döndürerek yatak başlığına yaslıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Ayrıca," diye devam ediyorum, "daha fazla zaman kaybetmemeye karar vermiştik, değil mi?"

Yüzü umutla aydınlanıyor ve kalbim göğsümde kabarıyor. *Evet, aradığım kişi o.*

"Ne diyorsun?" diye soruyor, benden kelimeler duymak istiyor.

"Seninle evlenmek istiyorum Pierce ve beklemek istemiyorum. Yeri ve zamanı söyle, orada olacağım."

"Noel," diyor, sanki bunu çoktan düşünmüş gibi. "Noel düğünü mü istiyorsun?" Fikrin aklıma yatmasına izin vererek soruyorum.

"Çok uygun. Jordan Noel'i sevdiği için buraya taşındınız. O sevmeseydi asla tanışamazdık ve ben hâlâ yalnız olurdum, seni dilerdim. Sanki olması gereken buymuş gibi."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Noel."

"Siktir, evet," diye homurdanıyor, beni üzerinden kaldırıp yatağın üzerine fırlatıyor. Üzerime tırmanıyor, ellerimi tutuyor ve başımın üzerinde sabitliyor. "Noel'de benim olacaksın."

CHAPTER TWENTY

TATLI BİR KOKU, SICAK BİR TEN, YUMUŞAK BİR HORLAMA, YASTIĞIMA YAYILMIŞ KUMRAL SAÇLAR. YATAĞIMDA UZANIYORUM

Kelsie yanımda uyuyordu. Başı göğsümde ve bacağı benimkinin üzerine atılmış bir şekilde uykuya daldı. Ama gece boyunca bir ara üzerimden kalktı, böylece uyanıp onu izleyebildim.

Kahretsin, benimle evlenmeyi kabul ettiğine inanamıyorum. Yüzük takmadan teklif ettiğime de inanamıyorum. Bundan daha iyisini hak ediyor ve zaten evet demesine rağmen, bunu doğru yapacağım. Mağazalar bugün kapalı ama açıldıklarında ona layık bir yüzük bulacağım. Sonra da ona düzgünce evlenme teklif edeceğim.

"Fotoğraf çekersen daha uzun sürer," diye mırıldanıyor, bir gözünü açıp bana tembelce gülümsüyor. "Madem ısrar ediyorsun." Telefonumu elime alıp bir fotoğraf çekiyorum, sonra bir tane daha.

"Pierce! Şaka yapıyordum," diye sızlanıyor ve başını kaldırıp bana doğru bakmadan önce birkaç saniye boyunca yüzünü yastığa gömüyor. "Şu anda yatak başımın ne kadar sert olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Çok güzel görünüyorsun," dediğimde gözlerini bana çevirdi.

Günaydın öpücüğü verebilmek için onu kendime doğru çekmeye çalıştığımda başını sallıyor. "Günaydın nefesi," diye mırıldanıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Umurumda değil." Başının arkasını avuçluyorum ve öpmek için yüzünü kendime yaklaştırıyorum. Teslim oluyor, bacağını benimkinin üzerinde sallıyor ve sabah öpücüğü hızla sabah seksine dönüşüyor - önyargılı olabilirim, ama bunun uyanmanın en iyi yolu olduğuna eminim.

"ANNE, PIERCE BENİM YENİ BABAM MI OLACAK?"

Jordan'ın sorusu üzerine Kelsie de ben de yaptığımız işi bırakıp ona baktık. Sabahı yatakta geçirdikten sonra giyindik ve kar günü için ailemin evindeki herkese katıldık. ATV'lere bindik, kızlar yorgunluktan esneyene kadar kardan adam yaptık ve sonra onları eve getirdim. Onları bırakmayı planlıyordum ama Kelsie beni akşam yemeğine davet etti ve kızlarımla geçireceğim zamanı geri çevirmek aptallık olurdu.

Jordan'ı uyuttuktan sonra, Kelsie ve ben film izlemek için kanepeye sarıldık. Son birkaç geceyi onunla geçirmek güzeldi ve eve, daha da kötüsü karakola gitmekten korkuyorum.

Film bittiğinde Kelsie yemeğe başlamak için kalktı ve ben de yardım etmeyi teklif ettim. Ben tavuk şehriye çorbası tarifi için sebzeleri doğrarken o da tavuğu pişirmeye başladı.

Ŗu anda ikimiz de yerimizde donup kalmış durumdayız ve Jordan'ın az önce yönelttiği soruya nasıl cevap vereceğimizi bilemiyoruz.

bir anda ortaya çıktık.

"Ne?" Kelsie muhtemelen kendine zaman kazandırmak için soruyor çünkü kızının ne sorduğunu duyduğunu biliyorum.

"Tilly'nin büyükannesinin dedesine sizin evleneceğinizi söylediğini duydum. Bu Pierce'ın benim yeni babam olacağı anlamına mı geliyor?"

Tanrım. Konuşurken Jordan ya da Tilly'nin beni duymadığından emin olmalıyım.

Bu, Jordan'ın kendisine yönelik olmayan bir yetişkin konuşmasına ikinci kez kulak misafiri oluşu.

Kelsie tencereyi ocaktan aldı ve ocağı kapattı. Sonra sakince Jordan'ın durduğu yere doğru yürüyüp önünde diz çöküyor, ben ise ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden olduğum yerde kalıyorum.

"Pierce ve benim evlenmemiz hakkında ne düşünüyorsun?" Kelsie soruyor.

"Bu bir kardeşim olacağı anlamına geliyor, değil mi?" Jordan soruyor, ben de saklayamadan homurdanıyorum.

"Belki," diyor Kelsie. "Bir bebeğimiz olsun istiyoruz ama kız mı erkek mi olacağını bilmiyoruz."

"Bir erkek kardeş istiyorum ama bir kız kardeş de eğlenceli olurdu." Jordan omuz silkiyor. "Ama sormadan benim Barbie'lerimle oynayamaz."

"Tamam." Kelsie kıkırdıyor. "Bebeğimiz olması bir yana, eğer evlenirsek Pierce'ın evine taşınmamız gerekecek-"

"Sindirella ve atlarla birlikte!" Jordan geçen günkü konuşmamızı hatırlayarak mutlulukla haykırıyor.

Kahretsin, bu çocuğu seviyorum.

"Evet," diye kabul ediyor Kelsie. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet, artık gidebilir miyiz? Sindirella ile oynamak istiyorum ve Pierce onu evde bıraktı." Jordan suratını astı, ben de gülümsememi gizledim. Yeğenlerim büyüdükçe onların yanında olsam da söylediklerinin çoğuna dikkat etmedim. Bütün çocuklar böyle mi bilmiyorum ama Jordan çok komik - gerçi Kelsie'nin alt dudağını çiğnemesine bakılırsa onu o kadar komik bulduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Jordan'ın asıl sorusuna cevap vermediği içindir.

"Hayır, şimdi taşınamayız. Evlenene kadar olmaz." "Ne zaman evleniyorsunuz?" Jordan soruyor.

"Noel'de," diyor Kelsie ona.

"Gerçekten mi?" Jordan'ın bakışları bana doğru kayıyor. "Bu benim yeni babam olacağın anlamına mı geliyor?"

Bu kez soru bana yönelik ve bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Kelsie onun annesi olsa da Jordan'ın hayatının bir parçası olmayı planlıyorum, bu da bana bir şey sorduğunda ona cevap vermek anlamına geliyor.

"Senin zaten bir baban var," diyorum ona, yerde onlara katılırken. Jordan'la göz hizasına gelene kadar Kelsie gibi diz çöküyorum. "Trent senin baban-"

"Ama o gitti," diye mırıldanıyor Jordan, sesi o kadar büyük bir hüznle dolu ki onu kollarıma alıp hayatın tüm sorunlarından korumak istiyorum, böylece bir daha asla üzülmeyecek.

"Öyle," diyor Kelsie usulca. "Ama cennette olsa bile, o her zaman senin baban olacak."

"Tamam," diye mırıldanıyor Jordan, gözleri yere düşüyor.

"Hey," diyorum, bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Senin arkadaşın olabilirim."

"Benim zaten arkadaşlarım var," diye mırıldanarak uzaklaştı ve Kelsie ile beni şok içinde fayans döşeli zeminde diz çökmüş halde bıraktı.

Jordan gittikten sonra Kelsie, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyor. "Sen mi? O küçük kızın az önce kalbimin büyük bir kısmını çaldığına eminim."

"O çok küçük. Anlamıyor. Annesi, babası ve kardeşleri olan çocukları görüyor ve onların sahip olduklarını istiyor, ama bunu aşacaktır." Kelsie sanki söylediklerinin doğru olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. Sonra mutfığa dönüyor ve yemek yapmaya devam ediyor. Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için ben de aynı şeyi yapıyorum.

Yemek hazır olduğunda Kelsie Jordan'ı masaya çağırır ve neyse ki Jordan'ın keyfi yerine gelmiştir. Yaklaşan Noel gösterisinden, bu hafta sonu Noel festivalinde Noel Baba'yla tanışacağı için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyor ve Cinder'ı ne zaman görebileceğini soruyor.

Yemekten sonra Kelsie Jordan'ı yatmaya hazırlaması gerektiğini söyledi, ben de yeterince oyalandığım ve kızların biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için eve gideceğimi söyledim.

"Ya da geceyi burada geçirebilirsin," diyor Jordan'ın duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bütün gece kendi yatağında uyur, yani o uyanmadan sen gittiğin sürece sorun yok."

"İYİ GÜNLER, NE ALABILIRIM-" KELSIE'NİN SÖZLERİ BAŞINI KALDIRIP BENİ GÖRDÜĞÜNDE KAYBOLUYOR Tezgâhta oturuyor ve yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor, eğilip bana hızlı bir öpücük veriyor. "Şikayet ettiğimden değil ama bu sabah çıkarken uğrayacağından bahsetmemiştin."

Son kısmı sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle söylüyor. Yanakları pembenin sevimli bir tonunda kızarıyor ve acaba bu sabah onu nasıl uyandırdığımı düşünüyor mu diye merak ediyorum - dilimle klitorisine masaj yaparak. İki kez boşalmasını sağladıktan sonra ona veda öpücüğü verdim ve Jordan uyanmadan sıvıştım.

Sabahı nişan yüzüklerine bakarak geçirdim ve annemin yardımıyla bir tane satın aldım. Ona evlenme teklifinin romantik ve sonsuza dek hatırlayacağı bir şey olmasını istediğimi ve Noel festivalinin doğru yer olup olmadığından emin olmadığımı söyledim. Biraz beyin fırtınası yaptıktan sonra mükemmel bir yer bulduk.

"Sana sürpriz yapayım dedim." Omuz silkiyorum, bir şey olduğunu düşünmemesi için umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Yakında çıkacağını biliyorum ve bu öğleden sonra Jordan'la bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

"Ne gibi?" diye soruyor merakla.

"Bu bir sürpriz."

"Sen ve şu lanet sürprizler." Bana şakacı bir şekilde yan gözle bakıyor. "Yirmi dakika içinde çıkacağım. Beklerken kahve ister misin?"

"*Seni* tercih ederdim ama bir kahve de olur." Ben sırtıyım, o da gözlerini deviriyor. Ama kupayı almak için döndüğünde dudaklarındaki küçük gülümsemeyi yakalıyorum.

Vardiyası bittiğinde onu almak için Jordan'ın okuluna gittik. Beni görünce annesine koşmak yerine doğruca bana yöneldi. "Pierce! Tahmin et ne oldu? Cuma günü göster ve anlat günü ve Bayan Molly sınıfa göstermek istediğim herhangi bir şeyi getirebileceğimi söyledi. Ona Sindirella'yı getirip getiremeyeceğimi sordum, o da onu getirdiğin sürece getirebileceğimi söyledi. Onu getirebilir misin lütfen?"

Ellerini birbirine kenetliyor ve bana en sevimli köpek yavrusu gözleriyle bakıyor ve ben bunu yapamasam bile, bunun olması için bir yol bulacağım. Çünkü lanet olsun, ona nasıl hayır diyebilirdim ki?

"Jordan," diyor Kelsie, tüm annelerin sahip olduğunu öğrendiğim anne tonunu kullanarak. "Eminim Pierce-" "-Cinder'ı gösterip anlatmak için okulunuza getirmeyi çok ister," diye bitiriyorum. "Cuma günü işten çıkıyorum.

sabah, o yüzden bana saat kaçta olduğunu söyle." "Gerçekten mi?" Jordan çığlık atıyor. "Teşekkür ederim!"

Kollarını bacaklarıma doluyor ve ben de gözleri cam gibi olan Kelsie'ye bakıyorum.

"Neyin var?" Kamyonetime doğru yürümeye başladığımızda soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Her şey mükemmel."

"VAY CANINA, BURASI DA NERESİ?" JORDAN E T R A F I İNCELERKEN NEFESİ KESİLİYOR.

Kızlara sıkı giyinmelerini söyledim ama nedenini söylemedim. Akşam yemeği için durduktan sonra yaklaşık bir saat kuzeyde Northwood adında küçük bir kasabaya gittik. Biletleri internette satın almıştım, kadın biletleri taradıktan sonra sergiye girdik.

"Anne, bak!" Jordan buzdan kaleleri göstererek bağıyor. "Prenses kalesi gibi." "Jordan!" Tilly, peşinde Sara ve Beckett ile bize doğru koşuyor ve Kelsie bana şöyle bir bakıyor Sürpriz.

"Geleceklerini bilmiyordum," diyor Kelsie ve Sara'nın yanına gidip ona sarılıyor. "Ne güzel bir sürpriz."

"Pierce bahsetti, biz de eğlenceli olacağını düşündük," diyor Sara gelişigüzel.

"Kelsie," diyor Beckett. "Seni tekrar görmek güzel."

Sonraki yarım saatimizi buzdan kaleleri, mağaraları keşfederek ve buz kaydıraklarından kayarak Chilly Alcove'a doğru ilerleyerek geçiriyoruz. Oraya vardığımızda güneş batmış ve kaleler aydınlanmıştı. Bu kadar yüksekte olmaları ve alanı çevrelemeleri nedeniyle sanki bir kış harikalar diyarındaymışız gibi görünüyor.

Kelsie'nin elini elime alarak onu bu gece için kiraladığım bölmeye yönlendiriyorum. Halka açık olan alanın geri kalanından farklı olarak, bu alan özel, duvarlar biraz mahremiyet yaratıyor.

Kelsie annemle babamın yanı sıra diğer kardeşim Jackson, eşi Allison ve iki çocukları Matthew ve Anna'nın da yanımızda durup bize gülümsediklerini fark edince eli benimkine dolanıyor.

Ne olduğunu sormadan onu döndürdüm ve tekrar dizlerimin üzerine çöktüm.

CHAPTER TWENTY - ON K

BİR DAKİKA ÖNCE GÜZEL BUZDAN KALELERİN TADINI ÇIKARIYORDUK, BİR DAKİKA SONRA PIERCE DIZLERİNİN ÜZERİNDEYDİ,

Ailesi etrafımızı sarmışken bana bakıyordu. Bir an için son evlenme teklifini hayal edip etmediğimi merak ediyorum ama hayal etmediğimi biliyorum. Bu da demek oluyor ki yine evlenme teklif edecek - bu kez ailesinin ve Jordan'ın önünde, büyülü bir harikalar diyarının ortasında.

"Kelsie," diye başlıyor Pierce, gözleri o kadar sevgi ve sıcaklıkla dolu ki göğsüne gömülüp bütün kış kış uykusuna yatmak istiyorum. "Evimi inşa ederken neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım. Birkaç örnek evi ziyaret ettim ve evimde isteyebileceğim veya ihtiyaç duyabileceğim her şeyin bir kontrol listesini yaptım. Ev bittiğinde etrafa baktım ve evi inceledim. Mutfakta istediğim her şey vardı, yatak odaları tam olarak hayal ettiğim gibiydi ve şömine mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. Evin her parçasını kendim tasarlamıştım ve her şey tam olarak hayal ettiğim gibi çıkmıştı ama nedense kendimi eksik hissediyordum.

"Ailem gelip bana buranın çok güzel ve mükemmel olduğunu söylüyordu ama ben her gece etrafıma bakıp neyin eksik olduğunu merak ediyordum. Sonra sen kapıdan içeri girdin ve o anda anladım ki eksik *olan bir şey* değil, biriydi."

Omzumun üzerinden bakıp başını sallıyor ve sonra Jordan yanımda beliriyor. "*Birileri*," diye açıklıyor ve gözyaşları göz kapaklarımı dikerken *bir* duygu yumağı boğazımı tikiyor.

İlk evlenme teklifi benim içindi. Aramızdaki her şey nasıl olduysa öyle oldu: o anda, yürekten ve düşünmeden.

Ama *bu* teklif sadece benim için değil, Jordan için de, çünkü biz bir paket anlaşıyoruz. Pierce ilk günden beri bunu sadece bilmekle kalmadı, aynı zamanda memnuniyetle karşıladı.

"Şimdi," diye devam ediyor, "evimin etrafına baktığımda her şeyi farklı görüyorum. Olasılık görüyorum. Sevgiyle dolu bir mutfak, aile portreleriyle kaplı duvarlar, pembeye boyanmış ve Barbie'lerle dolu yatak odası duvarları görüyorum..."

Jordan'a bakıyor ve o da sırtıyor. "Barbie'lere bayılırım."

Pierce kıkırdıyor ve bana dönüyor. "Şöminenin yanında geçirilen geceleri, yatakta geçirilen sabahları görebiliyorum..." Bana çapkınca bir göz kırptıyor ve son zamanlarda yatakta geçirdiğimiz sabahları hatırlayınca yüzüm ısınıyor. "Şimdi evime baktığımda, onu yepyeni bir ışık altında görüyorum çünkü sen ve Jordan taşındığınızda, buranın bir ev gibi hissedeceğini biliyorum."

Ceketinin cebine uzanıp siyah bir kutu çıkarıyor ve etrafımızı saran ışıkların altında parıltıyan güzel nişan yüzüğünü ortaya çıkarmak için açıyor.

"Kelsie Albright, bu evi sevgi ve mutlulukla doldurmama ve eşim olarak bir yuva haline getirmeme yardım eder misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kısa bir süre öncesine kadar sonsuza dek mutlu bir yaşamın yolumun yakınında bile olmadığını düşünürken nasıl olup da bu peri masalının içine düştüğümü merak ediyorum. "Evet," diyorum tekrar. "Evimizi sevgi ve mutlulukla doldurmaktan başka bir şey istemem."

Yüzüğü parmağıma takıyor ve ayağa kalkıyor. Yüzümü nazikçe okşayarak beni usulca öpüyor, sonra biraz daha tutkuyla. Hafifçe geri çekilmeden önce dudaklarıma karşı "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Bu Tilly gibi bir kardeşim olacağı anlamına mı geliyor?" Jordan herkesi güldürerek soruyor. "Göreceğiz," diyorum ona, tutamayacağımız sözler vermek istemediğimden.

Tartışmak için ağzını açıyor ama daha kelimeler dökülmeden gözleri Pierce'ın elindeki, az önce orada olmayan kutuya takılıyor. Uzun ve pembedir ve içinde bir kolye vardır.

"Bu senin için," diyor Pierce ona, önünde diz çökerek. "Bir prenses tacı," diye fısıldıyor hayranlıkla. "Benim için mi?"

"Evet. Annen benim kraliçem" -bana bakıp göz kırpmıyor ve düşünceli tavrı karşısında kalbim göğsümde hızla çarpıyor- "bu da seni benim prensesim yapıyor."

"Merida olabilir miyim?" Jordan soruyor. "Benim gibi saçları var ve benim favorim."

"Elbette," diyor Pierce, kıkırdamasını tutarak. Kolyeyi açıp Jordan'a takıyor, Jordan da tılsımı minik parmaklarının arasına alıp gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyor utangaç bir şekilde, kendisinden çok farklı olarak. "Sindirella benimle uyuyabilsin diye artık sizin eve taşınabilir miyiz?"

"Evlenir evlenmez," diyorum ona. "O da Noel'de olacak," diye ekliyor Pierce.

Ailesi onun kabulünü bir işaret olarak algılayıp yanımıza geliyor ve bizi tebrik ediyor.

"Tebrikler," diyor Marta bana sıkıca sarılırken. "Ailemize hoş geldin."

Aile... Jordan ve ben artık bir ailenin parçasıyız. Bu düşünce zaten dökülmek üzere olan gözyaşlarımın akmasına neden oldu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Her zaman gerçek bir ailenin parçası olmak istemişimdir."

"YÜZÜĞÜMÜ PARMAĞINDA GÖRMEYE BAYILIYORUM." PIERCE VE BEN YATAKTA UZANIYORUZ. HEMEN SONRAYDI.

Gece yarısı. Jordan onun odasında uyuyor, biz de benim odamda sarılıyoruz.

"Bugün dışarı çıkıp bir yüzük aldığına inanamıyorum." Pierce'a daha da sokulup yüzüğe hayranlıkla bakıyorum. Yüzüklerden pek anlamam ama tek kelimeyle çok güzel. Eğer kendim bir tane seçecek olsaydım, böyle bir şey seçerdim.

"Beğendin mi?" diye soruyor, ses tonunda hiç Pierce'a yakışmayan bir kırılganlık var.

"Bayıldım." Ona bakabilmek için yer değiştiriyorum. "Çok güzel ve mükemmel ama yüzük benim için önemli değil. Annemin parmağında kocaman bir yüzük var. Şatafatlı, gösterişli ve zenginliği haykırıyor ama babamla sefil bir evlilikleri var.

"Benim için önemli olan mutluluk, beni ve Jordan'ı nasıl düşündüğün ve bizimle nasıl ilgilenmek istediğin. Bana sevgi ve arzunun karışımıyla bakman. Sabırlısın, nazıksın, akıllısın ve düşüncelisin. Pierce, bize çok şey veriyorsun. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama benim verecek hiçbir şeyim yokken sen çok şey veriyorsun gibi hissediyorum. Eğer masaya getirebileceğim bir şey varsa, lütfen söyle. Ev, araba ya da yüzük umurumda değil, yeter ki mutlu olalım."

Pierce yüzünü eğip beni tutkuyla öpüyor ve vücuduma bir ürperti yayılıyor. "Sen ve Jordan'ın hayatımda olması tek ihtiyacım olan şey, tatlım. Ben basit bir adamım. Tek istediğim günlerimi

ve geceler seninle. Beni mutlu edecek şey bu."

Başımı sallıyorum, sonra başımı göğsüne koyuyorum. Biz bir dizi izlerken Pierce parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve birkaç dakika içinde rüyalarımın içinde kayboluyorum.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda Pierce gitmişti ve yattığı taraf soğuktu. Sıcaklığı da yanında götürdüğü için battaniyemi üzerime daha sıkı çekiyorum ve komodinden telefonumu alıyorum-1:00.

Telefonumun kilidini açıp Pierce'a mesaj atıyorum:

KELSIE

Kalmalıydın. Uyandım ve sen gitmiştin.

PIERCE

Siz yanıma taşınana kadar yatıya kalmayacağımızı sanıyordum.

O haklı. Jordan artık onun yanına taşınmak istediğini söylemesine rağmen, ona her şeyi adım adım iletirmek istediğimi söyledim.

KELSIE

Seni şimdiden özledim.

PIERCE

Seni daha çok özleyorum. Yarın görüşürüz. İyi geceler, tatlım.

Tekrar uyandığımda, kapı çalındı. Yarı uykulu bir halde ön kapıya doğru sürünerek gidip açıyorum. Diğer tarafta elinde iki kahve, bir kap süt ve büyük olasılıkla içinde kahvaltılık olan bir çanta taşıyan Pierce duruyor.

"Günaydın," diyor, yanımdan geçerken bana hızlı bir öpücük veriyor ve doğrudan masaya gidiyor.

Kahvaltının tadını çıkarıyoruz ve giyinip okul ve iş için hazır olduğumuzda Pierce bizi götürmekte ısrar ediyor, yürümemize izin vermiyor.

Kafeden çıkmadan önce bana veda öpücüğü verdikten sonra ona "Bir kız buna alışabilir," diyorum. "Kahvaltılık, işe gitmek için bir araç ve biraz sabah aşkı." Kirpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırıyorum, o da başını sallıyor ve başımın arkasını kavrayarak beni tekrar öpüyor.

"Buna alışsan iyi edersin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Buna alış ve bunu bekle. İyi günler."

KELSIE

Seni özledim. Keşke burada olsaydın.

PIERCE'IN GECENİN BİR YARISI GITMESİNİN İKİNCİ GÜNÜ VE BUNDAN EN AZ İLK GÜNKÜ KADAR NEFRET EDİYORUM.

Bir gece önce. Ben indiğimde kafedeydi. Jordan'ı aldık ve öğleden sonrayı evde geçirdik.

Bugün yanında Cinder vardı, bu da Jordan'ın tüm öğleden sonrasını güzelleştirdi. Pierce ve Jordan arka bahçemizde Cinder ile oynarken ben de biraz çamaşır yıkadım ve akşam yemeği hazırladım. Daha sonra bir masa oyunu oynadık, sonra da yatma vakti geldi. Cinder'ın kendi yatağında uyuması için yalvardı ama odasındaki portatif kafesinde uyuması konusunda uzlaştık.

İşemek için uyandığımda Pierce ve Cinder çoktan gitmişti ve bir parçam eksikmiş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Jordan önce Sara'da, sonra Marta'da uyurken onunla aynı yatağı paylaştığım onca geceden sonra, yalnız uyumaya geri dönmek istemiyorum.

PIERCE

Aynısından. Sadece birkaç hafta sonra aynı yatakta uyuyabileceğiz.

Çalışmak zorunda olduğu zamanlar hariç, sanırım ama ses çıkarmıyorum. Haftada beş gün izinli olması, evden uzakta uyuyacağı bir geceye değer ve kesinlikle şu anki durumumuzdan daha iyi.

PIERCE

Bu arada, annem bizi Pazar günü düğünü konuşmak için brunch'a davet etti. Onun ve Sara'nın düğünü planlamana yardım etmesini sorun etmeyeceğine emin misin?

Bana bundan bahsettiğinde, sadece o ödeyeceği için değil, aynı zamanda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için annesi ve baldızının bunu planlamama yardımcı olmak için günlerinden zaman ayırmak zorunda kalacakları için çok kötü hissettim. İkisinin de bunu yapmak için heyecanlı olduklarını söyledi. Neyse ki küçük bir şey olması konusunda anlaştık. Benim ailem ya da arkadaşlarım yok ve Noel'de yapacağımız için sadece Pierce'ın ailesi katılacak.

KELSIE

Tabii ki!

PIERCE

Güzel.

KELSIE

Hâlâ burada olmanı isterdim. Azgın uyandım.

Gönder tuşuna bastığım anda gözlerimi kapatıyorum, bunu ona yazdığım için bile şok oluyorum. Yani, gerçek bu, ama bir erkeğe bu kadar yüzsüzce bir şey göndermek bana göre değil. Yine de bir yetişkin olarak biriyle çıkmayı hiç deneyimlemedim.

Pierce'ın cevap vermesini beklerken telefonum çalıyor ve neredeyse yerimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Standart zil sesimin aksine, bu görüntülü sohbet için olan zil sesi.

Pierce ekrana geldiğinde yavaşça "Merhaba," diyorum. Bulunduğu yer karanlık, ancak muhteşem yüzünü seçebilmem ve tişört giymediğini görebilmem için yeterince ışık parlıyor.

"Selam tatlım," diyor, sesi uykudan çatallaşmış.

Yan dönüyor ve telefonu bir yere dayayarak yüzünü, göğüs kaslarını ve gövdesinin bir kısmını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Demek azgınsın, ha?" Şeytani bir şekilde sırtıyor ve yüzüm ısınıyor. Banyonun ışığı odama dolduğu için yüzümü seçebiliyor ve sırtışının bir sırtışa dönüşme şekline bakılırsa, kızardığımı anlayabildiğini biliyorum.

"Söyle bana," diye devam ediyor ben bir şey söylemeyince, "ben orada olsaydım, ne yapıyor olurduk?" *Lanet olsun, telefonda seks yapmak istiyor.*

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum, zihinsel olarak kendimi buna hazırlıyorum. "Uyanırdım ve yuvarlanırdım, sen de burada olurdun."

Pierce anlayışla başını sallıyor. "Sonra ne olacak?"

Gözlerimi kapatıyorum, bundan sonra ne olacağını hayal etmeye çalışıyorum ama Pierce buna izin vermiyor. "O güzel yeşil gözlerini aç," diyor nazikçe.

"Uyanman için eğilir ve seni öperdim," diyorum, gözlerimi açıp onunkilerle buluşarak.

"Beni öpmene bayılıyorum," diye itiraf ediyor ve midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. "Sonra ne olacak?" diye soruyor.

"Umm... Elimi karnından aşağıya doğru sürüklerdim, ta ki..." Pierce bir şey söylemediğinde, cümlemi bitirmemi beklediğini anlıyorum. Boğazımı tekrar temizliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Elimi karnında gezdirirdim," diyorum kendimi toparlamak için, "sikine ulaşana kadar."

Pierce'ın bakışları ısınır. "Sikime dokunmana bayılıyorum. Ona dokunduğunu düşünmek bile çok sert."

Onun bu itirafı karşısında kaşlarım havaya kalkıyor ve telefonunu kapıp çeviriyor ve bana ekran üzerinden sert uzunluğunu gösteriyor. Hâlâ boxer'ının içine sıkışmış durumda ama dış hatlarını seçebiliyorum. "Keşke burada olsaydın." Suratımı asıyorum, onu şiddetle istiyorum.

"Biliyorum bebeğim, ama öyleymişim gibi davran."

Aletini sıkıştığı yerden çıkarıyor ve gördüğüm manzara karşısında ağzım sulanıyor. Taş gibi sertti ve ucunda küçük bir damla prekum vardı.

"Burada olsaydın, eğilir ve ucunu yalardım," diye fısıldıyorum.

Parmağının ucuyla başın etrafındaki prekumu ovuşturuyor ve kamerayı yüzüne bakacak şekilde çevirmeden önce kendini bir kez okşuyor. "Sikimin üzerindeki sıcak, ıslak ağzın ikinci en iyi his."

"İlki ne?" "Amına."

Sözleriyle içim daralıyor ve elimi oraya sokarsam ıslanacağımı biliyorum.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi mırıldanıyor: "Parmaklarını iç çamaşırına sok ve bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Dediğini yapıyorum ve parmaklarım ıslaklığıma ulaştığında inliyorum. "Kesinlikle ıslağım."

"Güzel. Orada olsaydım, sen sikimi emerken boşalana kadar seni parmaklardım. Parmaklarını amına sok bebeğim. Kendini boşalt."

İki parmağımı içeri sokuyorum, ne kadar iyi hissettirdiğine iç geçiriyorum. Pierce'ın parmakları kadar iyi değil ama tahrik oldum ve hassaslaştım, bu yüzden dokunuşum hoş karşılandı.

Pierce kamerasını geri çeviriyor, böylece onu kendini okşarken görüyorum ve ben de aynısını yapıyorum. Kendime ne yaptığımı göremiyor, ben de külotumu indirip kamerayı tekrar çeviriyorum ve ona parmaklarımı, karnımı ve göğüslerimi gösteriyorum.

"Tanrım, Kels. O kadar mükemmelsin ki. Birkaç hafta içinde tamamen benim olacağına inanmıyorum." "Ben zaten seninim," diye inliyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor, "ama benim adımı taşıyacaksın ve benimle yaşayacaksın. Seni bir sürü bebekle sikeceğim." Vuruşları sertleşiyor ve yaklaştığını anlıyorum. Onunla birlikte boşalmak isteyerek, sularımı topluyorum ve şişmiş yumruma masaj yapıyorum.

"Çok yaklaştım," diye inliyorum, orgazmım uçuşumun kenarındayken.

"Benim için gel. Dilimin klitorisini yaladığını düşün ve gel bebeğim."

Onun sözleri benim felaketim oldu. Birkaç vuruşla daha, kendime engel olamayarak sert ve yüksek sesle boşalıyorum. Vücudumdan coşku dalgaları geçerken bacaklarım titriyor. Gözlerimi açtığımda Pierce da boşalıyor, döl şeritleri karnına çarpıyor.

"Siktir, tatlım." Kamerayı çevirip yüzünü tekrar bana gösteriyor. "Şimdi yanıma taşın. Nasıl olsa yapacaksın. Seni bu yatakta, kollarımda istiyorum."

Sesindeki çaresizlik, onu nasıl özlediğim ve onunla birlikte olmak istediğimle karışıyor

Her lanet saniyede başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam. Senin yanına taşınacağız."

Kaşları şok içinde alnını öpüyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet, haklısın, zaten senin yanına taşınacağız. Jordan seni ve Cinder'ı çok seviyor. Sizinle, Tilly'yle ve atlarla birlikte bu arazide yaşayacağı için çok heyecanlı. Hadi yapalım şu işi."

"Tabii ki evet," diyor heyecanla. "Önümüzdeki iki gün çalışmak zorundayım. Peki ya Pazar günü? Cuma ve Cumartesi günü festivalden önce eşyalarınızı toplayabilir ve Pazar günü sizi taşıyabiliriz."

"Tamam. Kulağa mükemmel geliyor."

Tuvalete gitmem gerektiği için ona bir saniye beklemesini ve telefonu bırakmasını söylüyorum, böylece tualete koşabiliyorum. O da aynısını yapıyor ve benimle aynı anda geri dönüyor.

Bağlantımızı kaybetmek istemiyorum, bu yüzden yan yatıyorum ve telefonumu yanıma koyuyorum, böylece o da yanımda yatıyormuş gibi görünüyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerim sarkmaya başlıyor. Gecenin bir yarısı olması ve az önce doruğa ulaşmış olmamın da etkisiyle aniden bitkin düştüm.

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Kels." Pierce yatağa yerleşiyor ve telefonunu da yukarı kaldırıyor. "Senin için her şeyi yaparım." Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Seni seviyorum tatlım. Biraz uyu."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapanıyor.

Birkaç saat sonra tekrar açtığımda, telefonum hâlâ yukarıda duruyordu ama ekran boştu. Mesajlarıma tıklıyorum ve Pierce'tan gelen bir mesaj buluyorum:

PIERCE

Senin yanında uyumak benim en sevdiğim şey. Dört gece daha ve hayatımızın sonuna kadar birlikte uyuyacağız. İyi günler dilerim. Seni seviyorum.

Dört gün mü? İşte o zaman aklıma geldi... Pazar günü Pierce'ın yanına taşınmayı kabul ettim. Bu karardan pişmanlık duymayı bekledim ama bu gerçekleşmeyince heyecanlanmama izin verdim. Çünkü Trent öldüğünden beri ilk kez kendimi ön plana koydum ve bunu yaparken de aşık oldum.

CHAPTER TWENTY - TWO

PIERCE

Bence Dorothy'ye haber vermeyi düşünmelisin. Düğün ve tatil planları arasında çok meşgul olacağız.

TELEFONUMA BAKIYOR, MESAJ BALONCUKLARININ BİR GÖRÜNÜP BİR KAYBOLMASINI İZLİYORUM. İLE her kayboluşunda Kelsie'nin endişesinin arttığını hissedebiliyorum. Ben işte olduğum için son iki gündür deli gibi mesajlaşıyor ve görüntülü sohbet ediyoruz. Bu gece konuşurken, yarın işe gitmesi gerektiğinden bahsedince inledi. Telefonu kapattıktan sonra düşündüm: Birlikte yaşamaya başladığımız halde neden hala çalışıyor?

Birkaç saniye daha baloncuklara bakıyorum -başka bir mesaj göndermeye hazırım- baloncuklar tekrar kayboluyor ve telefonum çalıyor. "Selam, tatlım."

"Pierce," diye mırıldanıyor, sesi yarı uykulu geliyordu. Muhtemelen bu konuşmayı yüz yüze yapmak için beklemeliydim ama sesindeki korkuyu duyduğumda, bunun söylenmesi gereken bir şey olduğunu hissettim.

"Kels..."

"Her ne kadar önümüzdeki birkaç hafta izin almak istesem de, bu hiç para gelmemesi anlamına gelir ki bu da kiramı geç ödemek anlamına gelir."

"Ayrıl demedim. İstifa etmeni söyledim, yani ayrılmanı. Para konusunda endişelenmene gerek yok. Gelecek ayın kirasını ödedim ve emlakçı evi satışa çıkarıyor. Bayan Jenson bizim için mutlu olduğunu ve evi satmaya hazır olduğunu söyledi. Cep telefonunuz dışında başka faturanız yok. Yani, istemediğin sürece çalışman için bir neden yok. Ama Jordan'la evde olmayı çok istediğini söylemiştin." "Bunu söylediğimi biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Ancak bu korkutucu. Ya bir şey olursa ve Jordan'la benim elimiz kolumuz bağlı kalırsa..." yine düşündüğü ama dile getiremediği şey bu. Çünkü Trent öldüğünde hazırlıklı değillerdi ve ona bok gibi davranan ailesine güvenmek zorunda kaldı. Bir gece bana onlar hakkında her şeyi anlattı ve yemin ederim, eğer onlarla karşılaşsam

Aklımda.

"Artık yalnız değilsiniz. İki hafta içinde evlendiğimizde, ikiniz de benim sigorta ve hayat sigortası poliçeme, vasiyetime ve banka hesaplarıma ekleneceksiniz. Tanrı korusun, bana bir şey olursa, sadece maddi açıdan değil, zaten ikinizi de ailemizin bir parçası olarak gören tüm ailemle birlikte olacaksınız."

"Pierce..."

"Ve eğer boşanma fikri aklından geçiyorsa, bu düşüncüyü hemen şimdi aklından çıkarsan iyi edersin," diye devam ediyorum. "Benim için o sensin, Kels. Sen ve Jordan benimsiniz." Sert bir nefes veriyorum ve ardından söylemek istemediğim ama söylemem gereken sözleri söylüyorum. "Bununla birlikte, seni asla istemiyorum

kapana kısılmış hissediyorum. Eğer herhangi bir noktada mutlu olmazsan ve hayatını birlikte geçirmek istediğin kişinin ben olduğumu düşünmezsen..."

"Hayır, Pierce. Sorun o değil. Sadece... Seni seviyorum ve söylediğin her şey için minnettarım ama hiçbir zaman kendi ayaklarımın üzerinde duramamışım gibi hissediyorum. Önce Trent her şeyle ilgilendi, sonra ben onun ailesiyle yaşadım. Buraya taşındığımızda, ay sonunu zor getiriyor olsam da nihayet bağımsızdım."

"Sen çok güçlüsün, Kels. Seni markette gördüğüm gün, o boktan duruma rağmen başını dik tuttun ve zarif bir şekilde üstesinden geldin. Kızının başını sokacak bir çatı sağlamak ve karnını doyurmak için her gün işe gidiyorsun. Ona fazlasıyla bakılıyor."

"Bana ihtiyacın yok ve bana bağlı değilsin. Biz artık bir takımız. Eğer çalışma ihtiyacı hissedersen, seni yüzde yüz desteklerim. Ama çaresizlikten kabul ettiğin bir iş yerine sevdiğin bir iş bul. İkimiz de orada çalışmak istemediğini biliyoruz ve çalışmak zorunda da değilsin."

Sıra boyunca burnunu çekiyor ve keşke orada olup onu tutabilseydim diyorum. "Kels..."

"Seni seviyorum Pierce. Karın olmak için sabırsızlanıyorum. Teşekkür ederim."

Sözleri üzerine rahat bir nefes alıyorum, güvensizliklerine ve korkularına rağmen bana güvendiği ve arkasını kolladığını bildiği için şükrediyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Biraz uyu ve söylediklerimi düşün. Sabah Jordan'ın Cinder'la gösteri ve söyleşi var. Sonra seni işten almaya geleceğim, böylece kızımızı alıp toplanmaya başlayabiliriz."

"EMILY, SINDIRELLA'NIN GELMİŞ GEÇMİŞ EN İYİ GÖSTERİ OLDUĞUNU SÖYLELİ!" JORDAN DIYOR KI, ETRAFTA KOŞTURUP

Cinder ile bahçede. Evlerine döndükten sonra Kelsie çamaşır yıkaması ve yemek yapması gerektiğini söyledi. Yaklaşık on dakika sonra Jordan annesine on beş soru sormuştu ve Cinder kafesin içinde durmadan havlıyordu. Jordan'la birlikte Cinder'ı dışarı çıkarıp enerjilerini atmalarını önerdiğimde, Kelsie bana kurtarıcısıymışım gibi baktı. Bekar anneler tüm bunları tek başlarına nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama size bir şey söyleyeyim: Kelsie Süper Kadın.

"Çünkü o gelmiş geçmiş en iyi köpek," diye katılıyorum, topu Cinder'a atıyorum, o da peşinden fırlıyor. "Yarın akşamki Noel festivaline gideceğin için heyecanlı mısın?"

"Evet, Noel Baba'ya mektubumu yazdım. Tilly festivaldeki Noel Baba'nın gerçek olmadığını, onun yardımcısı olduğunu ama mektubu ona vereceğini söyledi. Sence bu doğru mu?"

Hay sikeyim. Efsanevi yaratıklar ve varlıklar hakkında yalan söyleme konusunda ebeveynlik nasıl işliyor bilmiyorum. Bir an için böyle sorular sorduğumda ailemin bana nasıl tepki verdiğini düşündüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Hmm..." Düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor ve ben de ciddi olduğu için sırıtışımı gizliyorum. "Bence Noel Baba olabilir ama olmayabilir de. Sence değilse, mektubumu ona götürür mü?"

"Evet. Ama ne olur ne olmaz diye, ona gönderdin mi?" "Hayır!

Adresini biliyor musun?"

"Tabii ki. Neden gidip mektubunu almıyoruz, ben de sana yardım edeyim?" "Tamam!"

Cinder'ı yakaladım ve tasmağını bağladım. İçeri doğru yürürken Kelsie'nin yalnız olmadığını ve konuştuğu kişinin mutlu olmadığını söyleyen yüksek sesler duyuyorum.

"Hey, Jordan, bana bir iyilik yapar mısın? Cinder'ı odandaki kafesine koy ve birkaç dakika orada bekle, tamam mı?"

Soru sormak ister gibi görünüyor ama ses tonumdaki ciddiyet onu başıyla onaylıyor.

Onun güvende olduğunu anladıktan sonra kısa koridordan oturma odasına geçiyorum ve orada Kelsie ile iki kişiyi daha buluyorum. Yaşlılar, belki ellili yaşların sonundalar. Kadının yüzü asık, beyefendi ise sinirli ve üzgün görünüyor.

"Her zaman bencil oldun," diyor kadın, yaklaştığımı fark etmeden. "Eğer bencilliğin olmasaydı, Trent hâlâ hayatta olurdu. Onun yerine, o gitti ve sen sanki hiç var olmamış gibi hayatına devam ediyorsun. Sen olmalıydın."

"Bu kadar yeter," diye bağıriyorum, bu kaltak her kimse artık bıkmıştım.

"Sen nişanlısı olmalısın," diye tıslıyor kadın. "Size oğlumu öldürdüğünü mü söyledi? Ölmesinin sebebinin o olduğunu? Ha? Kadını tanıyor musun ki-"

"Bu kadar yeter dedim." Kelsie'ye yaklaştım ve onu yanıma çektim. Tüm vücudu titriyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Sadece üç yıl oldu," diye feryat ediyor kadın.

"Kaybınız için çok üzgünüm." Kelsie'ye daha sıkı sarılıyorum ve vücudu bana yaslanıyor. "Ama bu eve ya da Kelsie ve Jordan'ın olduğu herhangi bir yere girip Trent'in ölümünden dolayı onun kendini kötü hissetmesine neden olmayacaksın. Bu trajik bir kazaydı ama onun hatası değildi ve eğer onun yanında bu tür saçmalıklar yapacaksan, bir daha yanma gelmeyeceksin. Kelsie'nin bana söylediğine göre, Trent onu ve Jordan'ı çok seviyormuş. Onun adına konuşamam ama bana bir şey olsaydı, ailemin sevdiğim kadını ölümünden sorumlu tutması ve hayatını cehenneme çevirmesi isteyeceğim son şey olurdu."

Kadın burnunu çekiyor, sonra burnu tavana doğru yükselirken omuzlarını geriye atıyor. "Ne yani? Oğlumun yerine geçip Jordan'a babalık mı yapacaksın?" Burun delikleri alevlendi ve Kelsie ile bana ters ters baktı. Acıklı hikâyesiyle beni kendi tarafına çekemediği için saldırıya geçiyor.

"Hayır," diyorum ona sakince. "Buraya Trent'in yerine geçmeye gelmedim ve Jordan'ın babası olmaya da çalışmıyorum. Trent her zaman Kelsie'nin ilk aşkı ve Jordan'ın babası olacak. Ama o gitti ve her iki kız da sevmeyi ve bakılmayı hak ediyor. Bana izin verdikleri her gün bunu yapacağım.

"Ve kayıtlara geçmesi için..." Hafifçe eğilip soğuk kalpli kaltakla gözlerimi kilitliyorum ve Kelsie'nin onunla bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını merak ediyorum. "Birini sevmek onu kontrol etmek anlamına gelmez. Kanatlarını açıp uçmalarını desteklemek ve onlara yardım etmek demektir."

"Sanırım burada yanlış bir başlangıç yaptık," diyor kocası sonunda. "Buraya Jordan'ı görmeye geldik. Aylar oldu ve Kelsie aramalarımıza cevap vermiyor."

"Çünkü ilk kez gerçekten mutluyum," diyor Kelsie. "Ve eğer seni içeri alırsam bunu mahvedeceğini biliyordum. Ve haklıydım da. Nişan yüzüğüme bir kez baktın ve Jordan'ın velayeti için beni mahkemeye vermekle tehdit ettin."

"Ne oluyor lan?" Havladım. "İkinizin de gitmesi gerek. Hemen." Kolumu Kelsie'nin boynundan çekip kapıya yöneldim. "İki hafta içinde evleniyoruz, sonra da balayına çıkacağız. Yeni Yıl'dan sonra döndüğümüzde oturup ikinizin de Jordan'la vakit geçirmesini konuşabiliriz. O zamana kadar kızların tatilini mahvetmeyeceksin. Ne istediğinizi ve bunu elde etmenin doğru yolunu düşünün, sonra yılbaşından sonra tekrar deneyin." Kapıyı açarak gitme zamanlarının geldiğini belli ettim. Neyse ki tartışmadan ayrıldılar.

Onlar gittikten sonra kapıyı arkalarından kapatıp kilitliyorum ve odanın diğer ucuna geçip Kelsie'yi kollarımla sarıyorum. Göğsüme doğru ağlıyor ve ben de onu kucaklayıp, burada olduğumu bilmesi için sırtını nazikçe ovarken içini dökmesine izin veriyorum.

Birkaç dakika sonra "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Bebeğim, bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum," diyor cam gibi zümrüt gözleriyle bana bakarak. "Trent hayattayken beni ezip geçmelerine izin verirdi. Eğitim masraflarını karşıladıkları için böyle olduğunu ya da onları görmezden gelmem gerektiğini söylerdi. Onunla ailesi arasına girmek istemedim çünkü benim ailem beni zaten evlatlıktan reddetmişti, bu yüzden sonunda çenemi kapattım ve kabul ettim."

"Onlara karşı duran ilk kişi sensin ve bu benim için çok şey ifade ediyor." Parmak uçlarında yükseliyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Bizi sevdiğin için teşekkür ederim."

"Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey." Ve bu gerçek. Bu iki kız, onları sevmeyi nefes almak kadar kolaylaştırıyor. Lafi açılmışken... "Jordan odasında Cinder'la birlikte. Bağrıışmalar duydum ve ne olduğunu anlayamadım."

"Teşekkür ederim. İsteyeceğim son şey onun bunları duyması."

Jordan'ın odasına vardığımızda, Kelsie kapıyı açmadan önce bir an kendini toparlıyor. "Hey, Aşk Böceği..." Sözleri kesiliyor ve içeri baktığımda nedenini anlıyorum.

Kucağında pelüş aşk böceği ile yatakta oturan Jordan sessizce ağlıyor. Başını kaldırıyor ve yanaklarından süzülen gözyaşları kalbimi kesen bıçaklar gibi.

"Hey, sorun nedir?" Kelsie yatağın kenarına oturarak sorar. Jordan ağlamaya devam eder ve Kelsie onu kollarının arasına alır.

Yerde birkaç yırtık kâğıt parçası görüyorum, birini elime alıyorum ve üzerinde 'Sevgili Noel Baba' yazdığını görüyorum.

"Jordan, Noel Baba'ya yazdığın mektubu yırttın mı?" Kalan parçaları toplarken soruyorum. "Evet," diye fısıldıyor.

"Neden?" Kelsie soruyor. "Yarın gece ona vereceğini sanıyordum." "Bu aptalca." Jordan somurtuyor.

"Ne? Neden?" Kelsie soruyor.

Jordan cevap vermeyince, annesiyle yalnız konuşmak isteyip istemediğini merak ediyorum. "Neden Cinder ve ben gidip yemeği kontrol etmiyor ve siz iki kıza birkaç dakika vermiyoruz?"

Kelsie hüzünle gülümser ve takdirle başını sallar.

Cinder için kafesi açıyorum ama ben daha onu yakalayamadan Jordan'a doğru fırlıyor, yatağına ve kucağına atlayıp yüzünü yalamaya başlıyor. Üzgün olmasına rağmen gülümsüyor ve Cinder'ı sevmeye başlıyor.

"Hadi, Cinder," diye sesleniyorum. "Dışarı çık."

Emri duyunca Jordan'ı bir kez daha yalıyor ve yataktan fırlayıp kapıdan çıkıyor. Kapıyı kapatırken Kelsie'nin ona tekrar sorunun ne olduğunu sorduğunu duyuyorum ve Jordan cevap verdiğinde kalbim neredeyse göğsümde parçalanıyor. "Noel Baba'dan bir baba istedim. Jennifer, annesi evlendiğinde yeni bir babası olduğunu söyledi. Ama seni büyükannem ve büyükbabamla konuşurken duydum ve Pierce

asla

Babam." Hıçkırıklara boğuldu. "Benim dışımda herkesin bir babası var."

Kulak misafiri olmamalıyım, ama o değerli küçük kız onun babası olmak istemediğini düşünürse lanetleneyeceğim. Kelsie ve benim yakında konuşmamız gerekecek, çünkü onlar benim dediğimde ikisini de kastetmiştim. Ve eğer Jordan bu dünyada onu sevecek bir baba istiyorsa, ben de tam olarak o olacağım.

CHAPTER TWENTY - THREE

"O DIŞARIDA."

Pierce başını sallayıp gülümsüyor ama zoraki görünüyor. Tüm akşam boyunca yüzünün her özelliği öyle görünüyordu. Silvia ve Ron gittikten sonra Jordan'ın Pierce'ın babası olmadığına dair söylediklerine kulak misafiri olup sinir krizi geçirmesiyle uğraşmak zorunda kaldım. Belli ki beş yaşındaki kızın anladığı gibi demek istememişti ama bu onun için hassas bir konu, özellikle de herkesin herkesin işini bildiği küçük bir kasabada yaşarken.

Onunla konuştuktan sonra, onu neyin üzdüğünü açıkladı ve her şey anlam kazandı. Ne yazık ki bir çözümüm yok ve muhtemelen anne olmanın en zor yanlarından biri de bu - çocuğunuzun ihtiyaçlarını bilmek ve bunları karşılayamamak.

Odasından çıkabilecek kadar iyi olduğunda Pierce'ı mutfakta, benim başlattığım akşam yemeğini bitirirken bulduk. Sessizce yedik ve sonra onu yıkadım. Geç saate kadar uyanık kalmam için bana yalvarmak yerine, yorgun olduğunu ve yatmak istediğini söyleyerek beni şok etti. Sanırım okul, dışarıda oynamak ve duygusal patlaması yüzünden çok yorulmuştu. Yatağının yanındaki kafesinde Cinder ve kolunun altında Dots varken, ışığını bile kapatamadan kendinden geçti.

"Kulak misafiri oldum," diyor Pierce.

Başımı hafifçe eğiyorum, bu gece çok şey olduğu için neyi kastettiğinden emin değilim.

Elimi tutuyor ve beni kanepede uzandığı kucığına çekiyor. "Babası olmamı istiyor."

"Ah, şu." İçimi çekiyorum ve kendimi onun kucığına yerleştiriyorum. Bacaklarımı yana atıyorum ve başımı rahatça omzuna yaslıyorum. "Görünüşe göre kulak misafiri olmak bu gece bir trend çünkü seni de duymuş, Trent'in ailesine asla onun babası olamayacağını söylemişsin."

"Öyle demek istemedim," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum. Bunu ona elimden geldiğince açıklamaya çalıştım ama bundan daha fazlası vardı. Bana okul çantasındaki bir broşürü gösterdi. Şubat ayında Sevgililer Günü'nden önce bir baba/kız dansı varmış ve babasının onu götürmesini istiyormuş."

"Siktir." Pierce çenemi kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. "Söylediklerimde ciddiydim, Kels. Trent'in yerini alamam ama izin verirsen onu evlat edinip benim yapmak isterim. Soyadını tire yapabiliriz, böylece hem onun hem de benim soyadımı taşıyabilir. Tabii ki, bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Ne zaman istersen, teklifim orada. Bizi resmen bir aile yapmaktan daha çok istediğim bir şey olamaz."

Onun sözleri kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Jordan'a hamile olduğumu öğrendiğim günden beri, o ve ben herkes için bir yük olarak görülüyorduk. Ailem beni evlatlıktan reddetti. Trent'in ailesi bize onun hayatını mahvetmişiz gibi baktı. Trent doğru olanı yaptı ve iyi bir insan olmak için elinden geleni yaptı.

erkek arkadaşı ve babasıydı ve bizi sevdiğinden hiç şüphem yoktu, ancak yüz hatlarındaki stresi her gün görebiliyordum.

Ancak Pierce bize baktığında ve bizimle zaman geçirdiğinde, bizi bir yük, uğraşması gereken bir şey olarak görmez. Bize sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Doğru şeyi yapmaya zorlanmıyor. Bizi gerçekten hayatında istiyor. Ve o ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum - Jordan ve benim koşulsuz sevmeye.

"Senin gibi bir adamla tanıştığım için nasıl bu kadar şanslıyım?" Fısıldıyorum, eğilip ağzının kenarından öpüyorum.

"Bu şans değil, tatlım. Sevmeyi ve bakılmayı hak ediyorsunuz. İkiniz de hak ediyorsunuz. Ve bunu yapan adam olduğum için kendimi çok kutsanmış hissediyorum."

"Sen de öyle." Uzanıp pantolonunun üzerinden sikini okşarken çenesine öpücükler konduruyorum. "Sen de sevmeyi ve ilgi görmeyi hak ediyorsun."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor.

"Evet." Elimi şaftının üzerinde ileri geri sürtmeye devam ediyorum, sertleştiriyorum. "Her zaman Jordan ve benimle ilgileniyorsun." Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum, gözleri arzuyla parlıyor. "Bu gece seninle ilgilenmeme ne dersin?"

Pierce beni kollarına alıp koridordan yatak odama doğru yürümeye başlamadan önce kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve beni yatağa bırakıyor. Ve bunu gözlerinde görebiliyorum, ona onunla ilgilenmek istediğimi söylememe rağmen, yine sorumluluğu üstlenmeye ve benimle ilgilenmeye niyetli.

O bunu yapamadan önce dizlerimin üzerine çöküp onun ulaşamayacağı bir yere geri çekiliyorum. "Gel uzan." Gözlerimi ondan ayırmadan yatağı okşuyorum. "Uzanmanı ve *seninle* ilgilenmeme izin vermeni istiyorum."

Kendisiyle ilgilenilmesine alışık olmadığı belli, kaşlarını çatıyor. Ama vazgeçmeyince dediğimi yapıyor. Yatağın diğer tarafına geçip uzanıyor ve kollarını başının arkasında kavuşturuyor.

Ne kadar yakışıklı olduğuna hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Gözleri o kadar parlak ki bana karamelli elmaları hatırlatıyor: sıcak, tatlı ve bağımlılık yapıcı. Saçları sadece erkeklerin yapabildiği o seksi şekilde dağınık. Burnu geniş ve köşeli, çenesi keskin ve erkeksi. Birkaç gündür tıraş olmadığı için saçları sakala dönüşüyor. Gamzesini ortaya çıkardığı için traşlı halini sevsem de bu halini de seviyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor. Ateşli bakışları, tamamen giyinik olmama rağmen kendimi çıplak ve açıkta hissetmeme neden olacak şekilde bedenimi tarıyor.

"Sakalın," diye itiraf ediyorum, ona doğru sürünüyorum ve bacağımı gövdesine doğru sallıyorum. "Bana bir oduncuyu hatırlatıyorsun. Okuduğum kitapta adam bir oduncu. Arabayla giderken yolda kalmış ama adam onu kurtarmış. Şimdi kar fırtınası yüzünden kulübesinde mahsur kalmışlar. Sakallı ve pazen gömlekle dolaşıyor, sürekli odun kesiyor."

Ağzının kenarı seksi bir sırıtışa dönüşüyor. "Rol yapmak ister misin, tatlım?" Bir eliyle kalçamın kıvrımını kavırıyor, diğer eliyle atkuyruğumu tutup beni kendine çekiyor. "Ben oduncuyu oynamaya varım, sen de zor durumdaki genç kızı oynayabilirsin."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Belki başka zaman. Bu gece yetki bende." Yolun geri kalanında eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum, ona yavaş ve uzun bir öpücük veriyorum. Dudakları pürüzsüz ve dolgun; alt dudakımı emdiğimde boğazından bir gümbürtü kopuyor.

Dudakları ayrılıyor, dilimin öpücüğü derinleştirmesine izin veriyor ve dillerimiz birbirini buluyor, ben ona doğru iç çekerken, tadında kayboluyorum, beni her seferinde sanki son kez öpüyormuş gibi öpüyor.

Elleri vücudumda süzülüp kıcıma indiğinde ve yanaklarımı sıkıldığında planımı hatırlıyorum: Pierce'la ilgilenmek.

Öpüşmeyi kesip arkama yaslanıyorum, gömleğini başının üzerinden kaldırıyorum ve heykel gibi vücudunu ortaya çıkarıyorum. Keşke ona daha uzun süre bakabilseydim ama hemen harekete geçmezsem sabırsızlanıp kontrolü ele geçirmeye çalışmasından korkuyorum.

Aşağı doğru kayıyorum ve dilimi önce sağ, sonra sol göğsünde gezdiriyorum, bir an durup kalbinin hemen üzerindeki bölgeye bir öpücük konduruyorum.

Şu anda attığı kadar şiddetle seven kalp.

Koşulsuz ve özverili bir şekilde sevmesini sağlayacak kadar büyük bir kalp.

Bizi kendi kalbi yaptığında ve karşılığında onu da bizim kalbimiz yaptığında bana ve Jordan'a teslim ettiği kalbin aynısı.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor, sonra çenemi hafifçe çimdikliyor ve gözlerimiz kilitlenecek şekilde kaldırıyor.

"Kalbim, bedenim, lanet olası ruhum senin. Umarım bunu biliyorsundur. Bana sahipsin, bebeğim. Ben seninim."

Onun bu itirafı karşısında tıkanıyorum, gözyaşlarım kapaklarıma doluyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Duygularımı kontrol altına almak için gözlerimi kapattığımda, dudaklarının önce bir göz kapağıma sonra diğerine bastırdığını ve gözyaşlarımı öptüğünü hissediyorum.

"Bunu asla hafife almayacağım," diyorum ona, kalbini bana emanet etmesini hafife almadığımı bilmesini isteyerek.

Vücuduna hak ettiği ilgiyi göstermeye devam ediyorum, pantolonunun bel bandına gelene kadar her bir çıkıntıyı öpüp yalıyorum. Mutlu izine hızlı bir öpücük veriyorum ve sonra daha aşağı inerek sert horozunun ana hatlarına ağzı açık bir öpücük veriyorum.

Pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyorum, o da pantolonunu çıkarmama yardım ediyor ve onu sadece boxer külotuyla bırakıyor. Bana aç gözlerle bakıyor ve eminim bir sonraki hamlemin onu ağzıma almak olmasını umuyor. Ama söylediğimde ciddiydim, bu gece onunla ilgilenme sırası bende.

"Karnınızın üzerine dönün lütfen."

İsteğim karşısında gözleri açılıyor. Ama birkaç dakika sonra itaat ediyor, kollarını başının üzerine uzatıyor - bu hareket omuz ve sırt kaslarının en lezzetli şekilde gerilmesine neden oluyor.

Şifonyerden losyonumu alıp avucuma biraz sıkıyorum ve ellerimi ısıtmak için birbirine sürtüyorum.

Bacaklarım poposuna degecek şekilde üzerine tırmanarak geniş omuzlarından başlıyorum ve gerginliklerini gidermek için masaj yapıyorum. Parmaklarımı her bastırıışında vücudu daha da gevşiyor. Hatta bir noktada zevkle inliyor. Sırtından aşağıya doğru iniyorum, gidebildiğim kadar derine masaj yapıyorum.

"Tanrım, Kels. Masöz olmalısın," diye mırıldanıyor, sesi onu hiç görmediğim kadar rahatlamış geliyor.

Hafifçe kıkırdıyorum ve parmaklarımı kaslarında yoğurmaya devam ediyorum, bulabildiğim her kıvrımı ve düğümü çalıştırıyorum. Vücudu gevşedikçe, parmaklarımın altında jöle gibi hissediyor.

Ona geri dönmesini söylüyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda sakın ve uykulu ama onu uyandırmanın mükemmel yolunu biliyorum.

Boxerının önünü aşağı çekerek kalın aletini elime alıyorum, aşağı yukarı okşuyorum ve sonra ağzıma alıyorum. Gözlerinin zevkten başının arkasına yuvarlandığını görmek için bakışlarım tam zamanında yüzüne kayıyor.

Onu birkaç kez daha gırtlığıma kadar alıyorum, onu güzel, sert ve benim için hazır hale getiriyorum. Onu sikmem için bana yalvardığında, üstüne çıkıyorum ve omzunu kullanarak bir elimle onu tutarken diğer elimle içime girmesine rehberlik ediyorum.

"Aramızda bir şey olmadığını biliyorsun," diye uyarıyor ve devam edersem, prezervatif kullanmadığımız için hamile kalma ihtimalimin olduğunu farkında olduğumdan emin oluyor.

En son korunmasız seks yaptığımızda, o ana kapılmıştık ama ikimiz de daha fazla zaman kaybetmek istemediğimiz konusunda hemfikir olduk-olursa olur. Bu konudaki hislerim değişmedi ama emin olmak için sormasını seviyorum. Soracak kadar önemsiyor.

"Biliyorum," diyorum ona, dibe vurana kadar onu içime alırken, içimdeki en hassas bölgelere vururken.

İki elim omuzlarında, kalçalarımı döndürerek aşağı yukarı hareket etmeye başlıyorum, böylece ikimiz de hareketlerimin etkilerini hissediyoruz. Aksi halde sessiz olan odada, zevk iniltilerimiz usulca havayı dolduruyor, ikimiz de geri çekiliyoruz çünkü diğer odada küçük bir çift kulak olduğunu biliyoruz.

"Siktir, Kels," diye inliyor Pierce, uzanıp göğüslerime masaj yapıyor. "Bu en iyi pozisyon. Sen üstte, mükemmel göğüslerin zıplarken sıcak amcığın sikimi boğuyor."

Meme uçlarımı parmaklarının arasına alıyor ve onları çekiştiriyor, vücuduma ve doğrudan merkezime zevk sarsıntıları gönderiyor.

Duvarlarım geriliyor ve Pierce inliyor. "Yakında boşalacağım, bu yüzden o tatlı amcığı bir bebekle doldurma riskini almak istemiyorsan, üzerimden kalkmanı öneririm."

Pierce ve benim aşkımızdan bir bebek yaratma düşüncesi beni daha da azdırıyor ve saniyeler içinde başımı arkaya atıp onun sikinin üzerine boşalıyorum.

Etrafıma uzanıp saçlarımı yumrukluyor, sonra yüzümü sert, morartıcı bir öpücük için kendine çekiyor, alttan devralıyor, içime girip çıkıyor.

"İçine boşalmamı istediğini söyle bana," diyor içimde başka bir orgazm oluşurken dudaklarına karşı. "Söyle bana, Kels. Seni bebeklerimle doldurmamı istediğini söyle."

Onun sözleri benim felaketim oldu. "Evet," diye fısıldıyorum, orgazmım içimden geçerken bağıriyorum ve vücudumun tüm kontrolünü kaybediyorum. "İçime gel, lütfen," diye yalvarıyorum. "Beni bebeklerinle doldur."

"Kahretsin!" diye homurdanıyor, içime o kadar derin giriyor ki benim nerede bitip onun nerede başladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve içime boşalırken, duvarlarımı döllerleriyle kaplarken, beni sevdiğini tekrar tekrar söylerken, yardım edemem ama belki de bir bebek yaptığımızı umuyorum.

Belki ikimiz de deliyiz.

Belki de çok hızlı hareket ediyoruz ve buna pişman olacağız.

Ama gözlerimi açıp Pierce'ın bana bakışını gördüğümde, sanki beni sonsuza dek sevebilirmiş ve bu yeterince uzun olmamış gibi, kaza yapıp yansak bile onunla bu yolculuğa çıktığım için asla pişman olmayacağımı biliyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

"MEKTUBU MAHVETTİĞİM İÇİN ÇOK ÖZÜR DILERİM," DİYOR JORDAN, SANTA-AKA BOBBY BURNS'E BAKARAK.

Kasaba eczacısı en üzgün, en özür dileyen gözlerle. "Postalasam sorun olur mu? Kızgındım ve yırtmamalıydım, ama sorun olmazsa yeni bir tane yazarım."

Bobby-er, Santa-anlayışla başını sallar. "Tabii ki. Adresimi biliyorsun, değil mi?"

"Kuzey Kutbu mu?" Jordan soruyor.

"Evet," diyor Bobby. "O benim."

Bu sabah uyandığımızda kahvaltı ettik ve ardından günü onların kutularını toplayarak geçirdik. İşimiz bittiğinde Noel festivaline gitmek için hazırlanmamız gerekiyordu. Ailemle buluşana ve Tilly sınıfta yazdığı mektubu vermek için Noel Baba'yı görmeye gidip gidemeyeceklerini sorana kadar Jordan'ın dün gece yırttığı mektubu hepimiz tamamen unutmuştuk.

Jordan mektubu olmadığını hatırladığında yüzündeki ifade çok üzgündü ve bunu onun için düzeltmeyeceğimden nefret ediyordum ama Kelsie ve ben yarın yeni bir mektup yazmasına yardım edeceğimize dair ona güvence verdik.

Bobby yanındaki koltuğa vurur ve Jordan oturur, yüz hatları pişmanlıkla doludur. "Mektubunu almadığını biliyorum ama geldiğinde okumak için sabırsızlanıyorum. İstersen bana Noel için istediğin bir şeyi söyleyebilirsin."

Jordan üzgün bir şekilde bana bakıyor, kaşları çatılıyor. Mektubu yırttığını çünkü istediği şeye, yani babasına sahip olamayacağını düşündüğünü bildiğim için kalbim sıkışıyor.

"Bilmiyorum," diyor ciddiyetle. "Sanırım... Sanırım yeni bir bisiklet istiyorum, lütfen. Benimki büyükannemle büyükbabamın evinde, o yüzden artık ona binemiyorum."

"Ahh, bir bisiklet," der Noel Baba. "Peki bu bisikletin ne renk olmasını istersin?" "Pembe. En sevdiğim renk."

Noel Baba ile birkaç fotoğrafını çektikten sonra geçit törenini izlemek üzere yerimizi almak için kaldırıma doğru ilerliyoruz. Christmas Valley'deki geçit töreni televizyonda gördükleriniz kadar büyük. Aralarında kardeşimin ve diğer bazı çocukların aileleriyle birlikte bindikleri itfaiyemizin şamandırısı da dahil olmak üzere, şamandıra üstüne şamandıra geçiyor. Normalde ben de orada olurdum ama Kelsie ve Jordan ilk kez geçit törenini yaşarken yanlarında olmak istedim.

Rengârenk ışıklar ve süslemeler arasında Jordan etrafına bakınıyor, gülümsüyor ve gülüyor, mektup meselesini bir anlığına unutuyor. Abur cubur yiyip sıcak çikolata içiyoruz ve çok eğleniyoruz. Evlerinin 'Işıklar Savaşı' yarışmasında üçüncülük kazandığını öğrendiğimizde Jordan heyecanla hoplayıp zıplıyor.

Sonraki birkaç saati oyun oynayarak ve kurulan farklı stantları ziyaret ederek geçiriyoruz.

Kızlar o kadar yorulmuştur ki Tilly arabasında sızmış, Jordan da kollarımda, başı omzumda uyuyakalmıştır.

Onu kamyonetime koyduğumuzda ya da yatağına yatırmak için dışarı çıkardığımda uyanmıyor. Ya da Kelsie ve ben ona iyi geceler dileyip ışığını kapattığımızda.

"Geceyi burada mı geçireyim?" Kelsie yalnız kaldığımızda, kanepede kucaklaştığımızda soruyor.

"Geceyi geçirmemenin bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum." Şakağına bir öpücük konduruyorum ve o da başını omzuma yaslıyor. "Annem ya da Sara Jordan'a baksın da Noel alışverişine çıkalım," diyorum, izleyecek bir şeyler bulabilmek için televizyonu açıyorum. "Pembe bisikletlerin tükenmesi riskini göze alamayız."

Parası olmadığını iddia etmesini bekliyorum, ama sadece başını sallayarak onayladığında, sonunda bir yere varabildiğimizi hissederek rahatlıyorum.

"Bu gece Dorothy ile konuştum," diyor. "Bildirimimi yapmaktan bahsetti." "Ve?"

"Gerek olmadığını söyledi. O her şeyi hallediyor ve eğer fikrimi değiştirirsem, kafede her zaman bir işim var." Kocaman gözlerle bana bakıyor. "İşsiz olduğuma inanamıyorum."

"İşsiz değilsin, tatlım. Sadece sevdiğin işe, anneliğe odaklanacaksın."

O kadar geniş gülümsüyor ki, tüm yüzü aydınlanıyor ve değişikliklerden dolayı gergin olmasına rağmen Jordan'a odaklanmaktan heyecan duyduğunu biliyorum. Her kadının bir seçeneği olmalı. Çalışmak istiyorsa, harika. Evde kalmak istiyorsa, harika. Ama Trent'in öldüğü gün, Kelsie'nin seçme şansı elinden alındı ve sonunda onları geri alabildiği için mutluyum.

"VAY CANINA, ODAM PEMBE OLMUŞ!" JORDAN BİR ZAMANLAR BOYADIĞIM ODANIN ORTASINA KOŞUYOR

Kelsie benim yanıma taşınmayı kabul etti. "Mobilyalarım da burada, oyuncaklarım da!"

Etrafta koşuşturan beş yaşında bir çocuk olmadan taşınmak daha kolay olduğu için Sara'dan Jordan'a bakmasını istedik, biz de eşyalarını bir arkadaşımın ödünç aldığı nakliye kamyonuna yükleyip şehrin öbür ucundaki evime taşıdık. Taşınacak çok fazla şey yoktu ve kardeşlerimin yardımıyla birkaç saat içinde hallettik.

Kelsie ve ben öğleden sonrayı Jordan'ın odasını hazırlayarak ve eşyalarını eklemek için odamızı düzenleyerek geçirdik. Ne kadar az eşyası olduğunu görünce şok oldum ama düşününce mantıklı geldi. Maaş çekiyle yaşıyor ve Jordan'ı her zaman ilk sıraya koyuyor.

Bu değişecek. Onu alışverişe götüremem - küplere biner - o yüzden yaratıcı olmam gerekecek.

"Pierce, artık burada yaşadığıma göre Sindirella benimle yatabilir mi?" Jordan yalvaran sevimli gözleriyle bana bakıyor ve hayır demek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Yaklaşık altı aylık olduğunda kafesinin dışında uyumaya başlayabilecek ama sizin odanızda uyuyabilmesi için kafesini buraya koydum." Köşedeki sandığa doğru başımı sallıyorum ve Jordan mutlu bir şekilde sırıtıyor.

Jordan her şeyin istediği yerde olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra, yanıma atlıyoruz ve Pazar akşam yemeği için ailemin evine gidiyoruz. Yol boyunca atları, göleti ve ağaç evi görmek için duruyoruz. Jordan'ın burada yaşamaktan heyecan duyduğunu söylemek hafif kalır.

"Kelsie," diye mırıldanıyor annem, onu kollarıyla sararak. "Taşındınız mı?"

"Evet," diyor Kelsie ona sarılarak. "Mobilyaların çoğunu orada bıraktığımız için taşınacak pek bir şey yoktu ama artık yerimizdeyiz."

"Güzel." Annem Kelsie ile kanepeye oturdu.

"Selam." Sara da onlara katılır. "Hepsi taşındı mı?"

"Evet," diye tekrarlıyor Kelsie, bu gece herkes burada olduğu için biraz bunalmış görünüyor. Sanırım uzun zamandır sadece Jordan ve o olduğu için tüm bu ilgiye alışması biraz zaman alacak.

"Artık oraya bir kadın eli değdirebilirsin," diye ekliyor Allison, onun karşısında otururken.

Kelsie, gözleri beni ararken, "Ah, yani, burası bu haliyle oldukça mükemmel," diye mırıldanıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ, yarın elbise alışverişine gittiğinizde nişanlıma el koyabilirsiniz." Kelsie'yi kanepeden kaldırdım ve koltuğa oturtup kollarıma aldım. Dokunuşumla anında eriyor ve ben de eğilip usulca şakağından öpüyorum. Sadece onun duyabileceği şekilde mırıldanıyorum: "Seni yakaladım, tatlım."

"İtfaiyeciler Balosu için elbise aldın mı?" Allison soruyor.

Kelsie şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben de her yıl düzenlediğimiz yardım gecesini tamamen unuttuğum için kendime lanet ediyorum. Çevre bölgelerden birkaç istasyon daha katılmak için geliyor. Büyükbabam itfaiyeci olduğundan ve büyükannem bu geleneği başlattığından beri her yıl düzenlenen bir etkinliktir.

"Tamamen aklımdan çıkmış," diye itiraf ediyorum. "Kelsie'ye kendimi o kadar kaptırmışım ki o."

"Çünkü ilişkinizin balayı dönemindesiniz," diyor Sara. "Ama bizim seni korur. Gelinlik alışverişine çıktıktan sonra sana bir şeyler buluruz." Kelsie,

"Sorun değil," diye itiraz etti. "Eminim dolabımda bir şeyler bulabilirim."

"Olmaz, tatlım." Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Hazır başlamışken, onu balayımız için alışverişe götürebilir misin? Bir haftalık kıyafete ihtiyacı olacak."

"Balayı mı?" Kelsie nefes nefese kaldı ve bana doğru döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Evlenip de balayına çıkmayacağımızı düşünmedin, değil mi?" Ona kuşkuyla bakıyorum.

"Şey, ben... ben bunu gerçekten düşünmedim. Trent'in ailesine bahsetmiştin ama ben sadece onları kızdırmak için söylediğini düşünmüştüm. Ciddi olduğunu bilmiyordum." Tilly ve Anna'yla -Allison ve Jackson'ın on yaşındaki kızları- masa oyunu oynayan Jordan'a bakıyor ve ben onun aklından neler geçtiğini çok iyi biliyorum.

"Jordan bizimle geliyor," diyorum ona. "Bir gün, onu bir geceden daha uzun süre bırakmaya hazır olduğunda, seni alıp götürmeyi planlıyorum, sadece ikimiz. Ancak bu yolculuk bizim ilk aile tatilimiz olacak."

Gözleri cam gibi oluyor ve en temel şeylerin - olması gereken ve asgari düzeyde olan şeylerin - onun duygusallaşmasına neden olmasından nefret ediyorum.

"Daha önce hiç aile tatiline çıkmamıştım," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde. "Ailenle bile mi?"

"Hayır, onlar seyahate çıktıklarında dadıda ya da büyükannem ve büyükbabam hayattayken onlarda kalırdım. Tatillerde gittiğimiz bir tatil evleri ve 4 Temmuz'u geçirdiğimiz bir yazlık evleri vardı, ama daha çok evden uzakta bir ev gibiydi." Omuz silkiyor. "Peki, nereye gidiyoruz?" "İşte bu bir sürpriz."

Burnunun ucuna dokunuyorum, sonra eğilip onu öpüyorum. "Biraz bulmaya çalış Daha sıcak havalarda daha iyi olacak kıyafetler, yine de sen ve Jordan için."

Gözleri heyecanla parlıyor ve tam olarak nereye gittiğimizi öğrenene kadar sabırsızlanıyorum. Kendilerini en iyi şekilde kaybedecekler.

Akşamı yemek yiyerek, içerek ve yaklaşan düğünümüz hakkında konuşarak geçiriyoruz.

Planlamak için iki hafta. Küçük tuttuğumuz için düğün partisi yapmayacağız. Derme çatma koridorda önce Jordan, sonra Kelsie yürüyecek. Allison nikahı kıymak için başvurdu ve yeminlerimizi ederken ailem de orada olacak.

Düğün gecemizi evde geçireceğiz ve Jordan Tilly ile yatıya kalacak. Ertesi sabah, ilk aile tatilimiz-balayımız için uçacağız. Parasını ben ödemeyi planlamıştım ama ailem düğün hediyemiz olarak bunu yapmakta ısrar etti.

Jordan yatağa girdiğinde ve biz de kendi yatağımızda uzandığımızda Kelsie bana "Ailenizi gerçekten seviyorum," diyor. Benim yanıma sokulmuş, bacağını benimkinin üzerine koymuş.

"Senden gerçekten hoşlanıyorlar." Parmak uçlarımı kremsi teninde gezdiriyorum ve o da karşılık olarak titriyor.

"Elbise alışverişi için şehre gittiğimizi fark etmemiştim. Umarım, daha önce döneriz -" Cümlesi durur ve oturur pozisyona geçer. "Aman Tanrım, Pierce. Jordan'ı okula nasıl götüreceğim ve onu nasıl alacağım?" Bana o kadar geniş gözlerle bakıyor ki komik geliyor. "Onu buradan okula götüremem. Ne yapacağım-"

"Tatlım, nefes al," diyorum gergin kahkahamı tutarak.

Bunun bir sorun olacağını biliyordum. Elbette onu götürebilirim ama çalıştığım günlerde beni bırakıp alması gerekecekti. Bu yüzden ona bir nişan hediyesi aldım - çıldıracağından endişe ettiğim için ona vermeyi ertelediğim bir hediye.

"Pierce, buradan yürüyemem. Çok uzak."

"Ve eğer ikinizin de yürümesine izin vereceğime gerçekten inanıyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir." Yataktan kaydım ve ayağa kalktım. "Benimle gel ve lütfen açık fikirli ol."

Bana şaşkınlıkla bakıyor ama elimi tutuyor ve onu evin içinden geçirip garaja götürmeme izin veriyor. Işığı açtığımda etraf aydınlanıyor, kamyonetim ve yepyeni, şık, siyah bir Chevy Tahoe görünüyor.

"Pierce..." Kelsie yavaşça, benim kamyonetimi onlarca kez gördüğü ve içinde bulunduğu için noktaları birleştirerek söylüyor, ama tepesinde kırmızı bir fiyonk olan diğer aracı hiç görmemiş.

"Bunu senin için aldım," diyorum, elini elimde tutuyorum ama bana bakması için onu çeviriyorum, araca değil. "Parası peşin ödendi ve senin adına. Bu benim sana nişan hediyem."

Gözleri yaşlarla doluyor ve iyi mi yoksa kötü gözyaşları mı oldukları konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden devam ediyorum. "Bir şey olursa senin ve Jordan'ın iyi olacağından emin olmak istediğini söylemiştin. O pislikler ellerine geçen ilk fırsatta arabayı senden aldılar ve ben de bu hediye'nin hiçbir şartı olmadığını anlamamı istedim. Bu senin."

"Sen... sen bana nişan hediyesi olarak bir SUV mu aldın?" diye sorar, ses tonunda inançsızlık vardır. "Evet, bir taneye ihtiyacın vardı. Karda sürmek için mükemmel ve-"

Sözlerimi bitirmeden Kelsie kollarıma atlıyor ve sonra ağzı benimkinde, nefes almam için bana ihtiyacı varmış gibi beni öpüyor. Neler olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda düşmemesi için kışını tutuyorum ve onu cipin yan tarafına doğru itip sırtını öpüyorum.

Öpüşmeyi kestiğinde hafifçe geri çekiliyor ve gözlerinin duyguyla parladığını fark ediyorum. "Teşekkür ederim Pierce," diye boğuk bir sesle konuştu. "Bana sadece güzel bir araç aldığın için değil, aynı zamanda beni dinlediğin, anladığın ve bana karşı bu kadar harika ve sabırlı olduğun için." Kollarını boynuma doladı. "Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum," diye karşılık veriyorum. "Şimdi sana bu SUV'un sahip olduğu tüm zilleri ve düdükleri göstermeme ne dersin?"

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," diyor gözlerinde muzip bir pırıltıyla. "Arka koltuk vaftiz etmemiz için yeterince büyük mü?"

"Evet, öyle."

"SANIRIM ANNEM BUNA BAYILIRDI." JORDAN PARLAK PEMBE VE SIYAH KARELİ BİR EŞARP ALIR ve bana sırtıyor.

"Öyle mi?" Sırtıyorum. "Yoksa hoşuna gidecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor.

"Paylaşabiliriz."

Kıkırdıyorum ve mağazada dolaşmaya devam ediyoruz.

Kelsie hala şehirde alışverişte olduklarını ve Jordan'ı okuldan almak için zamanında yetişemeyeceğinden korktuğunu söylediğinde, ona halledeceğimi söyledim. Küçük bir kasabada yaşadığımız için ofisi arayıp haber vermesi yeterli oldu ve Jordan'ı alabildim.

Yüzü asık bir şekilde kamyonete bindiğinde ve bana bugünün okulda Noel alışveriş günü olduğunu -para getiren herkes okulun derme çatma mağazasına gidip aile üyelerine hediye alabiliyor- ve annesine hediye alamadığını söylediğinde, alışveriş merkezine gitmek isteyip istemediğini sordum ve o da heyecanla kabul etti.

"Buna ne dersin?" Jordan pembe bir parfüm şişesini göstererek soruyor. İçimden bir ses annesine ne alırsa alsın pembe olacağını söylüyor.

"Oh, bu çok güzel bir koku," diyor tezgâhtaki kadın.

"Gerçekten mi?" Jordan soruyor. "Koklayabilir miyim?"

Lütfen?"

"Sadece baban için sorun değilse," diye yanıtlıyor kadın.

Jordan kadının sözleri karşısında birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sonra yüzünde şaşkınlık ve umut ifadeleri belirerek bana bakıyor.

"Elbette," diyorum kadını düzeltmeden.

Kadın kağıdı püskürtüp Jordan'a uzatıyor, o da burnuna bastırıp derin derin içine çekiyor. "Çok güzel kokuyor. Bir prenses gibi! Kokla şunu!" Kağıdı bana doğru kaldırıyor ve ben de eğilip hızlıca kokluyorum. Neyse ki -çünkü Jordan bunu annesine alırsa, kokusu ne olursa olsun her gün takacağından hiç şüphem yok- gerçekten çok güzel kokuyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Annene bunu mu almak istiyorsun?" "Evet, lütfen!"

"Tamam, o zaman ona bunu alacağız. Bir şişe pembe prenses parfümü lütfen," diyorum kadına.

"Harika! Sizi şuradan ararım." Jordan'ın seviyesine kadar eğiliyor. "Babana bir prens kolonyası almak istiyorsan, geri dön ve beni gör," diye fısıldıyor ve ardından şakacı bir göz kırpmıyor.

Çıkışımızı yaptıktan sonra Jordan'a sürpriz yaparak bize buzlu kraker aldım.

Yemek alanındaki masada onları yerken, kadının söylediği şeyi gündeme getirdi. "Artık benim babam mısın?"

Satıcı kadını düzeltmediğim için bunu bana sorma ihtimali olduğunu biliyordum ama umarım bu konuyu kapatırdı. Belki de kadını düzeltmeliydim ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım ve gerçek şu ki Jordan'ın babası olma rolünü üstlenmekten daha çok istediğim bir şey yok. Kelsie ve ben bu konuyu konuştuk ve evlendikten sonra Jordan'ı yasal olarak evlat edinme konusunu araştıracağız.

"Trent senin baban..." Başlıyorum ama cümlemleri tamamlayamadan sözümü kesiyor.

"O burada değil. O cennette ve ben *burada* bir baba istiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bir hışımla arkasına yaslanıyor. "Bu hiç adil değil. Benim dışımda herkesin bir babası var."

Kelsie ve ben Jordan'la birlikte konuşacağımız konusunda anlaşmıştık ama bu kadar üzgünken

Bu şekilde hissetmeye devam etmesine izin vereceğim.

PIERCE

Jordan babası olmadığı için üzgün. Onunla konuşabilir miyim, lütfen?

KELSIE

O iyi mi? Tabii ki yapabilirsin!

PIERCE

Ona babası olabileceğimi söylemek demek.

KELSIE

Biliyorum. Seni seviyorum.
Teşekkür ederim.

Onu sevdiğimi belirten bir mesaj attıktan sonra sandalyemi sessizce simidini yemeye devam eden Jordan'a yaklaşıyorum.

"Trent senin baban," diye tekrar başladım. "Ama eğer istersen, senin bonus baban olmak isterim." Bu onun dikkatini çekti. "Bonus baba ne demek?"

"Bu özel bir baba. Trent sonsuza dek senin baban olacak ama ben burada olduğum ve o olamadığı için ben de senin baban olacağım."

"Sana baba diyebilir miyim?" diye soruyor usulca. "Evet, eğer istersen."

"Benimle dansa gelir misin?" "Tabii ki gelirim."

"Tamam," diyor kayıtsızca. "Benim sahte babam olabilirsin."

"Bonus, sahte değil," diyorum kıkırdayarak.

"Tamam, Bonus Baba."

"ANNE! BABACIĞIM!" JORDAN ODASINDAN BAĞIRIYOR. KELSIE'YE SIRITIYORUM, JORDAN'IN bana kolayca baba demeye başladı. "Bebeği nasıl

heceliyorsun?" Kelsie de "B-a-b-y." diye bağırıyor.

Yaptığımız işe geri dönüyoruz: Ben Pazartesi Gecesi Futbolu izliyorum, o da kitap okuyor, birkaç dakika sonra Jordan tekrar bağırıyor, "Anne! Babacığım!"

Kelsie homurdanıyor ve başını sallıyor. "Yemin ederim sadece baba demek istiyor."

"Benim için sorun yok," diyorum ona, sonra Jordan'a, "N'aber Prenseler?" diye bağırıyorum. "Kardeş nasıl hecelenir?"

Kelsie gülmekten boğuluyor ve ikimiz de Jordan'ın neyin peşinde olduğuna bakmak için kalkıyoruz. Odasında, küçük masasında oturmuş bir kağıda bir şeyler yazıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Odasına doğru ilerlerken Kelsie soruyor. "Noel Baba'ya mektup yazıyorum."

"Çoktan yazdığını sanıyordum?" Ben sordum.

"Ben istedim. Ama bunu değiştirmem gerekiyor çünkü bir baba istedim ama şimdi sahte bir babam var..." "Bonus," diye düzeltiyorum, Kelsie ise bıyık altından gülüyor.

"Evet, bonus," diyor Jordan. "Yani artık bir tane istememe gerek yok. Ben de Tilly'nin sahip olacağı gibi bir erkek kardeş istiyorum."

Kelsie'ye bakıp kaşlarımı sallıyorum, sonra eğilip fısıldıyorum, "Biliyor musun, eğer bir erkek kardeş istiyorsa ona bir tane vermeliyiz yoksa Noel Baba'ya inanmayı bırakabilir."

Kelsie yine homurdanıyor, sonra da fısıldıyor: "Beni bu evin her yerinde becermeye devam edersen olacak."

"Not edildi."

CHAPTER TWENTY - FIVE

BOY AYNASINDA KENDİME BAKARKEN, OMZU AÇIK OMBRE BİR ELBİSE GIYMIŞTİM.

Siyahtan güzel bir Noel kırmızısı elbiseye ve siyah stiletalara geçerken kendimi farklı biri gibi hissediyorum. Tabii ki ben hâlâ benim ama karşımdaki kişi benim daha mutlu bir versiyonum. Sanırım aşık olmak insana bunu yaptırıyor.

Düşüncelerim geçen haftaya geri dönüyor... Pierce'ın işte olduğu zamanlar dışında, her sabah benim kahvaltı hazırlamam ve Jordan'ı okula götürmemle geçti.

O oradayken biz de düğünü planlıyorduk. Sadece gelinliğimi ve Jordan'ın çiçekçi kız elbisesini almakla kalmadım, aynı zamanda yardım balosu için de bir elbise buldum. Mağazalarda çok fazla yazlık kıyafet yoktu, bu yüzden Pierce bana internetten sipariş verdirdi ve hepsini acele teslim ettirdi. Pastamızı ve sonrasında vereceğimiz akşam yemeği için yiyeceklerimizi seçtik ve hatta adliyeye gidip evlilik cüzdanı için başvurduk.

Öğleden sonraları Pierce ve Jordan'la birlikte ata binmek, Cinder'ı yürüyüşe çıkarmak ve Jordan Pierce'ın ona sürpriz yaptığı salıncakta oynarken takılmakla geçiyor.

Akşamları yemeği ben pişiriyorum, Pierce da ızgara yaparak ya da Jordan'ı eğlendirerek yardımcı oluyor ve ailece yiyoruz. Çalıştığı gece, eve bir düzine gül ve bir notla birlikte yemek getirerek bana sürpriz yaptı:

*Orada olamayacağıma
göre... xoxo Pierce*

Jordan banyosunu yapıp yatağa girdikten sonra Pierce ve ben gecenin geri kalanını birbirimize sarılarak geçiriyoruz -her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak- bu da her zaman birbirimizin içinde kaybolmamıza neden oluyor. Ve onun çalışmak zorunda olduğu gece, düşündüğümde beni hala azdıran çılgın ve ateşli bir cinsel içerikli mesajlaşma seansı yaptık.

Her geçen gün Pierce'a daha da aşık oluyorum. Düşünceliliği, özverisi ve sahip olduğu aşırı sabırla. Ve Jordan'la olan baba meselesini ele alış şekli... İç çekiyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor erkeksi bir ses ve topuklu ayakkabılarımın içinde dönmeme neden oluyor. Kapının girişinde duran Pierce, keskin kömür grisi bir smokin giymiş ve elbisemle uyumlu kırmızı bir kravat takmıştı. Yüzü tertemiz tıraş edilmiş ve saçları kendine özgü dağınık şekliyle şekillendirilmiş.

"Ben de sana," diyorum, adımlarımda fazladan bir salınımla ona doğru yürüyorum. Onun bakışları

Bana dokunuyor, benimle konuşuyor ve kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyor. "Bu, düğün günümüzde nasıl görüneceğinin bir ön gösterimi mi? Çünkü eğer öyleyse, kemiklerini zıplatmadan ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

Pierce genişçe sırtıyor ve gamzesi ortaya çıkarak çekiciliğini artırıyor. "Düğünümüz için smokinim siyah ama bu gece kemiklerimi zıplatmana karşı değilim." Kolunu belime dolayarak eğiliyor ve yeni sürdüğüm ruju bozmamak için ağzımın köşesini öpüyor. "Ama bu elbisenin içindeki halinle, o zamana kadar bekleyebileceğimden emin değilim." Boynuma öpücükler konduruyor ve ben de karşılık olarak titriyorum.

"Anne, baba!" Jordan sesleniyor, mahrem baloncuğumuzu patlatıyor. "Ben hazırım!"

Alışveriş gezimin beklenenden uzun sürdüğü gün Pierce'ı ona bakarken kendisine alması için ikna ettiği pofuduk çizmeli en sevimli pembe kar tanesi elbisesini giymiş olarak odamıza koşuyor.

"Şu haline bak," diyor Pierce. "Güzel bir kar tanesi prensesi gibi."

Jordan bu iltifat karşısında sırtıyor ve olduğu yerde dönüp duruyor. Telefonumu çıkarıp birkaç fotoğrafını çekiyorum, çok hızlı büyüdüğü için biraz duyulanıyorum.

İtfaiyeciler Balosu'na vardığımızda Pierce'ın birlikte çalıştığı ya da ailesinden tanıdığı birkaç kişi onu durduruyor. Ne zaman biri durdursa, beni ve Jordan'ı *kızları* olarak tanıtıyor.

"İşte buradasın!" Marta sarılmak için kollarını bana doladı. "Çok güzel görünüyorsun. Ve Jordan, o elbisenin içinde pembe bir prenses gibisin."

"Babam bana pembe botlar da aldı." Çizmeleri göstermek için ayağını kaldırıyor.

"Vay canına," diyor Marta. "Neden birlikte durmuyorsunuz, böylece üçünüzün fotoğrafını çekebilirim?"

Pierce ona telefonunu uzatıyor, sonra Jordan önümüzde durmak için hareket ederken kollarını bana doluyor. Peynir diyoruz ve Marta birkaç fotoğraf çekiyor.

Onlara bakarken, üçümüzün görüntüsü karşısında gülümsemeden edemiyorum. Ne kadar mutlu göründüğümüzü. Jordan ve ben daha önce mutlu olmadığımızdan değil. Küçük kızım benim tüm dünyam ve eğer hayatımızın geri kalanında dünyaya karşı biz olsaydık, bu benim için sorun olmazdı.

Ama hayatınızı başka bir yetişkinle paylaşmanın güzel bir yanı var. İniş çıkışları paylaşmak ve Jordan'la yapamadığım yetişkin sohbetlerini yapmak. Üstelik Jordan, Pierce ve Cinder'ı ve yeni evimizi çok seviyor. İki yakamızı bir araya getirmeye çalışmanın stresi olmadan daha kaygısız olmak ve birbirimizin ve anın tadını çıkarmak daha kolay.

"Anne, Tilly ile dans edebilir miyim?" Jordan

soruyor. "Tabii ki. Benim için bir dans ayır."

"Tamam!" diyor ve Tilly'nin elinden tutarak DJ'nin müzik çaldığı sahnenin önüne koşuyor.

Bir saat kadar daha etrafta dolaşıp herkesle konuştuktan sonra slow bir şarkı çalmaya başlayınca Pierce beni dansa kaldırdı.

Kollarım boynunu sarıyor ve beni vücuduna sıkıca sarıyor, biz Rascal Flatts'ın "Bless the Broken Road" şarkısında sallanırken Pierce şarkının sözlerini bana öyle bir duyguyla söylüyor ki şarkıyı sadece benim için yazdığını düşünebilirsiniz.

Şarkı bittiğinde yüzümün yan tarafını tutuyor ve gözlerinde akmayan yaşlarla bana bakıyor. "Sen benim kutup yıldızımsın, Kels. Yıllarca kaybolmuştum. Hayatımı birlikte geçirebileceğim birini bulup bulamayacağımdan emin değildim. Ama şimdi bunun seni beklediğim için olduğunu biliyorum."

Eğiliyor ve ağzı benimkinin üzerine iniyor. Uzun bir öpücük değil ama tutku, aşk ve sonsuza dek sürecek vaatlerle dolu bir öpücük.

Öpüşme bitiyor ama ağzı benimkinde kalıyor. "Bunun düğün şarkımız olmasını istiyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Kabul ediyorum dedikten sonra seninle bu şarkıda dans etmek istiyorum ve hayatımızın geri kalanında her gün seninle bu şarkıda dans etmek istiyorum."

"Hayatımızın geri kalanı boyunca," diye tekrarlıyorum. "Bu fikre bayılıyorum."

İsteksizce ayrıldıktan sonra akşam yemeği anons edildi, biz de Jordan'ı bulup bize ayrılan masaya geçtik. Dört çeşitten oluşan lezzetli bir yemek ve diğer iki aile ile sohbet ederek geçirdiğimiz bir akşam yemeği - yüksek mevkide bir avukat ve adını çoktan unuttuğum havalı bir şirketin CEO'su. Balonun amacı itfaiyeciler için para toplanmasına yardımcı olmak çünkü onlara ödenen vergiler yeterli değil. Para sadece maaşa değil, teçhizat ve barınmaya da gidiyor. Her tabak binlerce dolara mal oluyor (itfaiyeciler ve aileleri ödeme yapmıyor), bu yüzden onlara teşekkür etmek için her masada bağışçılarla birlikte bir itfaiyeci oturuyor.

"Bir elma suyu daha alabilir miyim?" Jordan bize boş bardağını göstererek soruyor.

Pierce etrafına bakınıp bir garson arıyor ama tabaklar çoktan toplandığına göre arka tarafta tatlı hazırlıyor olmalılar.

Pierce yanağıma bir öpücük kondurarak, "Gidip bardan onun için alacağım," diyor. "Hemen dönerim."

CHAPTER TWENTY - SIX

"İŞTE ORADA!" GEORGE ROBERTSON SIRTIMA BİR TOKAT ATTİ. "NASILSIN EVLAT?"

Tanya şehri denemem için yalvardığında beni Boston'da işe alan kişi George'du. Şehirde yaşamaktan her ne kadar hoşlanmasam da George iyi bir adamdı ve onun altında çalışmaktan keyif aldım. İstasyonunda geçirdiğim kısa süre boyunca ondan çok şey öğrendim.

"Ben iyiyim." Kelsie ve Jordan'a bakıp sırtıyorum. "Çok iyiyim aslında." Barmenin dikkatini çekiyorum. "Bir elma suyu alabilir miyim lütfen?"

"Duydum... ve gördüm," diyor George gülümseyerek, içkisini yudumlarken. "Kızlarımın okuduğu peri masallarından biri gibi. Kahraman günü kurtarır ve kızı alır. Senin adına sevindim Pierce. Kızı elde etmeyi hak ediyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şaşkınlıkla gülüyorum.

"Kelsie ve kızını kurtarıyorsun..." Yavaşça söylüyor, çok açılmış gibi.

"Yiyeceklerini ödemenin onları kurtarmak sayılacağından ya da beni kahramanlığa layık göreceğinden emin değilim." Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum ama George gülmüyor.

"Pierce," diyor, sesi ciddi. "Bana onların kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Kim, *kimler*?" Sinirlenmeye başlayarak soruyorum. Adam hiç mantıklı konuşmuyor. "Kelsie ve Jordan mı? Tabii ki kim olduklarını biliyorum. Nişanlıyız ve Noel'de evleneceğiz."

"Ev yangınından bahsediyorum. İçine daldığınız ve tek başınıza bir anne ile kızını kurtardığınız yangından."

Barmen bana elma suyunu uzatıyor, ben de ona teşekkür edip George'a dönüyorum. "Yıllar boyunca pek çok insanı kurtardım. Bundan biraz daha açık olman gerekecek."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Gerçekten hatırlamıyorsun. Sanırım bu mantıklı. O gece zor durumdaydın, Tanya'nın seni aldattığını yeni öğrenmiştin."

"George, sen neden bahsediyorsun?" Tartışmak istediğim son şey beni aldattığın. Eski.

"Nişanlı olduğun kadın ve kızı. Onların hayatlarını kurtardın. Hayatta olmalarının sebebi sensin. Hala hayattalar. Tanya'nın seni aldattığını öğrendiğin gece, görevde olmadığın halde o yanan eve girdin ve adamlar daha oraya varmadan ikisini de evden çıkardın."

O gecenin görüntüleri aklıma geliyor.

Tanya'yı evli avukata masasının arkasında kafa verirken

yakalamak. Saatlerce etrafta dolaşıp ne yapacağını düşünmek.

Yanan evi görmek.

"Ev yanıyor!" diye bağırды yaşlı kapı komşusu. "Orada yaşayan bir aile var

Orada! Genç bir çift ve küçük bir kız."

İçgüdülerimle hareket ettim ve net düşünmeden içeri koştum.

"Biri yardım etsin, lütfen."

Sesler üst kattan geliyordu. Yangın çoktan evin içine yayılmıştı.

Merdivenlerden yukarı koştum ve bayılmış olan anneyi küçük kızıyla birlikte buldum. Duman çok yoğundu ama onları kaldırıp evin dışına taşıyabildim.

Dışarı çıktığımızda ambulanslar ve itfaiye araçları gelmişti. Onları teslim ettim ve itfaiye memuru Keith, duman soluduğum için kontrolden geçmemde ısrar etti.

Ben bir ambulansa, kızlar da başka bir ambulansa bindirildiler.

Onların hayatını kurtardım.

Kelsie ve Jordan kurtardığım anne ve kızdı.

Durumun gerçekliği kafama dank edince "Bekle," diyorum. "Eğer onları kurtaran bensem..."

Siktir, siktir, siktir, siktir. Ben bir ambulansla ayrıldım, onlar da diğeriyle. Ama o gece evde bir kişi daha vardı. George'un annenin oğlu öldüğü için dava açmak istediğinden bahsettiğini hatırlıyorum, ama onlar gelmeden önce ölmüştü. Ve ben görevde olmadığım için beni dava edemedi.

Aman Tanrım. "Eğer Kelsie ve Jordan'ı kurtaran kişi bensem... o zaman Trent'in ölmesinin nedeni de benim."

CHAPTER TWENTY - SKUNK

YARDIM ETKİNLİĞİNDEN BU YANA DÖRT GÜN GEÇTİ. HAYATIM BİR ANDA

Bir peri masalı yaşamaktan... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir kabus, belki?

Bir dakika önce Pierce beni öpüyordu ve bir dakika sonra istasyonda ilgilenmesi gereken acil bir durum olduğunu söylüyordu. Bizi bıraktı ve ruhumu parçalayan bir öpücükle gitti.

O zamandan beri onu görmedim. Pazar günü eve hiç gelmedi. Sonraki iki gün vardiyalı çalışacaktı. Şimdi evde olmalıydı ama değil. Uyandığımda midem bulanıyordu ve Noel'e ve düğünümüze dört günden az bir süre kala mikrop kapmamış olmak için dua ediyorum. Ama daha çok nişanım için endişeleniyorum.

Korktu mu?

Jordan ve benimle uğraşmanın çok fazla olduğunu mu fark etti? Masaya daha fazlasını getirebilecek birini mi istiyor?

Bu sorular ve diğerleri, Pazar günü eve gelmediğinden ve bana neredeyse hiç mesaj atmadığından beri aklımı kurcalıyor. Yine de, beynim ne kadar şüpheyle dolu olursa olsun, içten içe bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyorum.

Pierce'ın benimle evlenmek istediğini biliyorum.

Jordan'ı ve beni tüm kalbiyle seviyor.

Olduğum kişiden başka bir şey olmamı istemiyor.

İşte bu yüzden Pierce'ı bulup onunla yüz yüze konuşabilmek için şu anda istasyona yanaşıyorum. Bana olan sevgisinden şüphem yok, bu da başka bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Ve benim için orada olduğu onca zamandan sonra, benim de onun için orada olma zamanım geldi.

Pierce'ı aramak için ana alana doğru yürürken birkaç adam bana gülümsüyor ama havada bir gerginlik var. Kesinlikle bir şeyler dönüyor.

Ranzaların olduğu odaya gittiğimde Pierce'ı bulamıyorum ama istasyonun başka bir yerinde onu aramaya başlamadan önce bir masanın üzerindeki kâğıtlar dikkatimi çekiyor.

Benim daha genç bir fotoğrafım.

Kâğıtları kaydırıyorum ve Jordan'ın bir resmini buluyorum - ama daha genç.

Birkaç yıl öncesine ait fotoğraflarımızın neden masanın üzerinde durduğunu merak ederek kâğıtları kaldırıyor ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyorum. Bu bir rapor ve okudukça bunun yangın gecesine ait bir rapor olduğunu anlıyorum. Birkaç sayfayı çeviriyorum ve Trent'in bir fotoğrafıyla karşılaşınca duruyorum. Bu onun ehliyetindeki resim. Hatırlıyorum çünkü ehliyeti aldığı gün oradaydım.

Yangınla ilgili resmi rapor gibi görünen şeyin neden Pierce'ın çalıştığı masanın üzerinde olduğunu anlamaya çalışarak sayfaları çeviriyordum ki, adamın kendisi çalışma odasından çıktı

beline sardığı bir havluyla banyoya giriyor. Beni görünce duraklıyor ve ben de bir anlığına ona bakıyorum. Saçları ıslak ve dağınık, vücudu sert ve neredeyse tamamen sakallı, bu da bana yardım gecesinde beri tıraş olmadığını gösteriyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve sanki aramızdaki boşluğu doldurup beni kollarına alacakmış gibi bir adım öne çıkıyor. Ama sonra aniden duruyor, sanki bana ulaşmasını engelleyen görünmez bir duvar varmış gibi ve kendimi kollarımı gövdemden etrafına sararken buluyorum, onun kucaklaması olmadan oda soğuk.

Gözleri kan çanağına dönmüş, sanki uyumuyormuş gibi altlarında koyu halkalar var ve omuzları hafifçe kamburlaşmış. Dudakları kalbimi kıran bir kaş çatmayla aşağıya doğru dönmüş. Bir şeyler *çok* yanlıştır.

Sonra elimdeki kâğıdı fark ediyor. Bir açıklama yapmasını bekliyorum ama tek kelime etmeden bana sırtını dönüp odadan çıkıyor, ben de yerime çakılıp kalıyorum, neler olduğunu merak ediyorum.

Döndüğünde, artık bir iş gömleği ve kot pantolon giymişti, çoraplarını ve ayakkabılarını giydi, sonra ayağa kalktı ve kağıtları elimden aldı. Hala sessiz kalarak beni itfaiye binasından dışarı çıkarıyor. Aracımın kapısını açtıktan sonra nihayet konuştu. "Seninle evde buluşuruz."

Başımı sallıyorum, boğazıma takılan duygu yumağı konuşmamı engelliyor. Yanlıştan da öte bir şeyler var ve ne olduğunu anlamaya çalıştıkça kafam daha da karışıyor.

Eve döndüğümüzde ikimiz de garaja park ediyoruz. İçeri girdiğimizde Pierce Cinder'ı çitlerle çevrili arka bahçeye salıyor, ben ise ne yapacağımı bilemez bir halde kanepede oturuyorum.

Birkaç dakika sonra Pierce bana katılıyor ama yanıma oturmak yerine karşımdaki sehpa oturuyor.

Birkaç dakika boyunca bana öylece baktı ve ben sessizce sorun her ne ise sevdiğim adamı kaybetmemek için dua ettim. Evlenmemizi engellemesin diye. Önüme çıkan her şeyle başa çıkabilirim. Güçlü ve dirençliyim. İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, elimden gelenin en iyisini yaparım. Ama Pierce'ı kaybetmenin üstesinden gelmek *istemiyorum*.

Sessizlik çok fazla olduğunda konuşuyorum. "Pierce, beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum. "Her biri bir öncekinden daha kötü olan milyonlarca sonuç çıkarıyorum. Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle, böylece nasıl düzeltebileceğini bulmana yardımcı olabilirim."

"Sorun da bu zaten," diye homurdanıyor. "Düzeltilemez. Yaptığım şey geri alınamaz."

Aklıma gelen ilk düşünce aldattığıydı ama bu düşünceyi hemen bir kenara ittim. Pierce aldatan biri değil. Aldatılmıştı ve bunu asla başkasına yapmazdı.

"Pierce, lütfen." Uzandım ve ellerini ellerimde birleştirdim. "Konuş benimle."

Başı öne eğik, beklediğim son sözleri söylüyor. "Trent'in ölmesinin sebebi benim."

Trent'in ölümünün sorumluluğunu neden üstlendiğini anlamaya çalışarak kelimelerin içime işlemesine izin veriyorum ama aklıma hiçbir şey gelmeyince, "Anlayabilmem için açıklaman gerekecek," diyorum. Sert bir nefes alıp başını kaldırıyor ve kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tanya'yı beni aldatırken yakaladığım gece, kafamı boşaltmak için arabayla dolaşıyordum.

Eve gitmek istemedim, durumumun gerçekliğiyle yüzleşmek istemedim. Onunla birlikte şehre taşınmak için ailemi ve işimi terk ettim.

başka bir adamla sikişmek."

O aptal kadının Pierce gibi bir adamı terk ederken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ancak, onun kaybı benim kazancım. Eğer o yaptığını yapmasaydı, Pierce asla eve taşınmayacaktı ve ben de onunla tanışamayacaktım. Ona asla aşık olamazdım. Hayatın dominos oyununa bu kadar benzemesi çılgınca. Bir hamle bütün bir olaylar dizisini başlatabilir.

Boğazını temizliyor ve kendimi düşüncelerimden çekip çıkarıyorum. "Alevleri gördüm ve durdum. Orada küçük bir kızla genç bir çiftin yaşadığını söyledi."

"Kim o?" Parçaları birleştirmeye çalışarak soruyorum.

"Komşunuz," diye itiraf etti. "Dışarıda durmuş bağıırıyordu. İçeri girdiğimde yardım için çığlık attığını duydum."

Sözleri beni o geceye geri götürdü - bizi kurtarmak için kimsenin orada olmadığını biliyordum. Yine de yardım için çığlık attım çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

Ama yanılmışım. Orada biri vardı: Pierce.

"Bizi kurtardın mı?" Sevdiğim adamın üç yıl önce küçük kızımı ve beni kurtaran adam olduğu düşüncesiyle gözlerim doluyor.

"Yanımda hiçbir teçhizat yoktu. İçeri koştum ve çığlığın geldiği yeri takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım. Sen baygındın ve Jordan..." Hıçkırıklara boğuluyor ve kendimi tutamayıp kucağına atıyorum, ona sarılma ve dokunma ihtiyacı duyuyorum. "Öksürüyor ve ağlıyordu ama sesi zayıf geliyordu. Oraya birkaç dakika daha geç varsaydım..."

"Ölmüş olurduk." Pierce'ın yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sanki kısmetmiş gibi. Bizi kurtardın ve şimdi birlikteyiz."

Dudaklarından mizahsız bir kıkırdama kaçıyor. "Bize o kadar odaklanmışsın ki bulmacanın büyük bir parçasını unutuyorsun. Evet, seni ve Jordan'ı kurtardım ama Trent..."

Lanet olsun. İlk söylediği şey. *Trent'in ölmesinin sebebi benim.*

"Hayır." Başımı salladım. "Trent'in ölmesinin sebebi sen değilsin."

"Ama ben öyleyim," diye savunuyor. "Seni ve Jordan'ı dışarı taşıdığım sırada itfaiye araçları ve ambulanslar geldi. Durumu değerlendirmeye başladılar ama ben bilmiyordum... Siktir!" Başını göğsüme yaslayıp birkaç saniye ileri geri salladıktan sonra tekrar kaldırıyor ve bana öyle üzgün gözlerle bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bilmiyordum," diye tekrarlıyor. "Uygun protokolü takip etmedim. Doğruca size gittim ve sizi dışarı çıkardım. İçeride başka biri olup olmadığını sorduklarında, onlara bilmediğimi söyledim."

"Çünkü yapmadın," diyorum yüzünü kaldırıp ona bakarak. "Trent'in orada olduğunu bilemezdin-"

"Genç bir çift dedi!" diye tıslıyor. "Bu iki kişi demek. Ama sen ve Jordan'a sahip olduğumda, sadece ikinizi dışarı çıkarmayı düşündüm. Düşünmedim! Sadece hareket ettim. Protokole uymuş olsaydım, önce alt kattaki yatak odalarını kontrol ederdim ve o hâlâ hayatta olurdu."

"Bu yüzden mi üzgünsün? Kontrol etmediğin için mi? Suçlayamazsın-"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, kendimi suçlu hissediyorum çünkü gerçek şu ki... Kontrol etmediğim için minnettarım. Kontrol etseydim, onu uyurken bulabilirdim..."

Trent o gece yüksek dozda uyku hapı almıştı; vücudunda bulundu. Finaller yüzünden stresliydi ve uyanık kalmak için kafein hapları alıyor, geceleri de uyumak için melatonin kullanıyordu.

"Ve onu dışarı taşıyabilirdim," diye itiraf ediyor. "Ama viteste değildim ve onu çıkardıktan sonra tekrar içeri girmemin imkanı yoktu."

Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, sonra tekrar konuşmadan önce parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Görevli itfaiyecilerin gelmesini beklemek zorunda kalacaktın ve o gece Trent yerine sen ve Jordan ölecektiniz."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözleri kırmızı çerçeveli ve şişti ve bu yüzden ne kadar acı çektiğinden nefret ediyorum.

"Trent'i kaybetmenden nefret ediyorum," diye fısıldıyor. "Ama bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydım, her seferinde seni ve Jordan'ı seçerdim. Sen olduğunu öğrendiğimde korktum... Trent'i de kurtarmadığım için benden nefret edeceğinden korkuyorum."

Oh, Tanrım. Bu güzel, özverili adam. Tam da onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, ona daha da çok aşık oluyorum. "Pierce, senden asla nefret edemem. Olanlar korkunç, trajik bir kazaydı. Oradan geçip beni ve küçük kızımı kurtardığın için çok minnettarım ama Trent'in ölümünden sen sorumlu değilsin.

"O gece ters giden çok şey vardı: Hatalı kablo tesisatı, Trent'in uyku hapi alması. Alarmin üst katta çalmaması. Cep telefonum yanımda değildi. Yangın ve duman... Pencerelerdeki parmaklıklar. Trent'in ölümüne yol açan milyonlarca faktör var ama hiçbirini seni içermiyor. Sen sadece beni ve Jordan'ı kurtardığın için sorumluluk alıyorsun. Senin sayende üç kişi ölmek yerine ikisi yaşadı."

Pierce'a daha sıkı sarılıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seni seviyorum ve Jordan'la beni kurtardığın için çok minnettarım. Olumsuzluklara odaklanmayı reddediyorum. O gece ikimiz de korkunç bir şey yaşadık ama sen beni kurtardın. Üç yıl sonra market kuyruğunda dururken beni yine kurtardın. Bu kısmet, Pierce. Girdiğimiz her bozuk yol bizi birbirimize götürdü. Geçen gece dans ettiğimiz Rascal Flatts şarkısı gibi. O trajediden sonra ikimiz de kaybolmuştuk, gerçekliğimizin çirkin gerçekleriyle yaşıyorduk. Ama biz bu çirkinliği aldık ve güzel bir şeye dönüştürdük."

"Kahretsin, seni çok seviyorum," diyor, beni kucağına alıp yatak odamıza götürüyor, orada benimle tekrar tekrar sevişiyor ve beni ne kadar çok sevdiğini gösteriyor. Ben de karşılığında ona birlikte ne kadar güzel olduğumuzu gösteriyorum.

PIERCE BOYNUMU ÖPERKEN "MUTLU NOELLER TATLIM," DIYE MIRILDANIYOR VE BENİ NAZIKÇE UYANDIRIYOR. arkamdan meme ucumu çekiştirirken beni kaldırdı.

"Mmm." Ona daha iyi bir açı vermek için başımı hafifçe eğiyorum.

Arkama uzanıp sikini okşarken, sabah seksi için tamamen hazırken, bir mide bulantısı nöbeti beni vuruyor. Kendimi yataktan fırlatıyorum ve tualete kusmak için zar zor zamanında yetişiyorum.

Pierce banyoda bana katılıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Bu ilk kusuşun değil, Kels. Bir çeşit böcek kaptığını mı düşünüyorsun? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama düğünü ertelememiz gerekiyor mu?"

Nefes almak için birkaç saniye bekledikten sonra dişlerimi hızla fırçalayıp ağzımı çalkalıyorum. "Yanılıyor olabilirim ama sanırım yakalandığım tek mikrop dokuz ay süren ve doğum yapmamla sona eren bir mikrop."

Pierce'a sırtıyorum ve gözleri kocaman açılıyor. "Vay anasını, hamile misin?" "Bilmiyorum."

Reglimin geciktiğini fark ettiğimde birkaç gün önce aldığım test kutusunu çıkardım. Pierce olmadan almak istemediğimden, doğru zamanı beklemek için lavabonun altına sakladım. Ama hiç gelmedi. Son dakika Noel alışverişi, düğüne hazırlanma, Jordan'ın sevimli Noel gösterisine katılma ve Pierce'ın ailesiyle Noel arifesi yemeği arasında biraz meşguldük. Dürüst olmak gerekirse, yanıldığımdan ve negatif çıkarsa hayal kırıklığına uğrayacağımdan korkuyordum.

"Reglimin gelmesini bekleyip durdum ama artık epey geç oldu. Yani olabilirim."

"Hadi öğrenelim." Pierce kutuyu yırtarak açıyor ve bana bir çubuk uzatıyor. Testi yaptıktan sonra ona bakıyoruz, ikimiz de sessizce izliyor ve bir şey olmasını bekliyoruz. İki dakika bile geçmeden, GEBE kelimesi ekranı aydınlatıyor.

"Siktir!" Pierce beni yavaşça tezgâhın kenarına kaldırıyor ve hararetle öpüyor. "Yapamam.

Buna inan." Dizlerinin üzerine çöküyor ve gömleğini kaldırarak düz karnımı ortaya çıkarıyor. "Burada bir bebek var," diye mırıldanıyor. "Senden ve benden bir parça." Parıldayan gözlerle bana bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Bence kimseye söylemeden önce, her şeyin y o l u n d a olduğunu teyit etmek için bir doktora görünmeliyiz. Jordan'ın umutlanmasını ve sonra bir şeylerin ters gitmesini istemem."

Pierce ayağa kalkar ve anlayışla başını sallar. Sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayılır. "Bilmiyor olabilir ama Noel Baba ona bir erkek kardeş getirmiş."

"Ya da bir kız kardeş."

k P II OG U k

"HAZIR MISIN?" ALLISON, KELSIE'YLE BENİM YEMİN EDECEĞİMİZ YERE DOĞRU YÜRÜRKEN SORUYOR ve o da nikahı kıyacak. Ahır bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüştü. Ailem derme çatma koridorun iki yanındaki sandalyelerde oturuyor; annem ve kız kardeşlerim de Jordan ve Kelsie'nin hazır olduğunu teyit etmek üzere yerlerine oturdular.

"Hazırdan da öte," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Kelsie'nin hamile olduğunu öğrenmem ve en sevdiğim iki kızımınla geçirdiğim bu gün, şimdiden geçirdiğim en güzel Noel oldu. Onlara ilk aile gezimizde nereye gideceğimizi henüz söylemedim ama içimden bir ses bunun bugün için mükemmel bir son olacağını söylüyor.

Rascal Flatts'tan "Bless the Broken Road" çalmaya başlar ve herkes Jordan ve Kelsie'nin koridorda yürüyeceği yere döner. Jordan ilk sırada ve açık mavi prenses tarzı elbisesiyle çok sevimli görünüyor. Yere çiçekler atıyor ve bunu yaparken kıkırdıyor.

Yanıma geldiğinde, elinde ne kaldıysa sepete atıyor ve bana sırtıyor. "Hepsini attım."

"İyi iş çıkardın." Önünde diz çöktüm. "Çok güzel görünüyorsun, gerçek bir prenses gibi." Gülümsemesi genişliyor. "Teşekkür ederim. Annem de prenses gibi görünüyor."

Benimle birlikte durmak için arkasını dönüyor ve birkaç saniye sonra beyaz, ışıltılı elbisesinin içinde muhteşem görünen Kelsie beliriyor. Babam kolunu kaldırıyor ve Kelsie ona usulca gülümseyerek kolunu babamın dirseğine doluyor.

Ebeveynlerinin her şeyi berbat ettiklerini ve hem kızlarının *hem* de torunlarının hayatlarını kaçırdıklarını kabul etmeyecek kadar inatçı olmaları sayesinde, Kelsie koridorda tek başına yürümeye hazırlanıyordu. Babam bunu duyar duymaz, Kelsie'nin aileden biri olduğunu ve onu evlendirmekten onur duyacağını söyleyerek onunla yürümekte ısrar etti. Ailesi onu evlatlıktan reddetmiş olabilir ama burada onu seven bir ailesi var.

Yanıma geldiklerinde babamın elini sıkıyorum, sonra eğilip Kelsie'nin ağzının kenarından öpüyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

Sulu bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben de ilk defa hayatımı bu kadınla paylaşacak kadar nasıl şanslı olduğumu merak ediyorum.

Kendi yeminlerimizi etmeye karar verdik, bu yüzden ilk ben başladım. Elimi yüzünün yan tarafına koyarak aşkımız hakkında yazdığım sözleri okudum.

"Kelsie, seninle tanıştığım andan beri benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Seninle ilk tanıştığımda şansın yaver gitmemişti ama gücün bana nasıl biri olduğunu gösterdi: güçlü, cesur ve kararlı. O zamandan beri, seni sen yapan birçok parçanla tanıştım: anne, arkadaş, sevgili... ve her parçana aşık oldum.

"Bir keresinde ilişkimizin tek taraflı olacağından endişe ederek masaya ne getirebileceğini sormuştun ama fark etmediğin şey, bana isteyebileceğim en büyük iki hediyeyi çoktan vermiş olduğun: sen ve Jordan."

Bana gülümseyen güzel küçük kıza bakıyorum. "Dünyada sana verebileceğim hiçbir şeyin senin bana verdiklerine denk olacağından emin değilim. Ama ikinizi de her gün seveceğime ve el üstünde tutacağıma söz veriyorum."

"Kocan olarak sana verdiğim söz, seni sen olduğun için sevmektir. Sen mutlu olduğunda, ben de seninle mutlu olacağım. Üzgün olduğunda, seni gülümseteceğim. Seni bir birey olarak gelişmen için cesaretlendireceğim ve her adımında yanında olacağım. Hayallerimizin peşinden giderken ve birlikte yaşlanırken seni seveceğime, onurlandıracağıma ve her gün sana saygı duyacağıma söz veriyorum."

Elini tutup alyansı parmağına geçiriyorum, sonra nişan yüzüğünü tekrar aynı parmağa takıyorum. Duygularını burnuna çekiyor ve düşen bir damla gözyaşını yakalayıp makyajı lekelenmesin diye dikkatlice siliyorum.

"Pierce, sen gelene kadar gerçek aşkı deneyimleyememiştin," diye söze başlıyor ve sulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Senden önce hayatımdaki herkes bencilce, şartlar ve koşullarla sevdi. Herkesin her zaman bir amacı vardı. Ama sonra sen geldin ve bana birini koşulsuz sevmenin mümkün olduğunu gösterdin. Sen beni olduğum gibi kabul ettin ve sevdin, ben de her zaman aynısını yapacağıma söz veriyorum. Seni iyi ve kötü, mutlu ve üzgün zamanlarında seveceğime ve her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Bu hayat yolculuğunda birlikte ilerlerken seni özveriyle ve koşulsuz seveceğime söz veriyorum."

Yüzüğü Allison'dan alıyor, yüzük parmağına geçiriyor, sonra dudaklarına götürüp öpüyor. "Seni seviyorum Pierce."

Allison bizi karı koca ilan etti ve sonra *karımı* kollarıma alıp içimdeki sevginin her zerresiyle onu öptüm.

Ayrıldığımızda, koridorda yürümek yerine, annesine ve bana gülümseyen Jordan'a doğru dönüyorum. "Kutlamadan önce, bir yemin daha etmek istiyorum."

Jordan'ın önünde diz çöküyorum ve Allison ondan tutmasını istediğim kutuyu bana uzatıyor. "Seninle ve annenle tanıştığım andan beri ikinizin benim ailem olmanız gerektiğini biliyordum. Bana ilk kez baba dediğinde kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissetmişim çünkü çok mutlu olmuştum. Sana bakacağıma, sana rehberlik edeceğime, seni koruyacağıma ve hayatımızın geri kalanında her gün yanında olacağıma söz veriyorum. Damarlarında benim kanım akıyor olabilir ama kalbimin sahibisin ve sen her zaman benim kıızımsın ve öyle kalacaksın."

Kutuyu açıyorum ve içinde küçük bir bileklik, üzerinde de bir kalp tılsımı var. Kelsie'ye gösterdim ve Jordan'ın bu gece takabileceğini kabul etti ama daha sonra, biraz daha büyüdüğünde kaybetmemek için bir kenara koymak istiyor.

"Seni seviyorum Jordan ve baban olduğum için çok mutluyum."

Bileziği takıyorum ve bana bakıp minik kollarını belime dolamadan önce birkaç saniye sırtıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum, kalçamda duracak şekilde kaydırıyorum ve Kelsie'yi yanıma çekiyorum.

Ailemle karşı karşıyayız ve Sara kendini düğün fotoğrafçısı ilan ettiği için fotoğraflarımızı çekerken herkes ayağa kalkıp alkışlıyor.

"HAZIR MISINIZ, BAYAN ADLER?" PIERCE BENİ GELİN GIBI KOLLARINA ALARAK SORUYOR. "BİR KEZ Bu eşiği geçerse, artık geri dönüş yoktur."

Pierce'ın dramatizmine gülüyorum, geçirdiğimiz muhteşem gün ve gecenin verdiği mutlulukla. Jordan'la hediyelerimizi açmaktan, yeminimizi etmeye, Pierce'ın ailesiyle evliliğimizi kutlamaya, lezzetli yemeklerin tadını çıkarmaya ve dans pistinde ne kadar dans ettiğimizi bile bilmiyorum. Düğün büyük değildi, sadece ailesi katılmıştı. Çoğu düğünle kıyaslandığında gösterişsizdi ama mükemmeldi ve bugünü hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım.

"Yap şunu," diyorum ona, ayaklarımı şakacı bir şekilde tekmeleyerek. "O eşiği geç ve sonra karın olarak benimle seviş."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, göğsümde kelekler uçuşurken aşkla parıldıyor. "Hayatımızın sonuna kadar her fırsatta seninle sevişmeyi planlıyorum."

Kapıyı iterek açıyor -kardeşi Jackson Cinder'ı izlediği için ev sessiz- ve eşikten adımını atarak beni evin içinden geçirip doğruca yatak odamıza götürüyor.

Odaya girdiğinde, çeşitli yüzeylere yerleştirilmiş düzinelerce mum beni bir an için şaşırtıyor. Daha dikkatli bakınca elektrikli olduklarını anlıyorum ve yangın çıkma ihtimali olmadığını bildiğim için rahat bir nefes alıyorum. Yatağın üzerinde gül yaprakları bir kalp oluşturuyor ve yatağın yanında, içinde şampanyaya benzeyen bir şişe bulunan bir kova buz var.

Şampanyayla başlayıp yatağa doğru ilerlemek istediğini tahmin ediyorum ama Pierce içime girmeyeli neredeyse tam bir gün oldu ve bugün onca öpüşme, dokunma ve dansın ardından tek istediğim benimle sevişmesi.

Elbise straplez olduğu ve yandan fermuarlı olduğu için, yere düşecek kadar bollaşana kadar fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum. Güzel kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor ve beni Pierce'ın önünde beyaz dantelli, askısız büstiyerim, ona uygun tangam ve topuklu ayakkabılarımla bırakıyor. Elbiseden çıkıyorum ve olduğu yerde donup kalmış, şehvet dolu gözlerle beni dikkatle izleyen Pierce'a doğru yürüyorum.

Ona ulaştığımda "Çok güzelsin," diye geveliyor. "Ve tamamen benimsin." Eğiliyor ve bana şefkatli bir öpücük veriyor. "Yatağa sürünmeni ve benim için en üste uzanmanı istiyorum," diye nazıkçe talep ediyor.

İç çamaşırlarım ve topuklu ayakkabılarımla odanın içinde dört ayak üzerinde sürünerek yürümemi izleyebilmek için bunu yapmamı istediğini bildiğimden, dediğini yapıyorum ve giderken kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyorum.

Yatağın tepesine varıp arkamı döndüğümde ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin düğmelerini tamamen açmış, kaslı göğsünü ve gövdesini gösteriyordu.

Dirseklerimin üzerine uzanıyorum ve Pierce'ın gömleğini silkip pantolonunun düğmelerini açmasını ve fermuarını indirmesini izliyorum. Ayakkabılarını ayağından çıkarıyor, sonra pantolonunu kaslı kalçalarından aşağı indiriyor ve bu adamın soyunurken nasıl bu kadar seksi görünebildiğini merak ediyorum.

"Bu şekilde bir fotoğrafını çekebilir miyim?" diye soruyor yatağa yaklaşarak. "Yatağımızın ortasında, o seksi iç çamaşırlarının içinde nasıl görüldüğünün sonsuza dek beynime kazınacağını söylemek istiyorum ama gerçekten bir görsel istiyorum."

Anlayışla başımı sallıyorum ve o da birkaç fotoğraf çekmek için telefonunu alıyor. İş bitince telefonu kenara atıyor ve yatağa sürünerek uzanıyor. Yanıma geldiğinde topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıyor ve ayağımın iç kısmını öpüyor. Aynısını diğerine de yapıyor ve sonra bacaklarımı açıp uyluklarımın iç kısmına doğru öpücükler gönderiyor, yol boyunca şakacı bir şekilde ısıyor ve yalıyor.

Bacaklarımın tepe noktasını geçiyor ve karnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Gelecek yıl dört

kişilik bir aile olacağımıza inanamıyorum," diyor huşu içinde. "Şimdi uzaklara gidiyor olmamız iyi bir şey."

"Peki nereye gidiyoruz?" Tek bir ipucu bile vermemeye özen gösterdiği için bana söyleyeceğini umarak soruyorum.

"Göreceksin... yarın."

Karnımı bir kez daha öpüyor, sonra göğüslerime doğru yükseliyor. Kupayı aşağı çekerek önce meme ucumu, sonra da diğerini yalıyor.

Hamile olduğumdan ya da aşırı derecede tahrik olduğumdan olabilir, ama bir meme ucunu ağzına aldığı anda sırtım kavisleniyor ve yüksek sesli bir zevk iniltisi çıkarıyorum. Daha içime girmeye fırsat bulamadan boşalmaya çok yaklaşmıştım.

Vücudumun aşağısına doğru ilerliyor, seksime ulaşana kadar etimin üzerinde ateşli öpücükler bırakıyor. Külotumu vücudumdan çekip çıkarıyor ve sonra bacaklarımın arasına girip amımı öyle bir ustalıkla yiyor ki dakikalar içinde boşalıyorum.

"O kadar mükemmel ki" diye mırıldanıyor, üzerime ağırlık bindirmemek için dikkatlice vücuduma tırmanıyor. Bir dizinden diğerine geçiyor ve boxer külotunu çıkarıyor. Elleri yüzümü kavıyor ve o kadar derine inene kadar yavaşça içime giriyor ki tek vücut oluyoruz.

"Ve hepsi benim," diye mırıldanıyor dudakları dudaklarıma inmeden hemen önce ve karı koca olarak ilk kez bedeninin benimkiyle seviştiği kadar tutkuyla sevişiyor ağzımla.

İkimiz de rahatladığımızda, Pierce beni banyoya götürüyor ve durulanabilmemiz için duşa sokuyor. Temizlendikten sonra, bugün giydiğim gömleğini giymemde ısrar ediyor ve giydiğim iç çamaşırından daha seksi olan tek şeyin onun kıyafetleri içinde olmam olduğunu söylüyor.

Ben yatağa tırmanıp rahatlamaya hazırlanırken, Pierce kovaya doğru yürüyor. Komodinin üzerinde duran iki fincanı alıyor ve kapağını açtıktan sonra ikimize de birer bardak dolduruyor.

Flütümü bana uzatıp yanımdaki yatağa tırmandığında göz kırparak "Alkolsüz," dedi. "Sara'nın elinde bir şişe vardı."

"Teşekkür ederim."

"Bir ömür boyu sevgi ve mutluluğa," diyor kadehini kaldırarak.

"Her günümüzü son günümüzümüz gibi yaşayalım ve sevelim," diye mırıldanıyorum, duygudan boğuluyorum. Bardakları tokuşturuyoruz ve bir yudum alıyoruz.

"Peki, yarın nereye gideceğimizi söyleyecek misin?" Bu sefer pes edip bana söyleyeceğini umarak soruyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyor, bardağını ve kendi bardağını alıp komodinin üzerine koyarken. "Evet, bilmek için ölüyorum."

"Pekâlâ. Sana anlatacağım." Yanıma sokuluyor, ben de göğsüne sarılıp rahatlıyorum.

Henüz erken, ama erken ayrılıyoruz, bu yüzden uyuyabildiğim kadar uyumam gerekecek.

"Disney World," diye mırıldanıyor. "Bir haftalığına dünyanın en büyüğüne gidiyoruz."

Bana bakıyor ve ben burnumu çekiyorum. Elbette kızımızın ziyaret etmeyi hayal ettiği -benim de onu götürebilmeyi hayal ettiğim- prenseslerin, prenslerin ve peri masallarının olduğu yeri seçecekti.

Christmas Valley'e bir hevesle geldik, yaşadığımız trajediden sonra yeni bir başlangıç yapmayı umuyorduk. Jordan ve ben sadece bunu elde etmekle kalmadık, aynı zamanda Sonsuza Dek Mutluluğumuzu da bulduk.

Daha fazla Kelsie, Pierce ve Jordan ister misiniz? [On sekiz yıl sonra geçen genişletilmiş epilog](#) için tıklayın.

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Başka bir bekâr anne romanı okumak ister misiniz? A Chance Encounter'ın önizlemesi için okumaya devam edin: bekar bir anne, sürpriz hamilelik rock yıldızı romantizmi.

A C H A N C k N C O U N T k R P R k V I k W

"ÜÇ KIZIL SAÇLI SÜRTÜK." SHOT BARDAKLARINI BARIN ÜSTÜNE BIRAKIYORUM VE ÜÇ KADIN

Teşekkür ederim.

"Kızıl saçlı sürtüklere," diye bağıyor bir kadın - esmer - bangır bangır müzik eşliğinde. "Ve hepsi ateşli cehennem çukurlarında yansın."

Seni anlıyorum, kardeşim.

İkisi de sarışın olan diğer iki kadın, kadehlerini kaldırıp birbirlerine vurarak alkışlıyor, sonra da kadehlerini geri çevirip bir dikişte içkilerini yutuyorlar.

"Bir daha vur!" diye bağıyor esmer kadın, dudaklarını şapırdatarak. "O kadar sarhoş olmadan buradan bir saniye bile ayrılmayı reddediyorum, beni o kızıl saçlı sürtükle aldatan pisliği unutuyorum!" Sözleri bana sertçe çarpıyor ama onları bastırıyorum. Çalışıyorum ve baharda üniversiteye kaydolabilmek için para kazanmam gerekiyor. Başka bir şeye odaklanacak vaktim yok. Başka şeylere odaklanmak beni en başta bu pisliğe bulaştırdı.

"Tamamdır." Sahte bir gülümseme takınıyorum ve üç bardağı alıp kirli kutusuna atıyorum, sonra hepsini yeniden yapmaya devam ediyorum. Daha çok içki, daha sarhoş insanlar demektir ve daha sarhoş insanlar da daha çok bahşiş demektir. Ve ben büyük bahşişleri severim.

Jägermeister, şeftali likörü ve kızılıklık suyunu bir çalkalayıcıya koyup buzla doldurduktan sonra çalkalamak için üstünü tutuyorum. İçkileri üç temiz shot bardağına doldururken gözlerim ona kilitleniyor. Çenesini dışarı çıkarıyor ve dudaklarının köşesi bir sırtışa dönüşüyor. Beni ona çeken, kandıran sırtışın aynısı. *Artık değil, pislik.*

Bayanların içkilerini önlerine koyduktan ve adisyonlarına ekledikten sonra, onun içkisini hazırlıyorum, sonra yanına gidip ona gösteriyorum. "Viski ekşisi... yanında da siktir git, seni yalancı, hilekâr pislik!" İçkiyi ona doğru fırlatıyorum, yüzünü ve gömleğini karamel renkli sıvıyla ıslatıyorum.

"Bu ne lan!" Freeman gürlüyor, ayağa fırlıyor ve yüzünü silmek için peçete kapıyor. "Senin derdin ne Sophia?" Islanmış peçeteleri barın üstüne fırlatır.

"Benim sorunum, seni televizyonda gördüm"-Barın etrafından dolanıyorum ve parmağımla göğsünü işaret ediyorum

-"Kızıl saçlı bir kadınla, görünüşe göre *nişanlın*."

Gözleri açılıyor ve kısa bir an için pişmanlık belirtisi gördüğümü sanıyorum ama sonra mavi gözleri buz gibi oluyor. Bileğimden tutuyor ve beni sadece çalışanlara ayrılmış karanlık koridordan aşağıya, birkaç ay önce ilk kez seks yaptığımız depo dolabına çekiyor. "Ne sandın?" diye tıslıyor, kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra. "Yaptığımız şeyin hayatımı seninle geçirmek istediğim anlamına geldiğini mi?" Kötü kötü kıkırdıyor, sesi kusma isteği uyandırıyor.

"Düşündüm de..." Söyleyeceklerimin kulağa hoş gelmeyeceğini bildiğim için kalın kalın yutkunuyorum.

acınası ama yine de söylüyorum. "Beni önemsediyiğini sanıyordum."

Alay ediyor. "Gerçek dünyanın nasıl işlediğini en iyi senin bildiğini sanıyordum. Sen beyaz pislik annesiyle karavan parkında yaşayan bir barmensin ve ben de sikimi ıslatmak istiyordum."

Sözleri istediği gibi oldu, beni iliklerime kadar yaraladı. Ona sırlarımı açtım, ailemden bahsettim, babamın ben sekiz yaşındayken nasıl çekip gittiğini ve başka bir ailenin yanında yeni bir hayata başladığını, annemle beni kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktığını anlattım. Annem evimizi kaybetti ve biz de geniş bir karavana taşınmak zorunda kaldık. Bana nerede yaşadığımı kim olduğumu tanımlamadığını söyledi. Bana inandığını söyledi. Ona hukuk fakültesine gitmek istediğimi söylediğinde, bana bunu yapabileceğimi söyledi. Şimdi de doğrularımı yüzüme vuruyor.

Bu adam bana güzel olduğumu söyleyen ve her gece yatağında benimle sevişen adam değil. Bana bir gece işten eve dönerken bu bara uğradığı için ne kadar minnettar olduğunu söyleyen adam. Bu adam tamamen farklı biri. Kapalı, soğuk. Tüm duygulardan yoksun.

"Nişanlım belediye başkanının kızı. Berkeley'den üniversite mezunu," diye devam ediyor. "Sana planlarım olduğunu söyledim ve bu planlar asla senin gibi birini içeremez." Gözleri ve ses tonu tiksintiyi yansıtıyor ve kendime oldukça güvenen bir insan olmama rağmen, aniden üzerimde bir ışık parlıyormuş ve her bir kusurumu vurguluyormuş gibi hissediyorum. "Biz iki farklı dünyadanız Sophia. Sırtında iyiydin ama eş olarak uygun değilsin."

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasını yakıyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onu ve bindiği yüksek atı sikeyim.

"Nişanlısının neyin peşinde olduğunu biliyor mu?" Serbest kalmakla tehdit eden bir hıçkırığı bastırarak suçluyorum. "Son birkaç aydır yatağında başka bir kadın olduğunu mu? Nişanınızı ilan ettikten sadece birkaç saat sonra, şu anda nerede olduğunuzu sanıyor?"

Bu adamın doğru kişi olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum. Yatağa uzandığımızda bana kendimi özel hissettirirdi. Hepsi sahteydi. Hepsi sahte. Ve şimdi, boku yedim. *Kelimenin tam anlamıyla.*

"Birincisi, yattığın yatak benim değildi. Ülke dışında olan bir arkadaşımındı." Mizahsız bir kahkaha attı. "Parmağına yüzük takacağımı ve seni ailemle tanıştıracacağımı düşünmüş olamazsın." Alay ediyor. "Ve hayır, bilmiyor, asla da bilmeyecek."

"Belki de bilmesi gerekir." Omurgamı dikleştiriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi tavana doğru kaldırıyorum. "Belki de sadece bir karavan *barmeniyle* yatmakla kalmayıp onu hamile bıraktığını da bilmeli."

Freeman olduğu yerde donup kalıyor, gözleri karnıma kayıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Hamileyim." Bu sabah öğrendim ve ona söylemeyi planlıyordum. Sonra başka bir kadınla ilişkisi olduğunu ve şu anda nişanlı olduğunu öğrendim.

Küçük alanı kesiyor ve beni duvara yapııştırıyor, eli başımın yanındaki duvara çarpıyor "Eğer bu doğruysa, kürtaj olacaksın" diyor yavaşça.

"Cehennem gibi," diye tükürdüm. "Benim bedenim, benim bebeğim."

"Sophia, yapma. Yapma. Sikme. Yapma. Benimle." At kuyruğumdan tutup başımı geriye çekiyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. Acının ısırmasıyla irkiliyorum ama ona boyun eğmeyi reddediyorum. "Senin sürtük kışının planlarımı mahvetmesi için çok çalıştım."

"Bebek bende kalacak," diye tekrarlıyorum, soğuk bakışlarının tam içine bakarak. "Ama baba olmak istemiyorsan, olmak zorunda değilsin." Büyürken babam bozuk plak gibiydi, annemin kürtaj yaptırmasını nasıl istediğini anlatır dururdu. Kendimi bildim bileli kendimi bir hata gibi hissettim ve içimde büyüyen bu bebeğin de aynı şekilde hissetmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Siktir!" diye gürleyerek yumruğunu duvara vurur. Alçıpan çarpmanın etkisiyle parçalanıyor. Geri çekiliyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Buraya sevişmek için geldim, ama sen gidip işleri karıştırdın."

Gözlerini kapatır ve parmakları saçlarının arasında gezinir, hayal kırıklığı içinde uçlarını çekiştirir. Gözlerini tekrar açtığında yüz hatları soğuk ve hesaplanmıştı. "Bu bebekten herhangi birine, ama *herhangi* birine bahsedersen seni ve aileni mahvederim. Annenin Klein ve Eisenhower'da yeni aldığı sekreterlik pozisyonu var ya, babam onlarla golf oynuyor. Onun iyileşmekte olan bir bağımlı olduğunu söylersem işsiz kalır."

Onun tehdidi karşısında vücudum kaskatı kesildi. Annem sonunda onu mutlu eden bir işte çalışıyor. Kızarmış yiyecekleri fırlatmasını gerektirmeyen bir iş. Bunu nereden biliyor? Ona hiç söylemedim... Bu beni, ailemi araştırdığı anlamına geliyor olmalı. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ve bankada yeni terfi alan Oliver amcan... Bir telefonla gitmiş olacak." Aman Tanrım... Korku yemek borumdan yukarı tırmanıyor, asit gibi yakıyor.

Freeman bana doğru bir adım attı ve çenemi tutarak yüzümü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Eğer biri birlikte olduğumuzu, o bebekle DNA'mı paylaştığımı öğrenirse seni mahvederim. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmayacak ve peşine düşeceğim. Ve bunu yaptıktan sonra, o bebeği kollarından koparmaktan büyük zevk alacağım, böylece onu bir daha asla göremeyeceksin. Ailemin her yerde bağlantıları var ve benim hayatım mahvolursa seninkinin de mahvolması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu unutmadan en iyisi." Geri çekildi ve para klipsinden birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıp önümde yere bıraktı. "Sana kürtaj yaptırmanı öneririm Sophia, ama eğer aptallık edip yaptırmazsan, kimsenin beni seninle ya da o bebekle ilişkilendirmeyeceğinden emin olsan iyi edersin." Dışarı çıktı ve ben de midemdeki her şeyi kusarak en yakın çöp kutusuna koştum. Sonra bir kez daha kustum.

Midemin boş olduğuna neredeyse emin olduktan sonra bara geri dönüyorum. Ellerim titriyor ve başım dönüyor ama hâlâ vardiyamın ortasındayım.

"Bayan, bir biraya daha ihtiyacım var," diye sesleniyor bir adam. "Hanımefendi."

"Seni duydum," diye çıktım, sonra onu kızdırmak istemediğim için çabucak gülümsedim. Paraya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor ve kulüp kapanıp bar temizlendiğinde eve gidiyorum. Yorgunum ve kalbim ağrıyor. Tek yapmak istediğim geceyi duş alarak geçirmek ve biraz uyumak.

Ama içeri girip annemi elinde pembe beyaz bir kutuyla kanepede otururken bulduğumda, henüz ikisini de yapmayacağımı biliyorum.

"Bana bunun senin olmadığını söyle," diyor ve bana fırlatıyor. "Bana tüm geleceğini yok etmediğini söyle!" Ayağa kalkıp paketten bir sigara alıyor, buruşuk dudaklarının arasına sıkıştırıp yakıyor.

"O benim," diye itiraf ediyorum. "Peki ya babası?"

"O öldü." Freeman'ın tehditlerini hatırladığımda yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Öldü mü?"

"Öldü," diye tekrarlıyorum. Benim için ölü, içimde büyüyen bebek için ölü ve dünya için her zaman ölü olan isimsiz bir adam olarak bilinecek.

"Kürtaj mı yaptıracaksın?"

"Hayır." Bu hiç aklıma gelmemişti. Babamın bana annemin kürtaj yaptırmasını istediğini söylediği gibi, annem de bana milyonlarca kez bunu düşündüğünü ama yapamayacağını söyledi. Eğer yapsaydı, babamı dinleseydi, ben burada olmazdım.

"Yapmalısın," diyor ve beni şoke ediyor.

"Yapmadın."

"Ve bu hayatın ikimiz için de ne kadar zor olduğuna bakın." Sigarasından bir nefes çekiyor ve zehirli dumanı havaya salıyor. Düşüncelerim doğrudan taşıdığım bebeğin sağlığına gidiyor ve bir adım geri çekiliyorum - bebeği korumak benim görevim.

"Bana sahip olduğun için pişman mısın?" Sesim çatlıyor. Bir kere bile pişman olduğunu söylemedi. O hep babamdı.

İç çekiyor. "Sana sahip olduğum için asla pişman olamam. Seni seviyorum, ama bu hayatın seni yiyip tükürecek kadar acımasız bir kaltak olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Seni büyütmek kolay olmadı. Keşke olsaydım dediğim şeylerin dörtte birini sana veremedim."

"Ama sen beni sevdin," diye mırıldanıyorum. Sevgi yeterli değil mi?

"Sevgi mama, çocuk bezi, kıyafet ya da eğitim için ödeme yapmaz" diyerek dile getirmediğim soruma cevap veriyor. Üniversite için bana yardım etmeye gücünün yetmemesinden, iyi bir okula gidebilecek not ortalamasına ve puanlara sahip olmama rağmen, bunu karşılayamadığımız için yerel bir devlet üniversitesine gitmek yerine, babamın diğer kızı olan üvey kız kardeşimin, babam karşılayabildiği için Stanford'a gitmesinden nefret ediyor.

"Bebek bende kalacak," dedim ona. "Bir yolunu bulacağım."

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Bu çatıyı başımızın üzerinde tutmaya ancak gücümüz yetiyor." Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Lütfen Sophia. Bir hatanın tüm geleceğini mahvetmesine izin verme. Senin için bu hayattan daha fazlasını istiyorum."

Kalbim onun sözleriyle hem acıyor hem de kabarıyor. Biz hiç yakın olmadık. Bir anne ve kızın olması gerektiğini düşündüğüm gibi değil. Kendimi bildim bileli stres ve mücadele içindeydi. Ama buna rağmen beni ve geleceğimi hala önemsiyor olması kalbimi ısıtıyor. Karnımda bir bebek varken beni sokağa atmazdı ama bu, bunu ona yüklemem gerektiği anlamına gelmiyor. Bu benim sorunum. Ve bununla kendi başıma başa çıkmam gerekecek.

Duş alıyorum, soğuyana kadar sıcak suyun altında kalıyorum, sonra bir çift pamuklu şort ve bir atlet giyiyorum. Bu gece hava çok sıcak ve çalışan bir klimamız yok.

Telefonumu şarja takarken kuzenim ve en iyi arkadaşım Naomi'den bir mesaj geldi:

Seni özlüyorum, seni seviyorum, sana ihtiyacım var.

Telefonumdaki saate bakıyorum. Burada, Kaliforniya'da sabahın dördü, yani orada saat yedi.

Ben: Her şey yolunda mı?

Telefonum çaldı ve aç tuşuna bastım. "Ne oldu?"

"Jacob Çin'de bir iş buldu. Bana yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledi. Ayrıldık."

"Ne?" Naomi'nin ülkenin öbür ucuna, New York'a taşınmasının sebebi Jacob. Lisede sevgiliydiler ve Jacob New York'ta bir teknoloji şirketinden iş teklifi aldı ve Naomi'den de kendisiyle gelmesini istedi. "Ne yapacaksın?" O da benim gibi New York'ta barmen olarak çalışıyor ama o olmadan orada yaşamaya parası yetmiyor.

"Dante bana yardım edeceğini söyledi." Dante onun patronu ve birkaç kez ne kadar yakın olduklarından bahsetti. Ondaki bahsetme şeklinden, neredeyse ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum, ancak sadece arkadaş olduklarına yemin ediyor - bu da kendisinden çok daha yaşlı patronuyla neden arkadaş olduğu sorusunu gündeme getiriyor.

"Ne yani, o senin şeker baban mı olacak?" İkimiz de gülüyoruz.

"Hayır, sahnede çalışabileceğimi söyledi." Siktir, striptiz mi yapacak? Daha çok para kazandıklarını söyledi,

ama Jacob bunu yapmasına izin vermedi. "Yeterli olmayacak ama bir oda arkadaşısı bulacağım." "Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?" Çılgılık atıyor. "Nasıl?" "Şey, bir erkek ve bir kadın-"

"Sürtük, şimdi şaka zamanı değil."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Ama şaka yapmazsam ağlayacağım."

"Görüşüğünü söylediğin adam mı? Adı neydi?" "Hayır, o öldü."

Naomi'nin yalanımı yüzüme vurmasını beklerken ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Beni benden daha iyi tanıyor ve çıktığım adam ölseydi ona söyleyeceğimi çok iyi biliyor.

"Öldü mü?"

"Evet, öldü."

"Tamam o zaman. O öldü."

Rahatlayarak nefes veriyorum, yalanı bu kadar kolay kabul ettiğİ için minnettarım. Beni sorgularsa yalana devam edebileceğİmden emin değİlim.

"Annenin bebekten haberi var mı?" "Evet."

"Vay be. Nasıl karşıladı?" Naomi'nin annesi ve benim annem kardeş. Ama benim annem mücadele ederken, Naomi'nin annesi her şeyi doğru şekilde yaptı - üniversiteye gitti, evlenmek için zengin bir adam buldu, güzel bir bölgede bir ev aldı ve sonra Naomi'yi doğurdu. Annem Vicky teyzemi kıskanmıyor, hatta daha çok imreniyor. Ve ne zaman benim geleceğİmden bahsetse, bana hep kız kardeşı gibi olmamı istediğini söyler; bu karavan parkından çıkıp kendime bir hayat kurmamı.

"İyi değil. Bana yardım edeceğini biliyorum ama bunu yapmasına izin veremem. Sonunda sevdiğİ ve iyi para kazandığı bir işte çalışıyor ve ben büyüdüm. Ona bunu yaşatamam... Ama gidecek bir yerim yok... Ve barmenlik bir bebeğİn masraflarını karşılamaz. Kahretsin Naomi, belki de boyumdan büyük işlere kalkıştım. Belki de kürtaj yaptırmalıyım," diye boğuluyorum, bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. Kürtaja hiçbir şekilde karşı değİlim. Her kadının kendi bedenine istediğini yapma hakkı vardır ama ben bu seçimle yaşayabilir miyim?

"Buraya taşın." demeden önce ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

"Ne?"

"Buraya taşın. Benim bir oda arkadaşına, senin de kalacak bir yere ihtiyacın var." "Hamile olduğumu duymadın mı?"

"Evet, söyledim. Bunu birlikte çözeceğiz."

Bir an için seçeneklerimi düşündüm ama gerçek şu ki, burada kalırsam Freeman'la karşılaşma riskim var ve tehditlerini gerçekleştiremeyeceğine inanmak istesem de içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Bir de annem var; onu bebeğimi büyütmemeye yardım etmek zorunda olduğunu hissedeceği bir duruma sokamam. Ama gidersem, ülkenin öbür ucunda, Freeman'dan uzakta olacağım ve annem de paçayı kurtarmış olacak. Sonunda kendi hayatını yaşamayı hak ediyor. Bana 18 yılını verdi. Ona bir 18 yıl daha çekertmek hiç adil değİl.

"Tamam, ben varım."

[Tesadüfi Bir Karşılaşma'yı okumaya devam etmek için tıklayın](#)

A B O U T T H E A U T H O R

Nikki Ash, bekâr ebeveyn, gizli bebek ve sürpriz hamilelik romanlarına odaklanan USA Today Çok Satan çağdaş romantizm yazarıdır. Günlerini ve gecelerini kelimelerin içinde kaybolmakla geçiriyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor. Boxcar Çocukları'ndan Uğultulu Tepeler'e ve en yeni tek ebeveyn romantizmine kadar her tür kitabı yaşamış ve solumuştur.

Nikki, kocası, iki çocuğu ve çocuklarından biri olarak gördüğü köpeğiyle birlikte Güney Florida'da yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda, ailesiyle birlikte ilham arayışı içinde dünyayı geziyor.

Nikki Ash ile bağlantı kurun

[Web sitesi](#) * [Nikki Ash'in okuyucu grubu](#)

[Bugün haber bültenime katılın ve ÜÇ ücretsiz kitap kazanın!](#) [E-kitap ve sesli kitap listemin tamamına göz atın!](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.